CRONICI DIN
ȚINUTURI
ÎNTUNECATE

PROSCRISUL

MICHELLE PAVER

MICHELLE PAVER

PROSCRISUL

Volumul IV din seria

CRONICI DIN

ȚINUTURI

ÎNTUNECATE

Proscrisul este cel de-al patrulea roman din seria „Cronici din Ţinuturi Întunecate“, ce povesteşte aventurile lui Torak în Codru şi în împrejurimi, precum şi peripeţiile lui în lupta cu Devoratorii-de-Suflete. *Frăţia Lupilor* a fost primul roman, *Spiritul Călător,* al doilea, şi *Devoratorul-de-Suflete,* al treilea. În total vor fi şase romane.

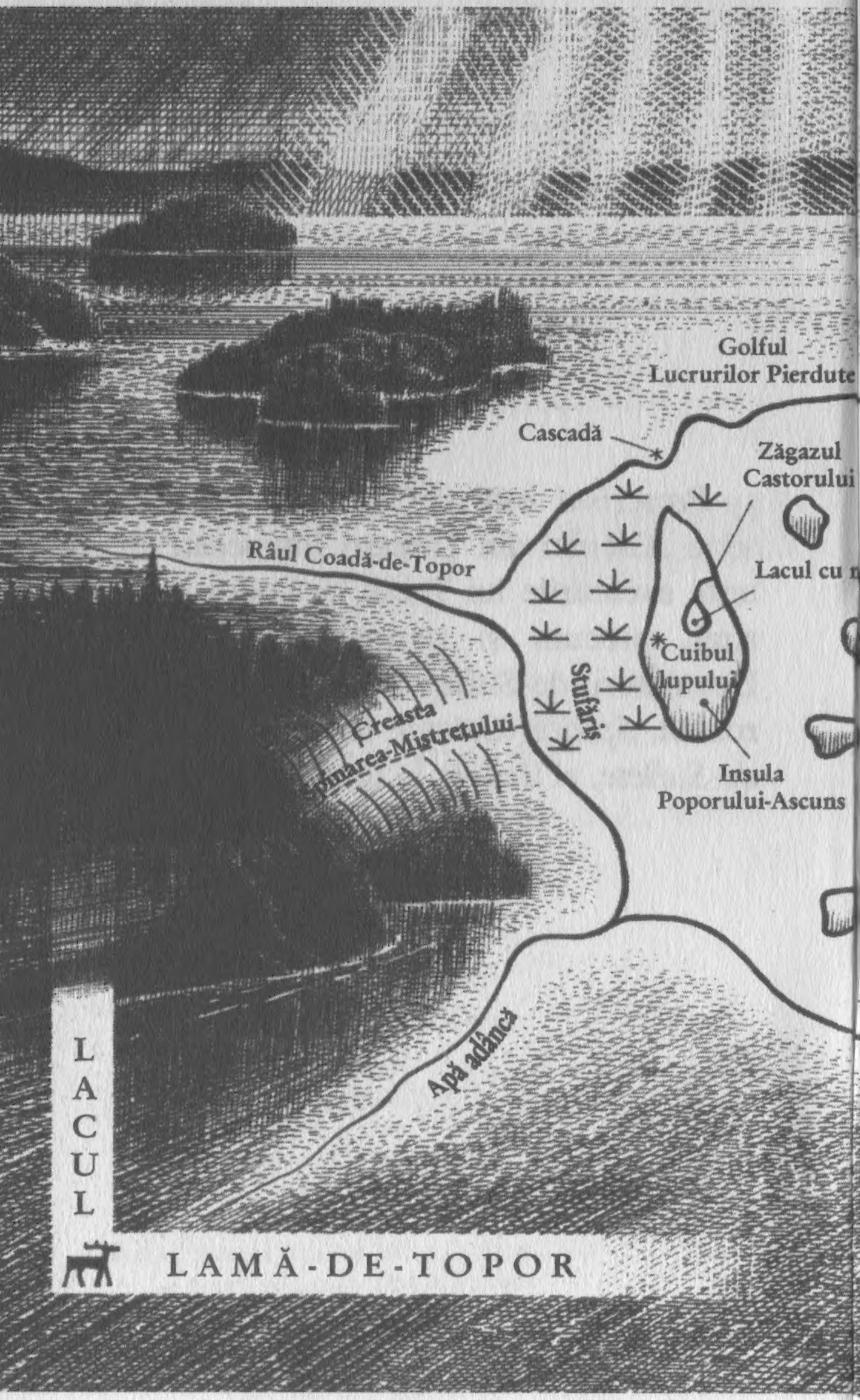
Golful
Lucrurilor Pierdute
Cascadă
Zăgazul
Castorului
Râul Coadă-de-Topor
Lacul cu
Cuibul
lupului
Stufăriș
Creasta
Mistrețului
Insula
Poporului-Ascuns
Apă adâncă
LACUL
LAMĂ-DE-TOPOR

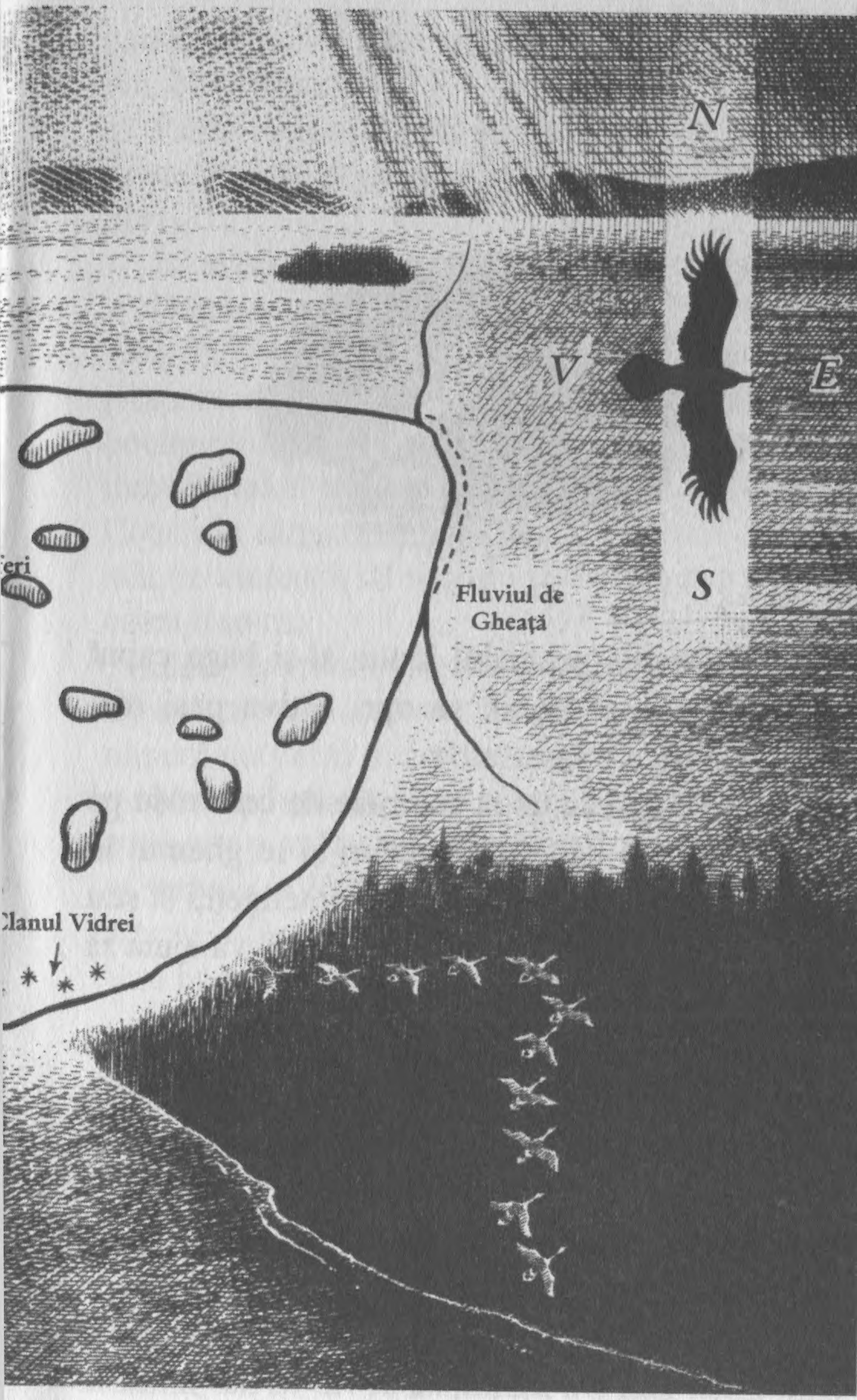
N
V
E
S
Fluviul de
Gheață
eri
Clanul Vidrei

1

Vipera lunecă pe malul râului şi-şi băgă capul lucios în apă, iar Torak se opri câţiva paşi mai încolo, pentru a o lăsa să bea.

Braţele îl dureau de la coarnele de cerb roşu pe care le căra, aşa că le puse alături şi se ghemui în tufiş, ca s-o privească. Şerpii sunt inteligenţi şi ştiu o mulţime de secrete. Poate că acesta îl va ajuta să se ocupe şi el de al lui.

Vipera bău fără grabă. Ridicând capul, se uită la Torak agitându-şi limba, pentru a-i gusta mirosul. Apoi se răsuci uşor şi dispăru în ferigi.

Nu-i lăsase nici un semnal.

„Dar nici nu ai *nevoie* de semnale, îşi spuse obosit. Ştii ce trebuie să faci. Să le spui. De îndată ce te întorci în tabără. Spune atât: «Renn, Fin-Kedinn, acum două luni s-a întâmplat ceva. M-au ţintuit la

pământ şi mi-au făcut un semn pe piept. Şi acum...» Nu. Nu e bine."

Parcă vedea faţa lui Renn: „Sunt cea mai bună prietenă a ta – şi m-ai minţit *timp de două luni întregi!*"

Îşi aşeză capul pe braţe.

După o vreme auzi un foşnet şi ridicând ochii văzu un ren pe malul celălalt al râului. Stătea în trei picioare, scărpinându-şi furios coarnele abia îmbobocite cu copita din spate. Simţind că Torak n-avea intenţia să-l vâneze, continuă să se scarpine. Coarnele sângerau: mâncărimea trebuie să fi fost atât de violentă, că singura uşurare putea fi provocarea durerii.

„Iată ce trebuie să fac, se gândi Torak. Să tai. Să-mi provoc durere. În taină. În felul acesta nimeni nu va şti niciodată nimic."

Necazul era că, şi dacă s-ar fi hotărât să facă aşa ceva, tot n-ar fi avut efect. Pentru a scăpa de tatuaj, trebuia să îndeplinească un ritual anume. Aflase asta de la Renn, pe care o întrebase pe ocolite, folosind ca pretext tatuajul ei de la încheieturi.

– Dacă nu îndeplineşti ritualul, îi spusese ea, semnele vor reapărea.

– *Vor reapărea?*

Torak era îngrozit.

– Sigur că da. Nu poţi să le vezi, se află în adâncul fiinţei tale. Dar sunt încă acolo.

Aşa se încheiase discuţia, pentru că nu putuse să o facă să-i spună nimic despre ritual, fără a-i dezvălui de ce avea nevoie să ştie toate astea.

Renul se scutură nervos şi plecă alergând în Codru; Torak ridică iar coarnele în braţe şi se îndreptă spre tabără. Avusese noroc că le găsise; erau îndeajuns de mari ca fiecare din clan să primească o bucată pentru cârlige de undiţă şi ciocane pentru sfărâmat cremenea. Fin-Kedinn va fi încântat. Torak încercă din răsputeri să se gândească la asta.

Dar fără nici un folos. Până atunci, nu înţelesese ce mult te poate schimba un secret. Se gândea la el tot timpul, chiar şi când vâna împreună cu Renn şi cu lupul.

Era la începutul lunii Migrării Somonului şi un vânt tăios dinspre est aducea miros de peşte. În timp ce Torak îşi croia drum pe sub pini, încălţările lui scârţâiau pe sfărâmăturile de scoarţă împrăştiate de ciocănitori. În stânga lui, Râul Verde susura, după ce îndurase lunga întemniţare de sub gheaţă, în timp ce în dreapta o stâncă se ridica spre Creasta Spartă. Erau locurile acelea despicate, de unde clanurile ciopliseră ardezia roşie ce purta noroc la vânătoare. Auzea zgomotul pietrei pe piatră. Cineva se afla la carieră.

„Ar fi trebuit să fiu şi eu acolo, îşi zise Torak. Ar fi trebuit să-mi fac o secure nouă. Ar fi trebuit să fac ceva."

– Nu mai poate să continue aşa, îşi spuse cu glas tare.

– Ai dreptate, interveni un glas. Nu se mai poate.

Erau îngrămădiţi pe o muchie de stâncă, cam cu zece paşi deasupra lui: patru băieţi şi două fete care

îl priveau de la înălţime. Clanul Mistreţului purta părul castaniu retezat până la umăr şi breton; cu colţi de mistreţ la gât, cu pelerine ţepene din piele pe umeri. Sălciile aveau fâşii din ţesătură de scoarţă cusute în spirală pe pieptar şi trei frunze negre tatuate pe sprâncenele tot timpul încruntate. Toţi erau mai mari ca Torak. Băieţii aveau bărbi rare, iar sub tatuajele de clan ale fetelor, o linie scurtă roşie arăta că avuseseră deja prima sângerare lunară.

Ciopliseră: Torak văzu praful pietrei de pe pantalonii din piele. Chiar în faţa lui, văzu o scară proptită de stâncă, făcută dintr-un trunchi de copac în care erau crestate trepte şi pe care se căţăraseră până în vârf. Dar acum nu se mai îndeletniceau cu cioplitul ardeziei.

Torak îi privi, sperând să nu arate prea speriat.

– Ce vreţi?

Aki, fiul căpeteniei Clanului Mistreţului, arătă cu capul spre coarne.

– Astea sunt ale mele. Pune-le jos.

– Nu, nu sunt ale tale, răspunse Torak. Eu le-am găsit.

Pentru a le arăta că e înarmat, îşi ridică arcul pe umăr şi atinse cuţitul de ardezie albastră de la şold.

Aki nu fu impresionat.

– Sunt ale mele.

– Ceea ce înseamnă că *tu* le-ai furat, interveni o fată Salcie.

– Dacă ar fi adevărat, i se adresă Torak lui Aki, ai fi pus semnul tău pe ele, iar eu nu le-aş fi atins.

– Chiar aşa am şi făcut. La bază. L-ai şters tu.

– Bineînţeles că nu, zise Torak dezgustat.

Apoi văzu ceea ce ar fi trebuit să vadă mai de mult: o pată din sângele pământului la baza unuia dintre coarne, desenată cu un colţ de mistreţ. Urechile îi ardeau.

– Nu l-am văzut. Şi nici nu l-am şters.

– Atunci pune-le jos şi pleacă de aici, zise băiatul cu numele Raut, care întotdeauna se purtase cu Torak mai frumos decât ceilalţi.

Spre deosebire de Aki, care era mereu gata să sară la bătaie.

Torak simţi că nu e cazul să-i ofere ocazia.

– În regulă, zise el aspru. Am greşit. N-am văzut semnul. Sunt ale tale.

– Ce te face să crezi că ar fi aşa uşor de rezolvat? întrebă Aki.

Torak oftă. Se mai confruntase şi înainte cu Aki. Un certăreţ: nefiind sigur că e conducător şi disperat să o dovedească cu pumnii.

– Ai impresia că eşti ceva deosebit, zâmbi batjocoritor Aki. Pentru că Fin-Kedinn te-a primit în clanul lui, pentru că poţi vorbi cu lupii şi pentru că eşti Spirit Călător. Îşi trecu degetele prin părul rar al bărbii, ca şi cum ar fi controlat dacă mai este acolo. Adevărul e că stai la Corbi doar pentru că propriul tău clan nu s-a apropiat niciodată de tine. Iar Fin-Kedinn nu are destulă încredere în tine, pentru a te face fiul lui adoptiv.

Torak strânse din dinţi. Pe furiş, aruncă o privire în jur. Râul era prea rece pentru a înota; în afară de asta, ei aveau pirogile trase la mal.

Aceasta însemna că nu e cazul să fugă pe râu, iar dacă se întorcea pe drumul pe care venise, ar fi fost prins la răspântia unde Râul Verde se întâlnea cu Râul Coadă-de-Topor. Nu i-ar fi fost de nici un folos să ajungă acolo. Renn se afla în tabăra Corbilor, pe malul de nord, drum de o zi către est; iar lupul plecase la o vânătoare de noapte.

Puse coarnele jos.

– Am spus că poţi să le iei, i se adresă lui Aki.

Şi începu să urce poteca.

– Laşule, îl ironiză Aki.

Torak îl ignoră.

O piatră îl izbi în tâmplă. Se întoarse spre ei.

– Acum cine e laş? Ce vitejie, să fie şase contra unu!

Pe sub breton, faţa pătrată a lui Aki se întunecă.

– Atunci, hai să fim drepţi: doar tu şi cu mine.

Îşi scoase pieptarul şi-şi dezgoli pieptul musculos, acoperit cu puf roşcat.

Torak încremeni.

– Care e problema? chicoti o fată Mistreţ. Ţi-e frică?

– Nu, răspunse Torak.

Dar îi era. Uitase de obiceiul celor din Clanul Mistreţului, de a se dezbrăca până la brâu în luptă. El nu putea să facă aşa ceva, pentru că i-ar fi văzut semnul.

– Pregăteşte-te de luptă, mârâi Aki coborând pe scară.

– Nu, răspunse Torak.

O altă piatră şuieră spre el. O prinse, o aruncă înapoi şi o fată Mistreţ ţipă ţinându-se cu mâna de piciorul însângerat.

Aki aproape ajunsese la piciorul scării, cu prietenii coborând după el, ca nişte furnici avansând pe o potecă spre fagurul cu miere.

Apucând unul dintre coarne, Torak se ghemui în spatele unui pin, agăţă una dintre ramuri de cea mai apropiată creangă şi se trase sus, în copac.

– Am pus mâna pe el! strigă Aki.

„Nu, n-ai pus", îşi spuse Torak. Alesese acest copac deoarece era cel mai aproape de stâncă, târându-se repede de-a lungul unei crengi, până la stânca pe care tocmai o părăsiseră. Era acoperită cu cioburi de cristale de stâncă, pietre pentru ascuţit, un foc mic şi o căldare din piele de elan cu răşină, aşezată în cenuşa fierbinte, pentru a o menţine în stare lichidă. Mai sus de el, colina era mai puţin abruptă, cu destule tufişuri de ienupăr de care te puteai agăţa.

Aruncând în ei cu pietre şi evitându-le pe ale lor, se duse în fugă la scară şi o împinse. Dar aceasta nu se mişcă. Era legată de stâncă cu funii din piele netăbăcită, pe care n-avea timp să le taie. Făcu singurul lucru pe care putea să-l facă, pentru a-i opri să urce până la el. Luă căldarea şi o goli în josul scării.

Se auzi un răcnet înfiorător şi Torak dădu uluit drumul căldării. Aki fusese mai rapid decât părea, aproape că ajunsese la stâncă. Fără să vrea, Torak golise toată răşina fierbinte peste el.

Grohăind ca un mistreţ înjunghiat, Aki alunecă de pe scară. Torak se agăţă de tufişurile de ienupăr şi urcă târâş pe stâncă.

Alergă spre nord-est printre copaci, până când strigătele lor slăbiră în intensitate. *Ura faptul* că trebuie să fugă. Dar mai bine să fie numit laş, decât să fie prins.

După o vreme colina deveni mai lină şi astfel putu să coboare mai uşor şi să-şi croiască drum din nou spre râu, ferindu-se de potecile clanurilor şi urmând potecile lupilor, pe care putea să le găsească aproape fără să se gândească. Când ajunse la vad, putu să-l traverseze, pentru a se întoarce în tabăra Corbilor. Va fi necaz mare, dar Fin-Kedinn va fi de partea lui.

Se opri într-un desiş de sălcii de pe mal, cu respiraţia întretăiată. În jurul lui copacii încă se mai trezeau din lungul lor somn de iarnă. Albinele dansau printre mâţişori şi o veveriţă moţăia într-o pată de soare, cu coada înfăşurată în jurul crengii pe care stătea. În bălţi, se scălda o gaiţă. Nu venea nimeni. Codrul i-ar fi atras atenţia.

Tremurând de uşurare, se rezemă de trunchiul unui copac. Îşi desfăcu gulerul pieptarului şi atinse tatuajul de pe stern. Magul Viperă îi şuiera în minte: „Acest semn va fi ca un capăt de harpon înfipt sub pielea unei foci. O smucitură, şi te va

trage după el, indiferent cât de tare te vei împotrivi. De acum, eşti unul de-ai noştri..."

– Nu sunt de-al vostru, murmură Torak. *Nu sunt!*

Dar în nopţile bântuite de furtună ale iernii, când stătuse treaz, simţise simbolul arzându-i pielea. Îi era frică să se gândească la răul pe care-l putea face. Răul pe care şi-l putea face.

Undeva spre sud, lupul urlă. Prinsese un iepure de câmp şi-şi împărtăşea bucuria Codrului, fratelui de haită şi oricui mai asculta.

Să audă vocea lupului îi ridică moralul lui Torak. Lupului nu părea să-i pese de tatuaj. Nici Codrului. Ştiau de el, dar nu-l izgoneau.

Gaiţa zbură răspândind picături de apă în jur şi preţ de o clipă Torak îi urmări zborul. Apoi plecă de lângă copac şi o luă la goană. Părăsi desişul – şi în acel moment capul lui Aki îl izbi în piept aruncându-l cât colo.

Băiatul din Clanul Mistreţului era aproape de nerecunoscut. Ochii înroşiţi sclipeau într-o ţeastă neagră şi vâscoasă din cauza răşinei şi mirosea a sânge de pin şi a furie.

– Ţi-ai bătut joc de mine! strigă el. În faţa tuturor, ai făcut din mine un neghiob!

Sărind în picioare, Torak se trase înapoi.

– N-am făcut-o intenţionat! N-am ştiut că eşti acolo!

– Mincinosule!

Aki aruncă securea spre tibia lui Torak.

Acesta sări evitând-o, apoi făcu un pas lateral şi lovi cu piciorul peste mânerul securii lui Aki. Acesta îi dădu drumul, dar scoase cuţitul. Îl scoase şi Torak pe al lui şi începură să se încercuiască. Inima lui Torak se zbătea între coaste ca un ciocan, în timp ce încerca să-şi amintească toate trucurile de luptă învăţate de la Pa şi de la Fin-Kedinn.

Fără avertisment, Aki fandă şi îl rată la mustaţă. Torak îi dădu un picior în stomac, apoi îl lovi puternic în gât cu pumnul. Şocat, Aki se prăvăli apucându-se în cădere de pieptarul lui Torak. Garnitura din jurul gâtului se rupse – şi Aki văzu. Văzu semnul de pe pieptul lui Torak.

Timpul parcă nu mai exista.

Aki îi dădu drumul şi se retrase clătinându-se.

Picioarele lui Torak nu se mişcară.

Aki se uita de la tatuaj la chipul lui Torak. Sub răşină, trăsăturile lui erau lipsite de expresie din cauza şocului.

Îşi reveni repede. Îndreptă un deget spre Torak, ţintindu-l drept între ochi. Apoi făcu o tăietură cu palma în aer: gest pe care Torak nu-l mai văzuse niciodată înainte.

După care se întoarse şi o luă la fugă.

Aki trebuie că îşi găsise piroga şi vâsli mai repede decât un somon migrator, deoarece când Torak ajunse în sfârşit în tabăra Corbilor, cam pe la

mijlocul după-amiezii, băiatul Mistreț era deja acolo. Intrând în luminiș, Torak își dădu seama imediat de situație observând tăcerea Corbilor.

Singurele sunete erau trosnetul grătarelor uscătoriei de pește și murmurul râului. Thull și partenera lui, Luta, în al căror adăpost era găzduit Torak, îl priveau ca pe un străin. Numai fiul lor Dari, acum de șapte primăveri și devotat admirator al lui Torak, se grăbi să-i iasă în întâmpinare pentru a-l saluta. Tatăl lui îl trase înapoi.

Renn țâșni dintr-un adăpost din piele de ren, cu părul ei roșcat fluturând și cu fața roșie de indignare.

– Torak, în sfârșit! Totul e o greșeală! Le-am spus că nu e adevărat!

În spatele ei, apăru Aki împreună cu tatăl său, căpetenia Clanului Mistrețului, și cu Fin-Kedinn. Chipul Căpeteniei Corb era mohorât și bărbatul traversă luminișul sprijinindu-se în toiag; dar când vorbi, avea aceeași voce calmă, ca de obicei.

– Am garantat pentru tine, Torak. Le-am spus că nu poate fi adevărat.

Avea o asemenea încredere în el! Era de nesuportat.

Căpetenia Clanului Mistrețului îi aruncă lui Fin-Kedinn o privire.

– Îl faci mincinos pe fiul meu?

Era o versiune mai mare a lui Aki: aceeași față pătrată și aceiași pumni gata să lovească.

– N-am spus minciună, replică Fin-Kedinn. Pur și simplu, greșeală.

Căpetenia Clanului Mistrețului se stăpâni.

– Ţi-am spus, continuă Fin-Kedinn, băiatul nu e Devorator-de-Suflete. Şi poate să o dovedească. Torak, scoate-ţi pieptarul.

– *Ce?* Renn se întoarse spre unchiul ei. Doar nu cumva *crezi...*

Cu o privire, Fin-Kedinn îi impuse tăcerea. Apoi către Torak:

– Repede, hai să lămurim treaba asta.

Torak se uită la chipurile din jur. Aceşti oameni îl primiseră la ei, când tatăl lui fusese ucis. Trăise alături de ei aproape două veri. Ajunseseră să-l accepte. Şi acum era pe cale să pună capăt la toate astea.

Încet, îşi dădu jos tolba şi arcul şi le puse jos. Apoi îşi desfăcu centura. Urechile îi vâjâiau şi parcă nu-şi mai simţea degetele.

Înălţă o rugă către Codru şi-şi scoase pieptarul peste cap.

Gura lui Renn se deschise, dar nu se auzi nici un sunet.

Mâna lui Fin-Kedinn înţepeni pe toiag.

– V-am spus eu, ţipă Aki. Furca cu trei dinţi! *V-am spus eu!* E Devorator-de-Suflete!

2

– De ce nu mi-ai spus? întrebă Fin-Kedinn, cu o voce care i-ar fi făcut şi pe bărbaţii adulţi să păleasca.

– Am vrut, răspunse Torak. Dar...

– Dar ce?

Torak lăsă capul în jos.

Se aflau singuri în luminiş. Căpetenia Clanului Mistreţului şi fiul său plecaseră pentru a-şi aduna oamenii şi fuseseră trimişi mesageri către clanurile ce aveau taberele mai aproape. Fin-Kedinn – care răzuia o piele de ren înainte de sosirea lui Aki – se întorsese la treabă: un mesaj pentru ceilalţi că e timpul să-şi vadă de treburi şi să-l lase pe Torak în seama lui. Unii plecaseră la vânătoare, alţii pe râu, în amonte, pentru a prinde peşte cu sulița. De la Renn, nici un semn.

Tabăra Corbilor era ciudat de liniştită. Torak văzu o canoe din piele de cerb trasă la ţărm; o plasă din scoarţă de copac aruncată peste tufişul de

ienupăr. În jurul ei, mestecenii erau de un verde strălucitor, lăstărişul sclipea de anemone albastre, de rostopască galbenă şi de solzi argintii de peşte. Nimic nu amintea că pe acolo trecuse furtuna.

Văzu apoi cum Fin-Kedinn azvârle pielea pe un buştean, întinzând-o bine. Venele de pe braţele Căpeteniei Corb erau umflate şi mişcările lui – de obicei, atât de măsurate – erau acum sălbatice.

– Dacă mi-ai fi spus! Am fi putut găsi o cale.

– Am crezut că pot să scap de semn fără ca tu să ştii.

Torak îşi dădu seama cum sunase: acoperea o minciună cu o alta.

Fin-Kedinn apucă un os dintr-o coastă de cerb şi începu să răzuiască grăsimea de pe piele, cu mişcări scurte şi pline de furie.

– Ai adus semnul răului în clanul meu.

– N-am vrut asta! Fin-Kedinn, trebuie să mă crezi! Am încercat să mă împotrivesc, dar erau aşa de mulţi!

Căpetenia Corb azvârli răzuitoarea din mână.

– Dar ai căutat-o cu lumânarea! Te-ai apropiat prea mult de ei!

– A trebuit! L-au răpit pe lup!

– Aha! Întotdeauna există un motiv!

Forţa furiei lui îl făcu pe Torak să se retragă cu un pas.

– Eşti exact ca tatăl tău! L-am făcut atent să nu li se alăture, dar nu m-a ascultat. Spunea că aceştia vor să facă bine; mai mult, îi numea Vindecători, chiar şi

după ce au început să facă rău. Se opri din vorbă. Până la urmă, asta l-a ucis. Şi ţi-a ucis şi mama.

Torak îi privi cutele adânci de la colţurile gurii, durerea din ochii albaştri şi aprigi. Fusese greşeala lui. Îl rănise pe acest om, pe care ar fi trebuit să-l iubească.

Căpetenia Corb se întoarse la treabă. Torak simţea mirosul renului mort şi privea grăsimea amestecată cu sânge scurgându-se pe marginea coastei. Îşi imagină un cuţit tăind în propria lui carne, pentru a înlătura tatuajul de Devorator-de-Suflete.

– O să-l tai de acolo, zise el. Renn cunoaşte ritualul.

– Care poate fi îndeplinit doar pe lună plină. Acum ne aflăm în întunericul lunii şi a trecut vremea.

O pală de vânt aduse miros de ploaie şi Torak se înfioră.

– Fin-Kedinn! Nu sunt Devorator-de-Suflete. Tu ştii asta.

Răzuitoarea se domoli.

– Dar cum vei putea s-o dovedeşti? Întâlni ochii lui Torak; privirea căpeteniei era plină de o tristeţe mai înspăimântătoare decât furia. Nu înţelegi, Torak? Nu contează ce cred *eu*. Trebuie să-i convingi pe ceilalţi. Asta e peste puterile mele. Acum, doar clanul tău poate să mai garanteze pentru tine.

Torak avu o strângere de inimă. Făcea parte din Clanul Lupului, dar tatăl lui îl ţinuse departe, iar el nu văzuse niciodată restul clanului. Puţini îi văzuseră pe ceilalţi. Clanul Lupului resimţise o profundă ruşine atunci când magul lor – tatăl lui Torak – devenise Devorator-de-Suflete. De atunci, stăteau

ascunşi, devenind la fel de rezervaţi şi de nevăzuţi ca şi făptura care dăduse numele clanului.

Torak atinse blana roasă de lup cusută pe pieptarul lui. Pa o pregătise pentru el, aşa că era preţioasă. De asemenea, era legătura lui cu clanul de care aparţinea.

– Cum să-i găsesc? întrebă el.

– Nu poţi, răspunse Fin-Kedinn. Nu, dacă nu doresc ei să fie găsiţi!

– Dar ce se întâmplă dacă nu vor veni? Dacă nu vor depune mărturie pentru mine...

Vântul se înteţise şi mestecenii îşi ridicau ramurile – ca şi cum Torak ar fi fost deja proscris şi lor le era teamă să-l atingă.

– Înţelegi ce înseamnă asta, să fii proscris? întrebă Fin-Kedinn.

Torak dădu din cap a tăgadă.

– Înseamnă că vei fi ca şi mort. Despărţit de toţi. Vânat ca o pradă. Nimeni n-ar putea să te ajute. Nici eu. Nici Renn. Nu vom putea vorbi cu tine, nu vom putea să-ţi dăm de mâncare. Dacă am face asta, am fi şi noi proscrişi. Şi dacă dăm peste tine în Codru, trebuie să te ucidem.

Torak îngheţă.

– Dar n-am *făcut* nimic!

– Asta e legea, afirmă Fin-Kedinn. Cu mai multe ierni în urmă, după marele foc ce i-a risipit pe Devoratorii-de-Suflete, bătrânii clanului au dat această lege pentru a-i opri să se mai întoarcă. Şi pentru a-i opri şi pe alţii să li se alăture.

Primele picături de ploaie începură să cadă pe pielea renului.

– Du-te în adăpost, zise Căpetenia Corb fără să ridice ochii.

– Dar, Fin-Kedinn...

– Du-te. Clanurile se vor aduna. Şi bătrânii vor hotărî.

Torak înghiţi în sec.

– Dar cum rămâne cu Thull, Luta, Dari? E şi adăpostul lor.

– Îşi vor construi altul. De acum înainte, nu mai vorbi cu nimeni. Stai în adăpost. Aşteaptă hotărârea clanurilor.

– Cât de mult va dura?

– Cât va fi nevoie. Şi Torak... nu încerca să fugi. Nu vei face decât mai mult rău.

Torak îl privi.

– Cum ar putea să fie mai rău?

– Întotdeauna poate fi şi mai rău, rosti Căpetenia Corb.

Torak descoperi acest adevăr două zile mai târziu, când Renn veni în sfârşit să-l vadă.

Până atunci, nu reuşise nici măcar să o zărească. Adăpostul lui se afla în afara taberei, aşa că nu putuse să vadă prea multe, privise doar prin găurile din piele, sau când fusese la groapa de gunoi. În restul timpului, stătuse şi se uitase la focul mic din faţa intrării şi urmărise clanurile adunându-se.

În cea de-a doua zi târziu, Renn sosi furioasă în adăpostul lui. Faţa îi era palidă, iar liniile albăstrii ale tatuajului clanului ei de pe pomeţi deveniseră livide.

– Ar fi trebuit să-mi spui, rosti ea cu asprime.

– Ştiu.

– Ar fi trebuit să-mi *spui* mie!

Izbi cu piciorul în stâlpul de la intrare şi adăpostul se clătină.

– Am crezut că pot să scap de semn în taină.

Aşezându-se pe vine lângă foc, privi încruntată tăciunii.

– M-ai minţit timp de două luni. Şi nu-mi spune că tăcerea nu înseamnă a minţi, deoarece asta e, o minciună!

– Ştiu. Îmi pare rău.

Ea nu răspunse. În timpul iernii, îi apăruse un mic pistrui în colţul gurii şi el o necăjise, întrebând-o dacă nu cumva e o sămânţă de mesteacăn şi de ce nu o ia de acolo. Nu-şi putea imagina că ar mai fi în stare să o tachineze şi acum. Nu se mai simţise niciodată atât de prost.

– Renn, începu el. Trebuie să mă crezi! Nu sunt Devorator-de-Suflete.

– Ei bine, sigur că nu eşti!

El trase adânc aer în piept.

– Aşadar – poţi să mă ierţi?

Ea îşi râcâi o crustă de pe cot. Apoi încuviinţă scurt din cap. Torak se simţi cuprins de o senzaţie de uşurare.

– Nici nu mi-am închipuit că m-ai putea crede!

Ea continuă să-şi râcâie crusta.

– Toţi avem secrete, Torak.

– Nu ca acesta.

– Nu, încuviinţă ea cu o voce ciudată. Nu ca acesta.

Apoi îl surprinse, întrebându-l care dintre Devoratorii-de-Suflete îi făcuse semnul de pe piept.

– Seshru. De ce?

Smulse crusta şi-şi înfipse unghia în carnea vie de dedesubt.

– Ceilalţi unde erau?

El înghiţi din nou în sec.

– Thiazzi mă ţintuia la pământ. Magul Liliac se uita. Eostra... Se cutremură amintindu-şi masca fantomatică şi ţeapănă a Magului Bufniţă-Vultur. N-am văzut-o. Dar pe un dâmb de gheaţă, era o bufniţă ce ne privea...

Brusc, se afla din nou în întunericul îngheţat din Nordul Îndepărtat. Simţea cu câtă forţă îl ţinea Magul Stejar. Vedea silueta greoaie a Magului Liliac stând de pază şi prinse privirea portocalie a celei mai mari dintre bufniţe. Apoi Seshru, Magul Viperă, întunecă stelele iar el se uita ţintă în ochii ei, de un albastru intens precum cerul dinaintea miezului nopţii. Îi privea gura perfectă rostindu-i ursita, în timp ce continua să-i înţepe pielea cu un ac de os, iar şi iar, şi-l mânjea cu sângele vânătorilor ucişi. „Acest simbol va fi ca un harpon înfipt sub pielea focii. O smucitură şi vei fi tras...“

– Torak? îl strigă Renn.

Era din nou în adăpost.

– Ce intenţionezi să faci?

– Ce-ar fi trebuit să fac de la bun început. Am să tai semnul de acolo. Spune-mi cum să îndeplinesc ritualul.

– Nu, zise ea fără să ezite.

– Renn! Trebuie să-mi spui.

– Nu! Nu poţi să faci asta de unul singur, tu nu ştii arta magiei.

– Trebuie să încerc.

– Da, iar eu am să te ajut.

– Nu. Dacă mă ajuţi, vei fi şi tu proscrisă.

– Nu-mi pasă.

– Ei bine, mie îmi pasă.

Renn strânse din buze. Putea să fie incredibil de încăpăţânată. Dar şi el putea.

– Renn! Ascultă-mă. Nu cu mult timp în urmă, l-au capturat pe lup – din cauza mea. A fost aproape ucis – din cauza mea. De aceea n-am urlat după el acum, deoarece el nu va face altceva decât să încerce să mă ajute, şi va avea de suferit. Dacă şi tu vei fi în primejdie, din cauza mea... Se opri, apoi continuă: trebuie să juri – să juri pe arc şi pe cele trei suflete ale tale – că, dacă ei mă vor proscrie, tu nu vei încerca să mă ajuţi.

Un zgomot în luminiş. Torak văzu silueta încovoiată a Magului Corb şchiopătând spre ei.

– Renn! spuse el cu o şoaptă grăbită. Fă asta pentru mine! Jură!

Renn îşi ridică privirea şi în ochii ei întunecaţi ardeau două flăcărui.

– Nu.

– Clanurile s-au adunat, rosti Saeunn cu croncănitul ei de corb. Bătrânii au hotărât. Renn, pleacă!

Ea ridică bărbia.

– Pleacă!

Sfidătoare, Renn se întoarse spre Torak.

– Să ştii că am vorbit serios.

Apoi plecă.

Magul Corb îi spuse lui Torak să-şi adune lucrurile şi-l aşteptă la intrarea în adăpost, strângând toiagul cu ghearele ei zbârcite. Ochii afundaţi în orbite îl priveau fără milă. Cu o viaţă petrecută sondând lumea spiritelor, se detaşase de sentimentele celor vii.

– Nu şi sacul de dormit, se răsti ea.

– De ce nu? întrebă Torak.

– Proscrisul e ca şi mort.

Torak simţi cum i se strânge stomacul. Până acum, nutrise o vagă speranţă că Fin-Kedinn va putea să-l salveze.

Ploaia începu să bată pe acoperişul din piele, făcând focul să fumege. Îşi adună ultimele lucruri şi privi în jur. Urâse în multe rânduri acest adăpost. Nu reuşise niciodată să se obişnuiască cu faptul că, trei sau patru luni, Corbii rămâneau în aceeaşi tabără, în loc să se mute la fiecare câteva zile, aşa cum făcuse el cu Pa. Acum nu-şi putea imagina cum va fi să-l părăsească şi să nu se mai întoarcă niciodată.

– E timpul, zise Saeunn.

El o urmă în luminiş.

Clanurile stăteau adunate lângă un uriaş foc de tabără. Era încă lumină, dar norii de ploaie lăsau

impresia de amurg. Torak era încântat că plouă. Oamenii își vor închipui că tremură de frig, nu de frică.

Mulțimea se despărți pentru a-l lăsa să treacă și astfel putu să observe fețele estompate, în lumina focului. Corbi. Sălcii. Vipere. Mistreți. Dar nu și clanuri ale Muntelui sau ale Gheții, și nimeni din Codrul Adânc sau de la Mare. Aceasta era o problemă a Codrului Deschis. Se întreba când va reuși ruda lui din Clanul Focii să afle ce se întâmplase. Ce va crede Bale?

Aki se postase în fața mulțimii. Își curățase pielea de rășină, dar acum avea pete roșii și trebuise să-și taie părul scurt, ca țepii de mistreț. Purta la brâu două securi pentru aruncat, un corn din scoarță de mesteacăn la șold, și avea o expresie triumfătoare pe chip. În mod clar, nu va pierde nici o clipă pentru a începe vânătoarea proscrisului.

Ploaia cădea în rafale peste foc și picura din copacii ce vegheau de pe marginea luminișului. Ploaia aluneca pe obrajii lui Renn ca niște lacrimi. Dar nu puteau fi lacrimi, pentru că Renn nu plângea niciodată.

Fin-Kedinn aștepta lângă foc, alături de ceilalți bătrâni ai clanului. Chipul lui era impenetrabil. Nu se uita la Torak.

Saeunn șontâcăi până lângă Fin-Kedinn și se adresă clanurilor:

– Sunt cea mai bătrână dintre clanurile Codrului Deschis, spuse ea. Vorbesc în numele tuturor. Făcu

o pauză. Băiatul poartă semnul Devoratorilor-de-Suflete. Legea e clară. Trebuie proscris.

– Ohhh!

Un suspin străbătu mulţimea.

Torak simţi cum i se înmoaie genunchii.

– Aşteptaţi! răsună vocea unui bărbat din marginea luminişului.

Toate capetele se întoarseră.

Torak văzu o siluetă înaltă păşind în lumina focului. Ploaia îi lipise de ţeastă părul lung şi închis la culoare, cu excepţia a două şuviţe rase de la tâmple. Ochii lui aveau o strălucire ciudată care bătea în galben, dar faţa cu pomeţi înalţi îi părea în chip straniu familiară.

Apoi Torak văzu tatuajul de clan şi părul i se zburli la ceafă de înfiorare. Două şiruri de puncte pe pomeţi. O bucată de blană cenuşie îmbibată de apă, pe partea stângă a hanoracului.

Şi Aki văzuse acelaşi lucru.

– Nu! ţipă el. Nu poţi să mai opreşti nimic, bătrânii au vorbit!

Bărbatul cel înalt îl privi pe Aki – iar băiatul din Clanul Mistreţului se dădu înapoi ruşinat.

– Cine eşti tu? întrebă Torak.

Bărbatul cel înalt se întoarse şi-şi fixă ochii asupra lui.

– Sunt Maheegun. Căpetenia Clanului Lupului.

3

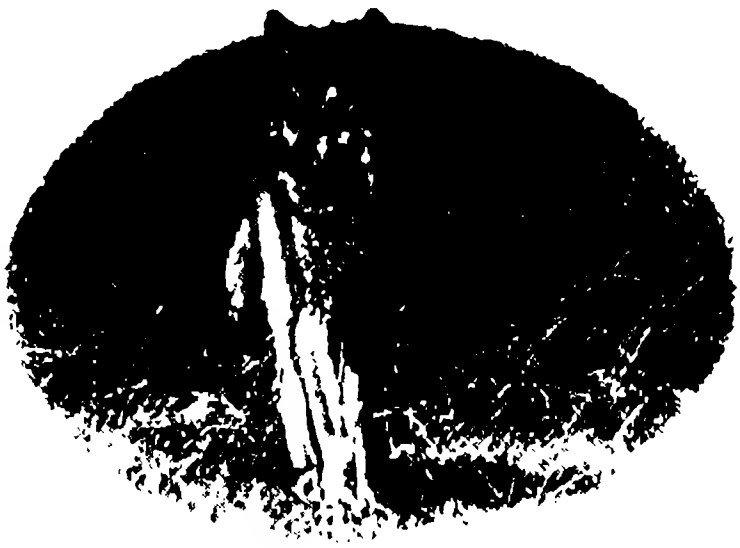

Apăruseră fără zgomot dintre copaci, ca o haită de lupi.

Femei, bărbaţi şi copii: înveşmântaţi simplu în piele de ren, pentru a fi una cu Codrul. O amuletă din chihlimbar neşlefuit strălucea la gâtul fiecăruia şi, ca şi Maheegun, aveau tâmplele rase şi vopsite cu ocru roşu. Când ajunseră în lumina focului, Torak văzu că irisul ochilor lor era galben. Ca al lupilor.

Căpetenia păru că-l recunoaşte pe Fin-Kedinn, căruia îi adresă un semn distant; nu zâmbea şi nici nu-şi duse pumnii la piept, în semn de prietenie. Lui Torak îi amintea de un lup dominant, studiindu-l ţanţoş pe străinul din faţa lui.

Restul Clanului Lupului făcu pe jumătate aceeaşi plecăciune rezervată, cu excepţia unei femei, care-i zâmbi lui Fin-Kedinn, într-un fel ce o făcu să pară pentru o clipă mult mai tânără. Ca răspuns, Căpetenia Corb îşi duse mâinile la inimă

şi se înclină în faţa ei. Torak îşi aminti că o vreme, cu mult timp în urmă, Fin-Kedinn fusese crescut în Clanul Lupului.

– A fost găsită piatra cu mesajul tău, i se adresă Maheegun Căpeteniei Corb. De ce ne-ai convocat? Şi la o asemenea adunare!

– A trebuit să veniţi, răspunse calm Fin-Kedinn.

Maheegun se ridică în toată semeţia lui şi rămaseră privindu-se unul pe altul. Căpetenia Lup fu primul care îşi mută privirea. Căutătura lui galbenă poposi îndelung pe blana creaturii clanului de pe pieptarul lui Torak, apoi se întoarse spre Fin-Kedinn.

– Cine e?

– Fiul Magului Lup.

Lupii scoaseră un oftat. Unii îşi atinseră amuletele, alţii făcură un semn cu mâna spre Torak, ca pentru a se apăra de rele.

– Cel despre care vorbeşti, începu Maheegun, a fost cel mai mare mag pe care l-am avut. Numai el – timp de câteva bătăi de inimă – a reuşit să devină lup. Dar apoi s-a transformat în Devorator-de-Suflete. Îşi atinse tâmpla. Din cauza lui purtăm semnul ruşinii.

Asta era prea mult pentru Torak.

– Ce ruşine? ţipă el. Tatăl meu a spart opalul de foc! El i-a risipit pe Devoratorii-de-Suflete! Asta n-a fost destul pentru a îndrepta răul?

Maheegun îl ignoră.

– Încă o dată, Fin-Kedinn, de ce ne-ai convocat?

Pe scurt, Fin-Kedinn istorisi cum venise Torak să locuiască împreună cu Corbii şi de ce acum avea nevoie de clanul lui, ca să depună mărturie pentru el. Ca dovadă a identităţii lui, arătă cornul de leacuri al mamei sale şi cuţitul din ardezie albastră ce-i aparţinuse tatălui.

Căpetenia Lup ascultă în linişte; dar când Fin-Kedinn îi oferi obiectele, se dădu înapoi.

– Lasă-le deoparte, sunt impure.

– Nu, nu sunt! strigă din nou Torak. Pa mi le-a dat când era pe moarte.

– Destul, Torak! îl atenţionă Fin-Kedinn.

Femeia care zâmbise făcu un pas înainte.

– Maheegun, zise ea, nu avem nevoie de dovezi. Trebuie doar să te uiţi la faţa băiatului. E fiul Magului Lup.

Un fior îi străbătu clanul. Cu coada ochiului, Torak o văzu pe Renn ridicând pumnul triumfătoare.

– Da, acceptă Maheegun. Totuşi, nu pot să garantez pentru el.

Lui Torak îi pică faţa.

Chiar şi Fin-Kedinn părea uluit.

– Dar trebuie! E ruda voastră. Şi cum Căpetenia Lup nu răspunse, continuă: Maheegun, îl cunosc pe băiatul acesta. A fost însemnat împotriva voinţei lui. Nu e Devorator-de-Suflete!

Maheegun se încruntă.

– N-ai înţeles, nu eu am ales această cale. Am spus eu oare că nu *voi* garanta pentru el? Nu. Am spus

că *nu pot*. Da, băiatul e fiul Magului Lup. Dar *nu face parte* din Clanul Lupului!

Preţ de o clipă, nimeni nu mai scoase nici un cuvânt.

– Sigur că fac parte din Clanul Lupului! ţipă Torak. Mama mea mi-a desemnat clanul când m-am născut, ca pentru oricine altcineva. Iar Pa mi-a făcut tatuajul de clan când aveam şapte ani.

– Nu, rosti Maheegun.

Apropiindu-se mai mult de Torak, întinse mâna şi-i atinse obrazul cu degetul arătător. Torak tresări. Prinse mirosul stătut de piele udă de ren al căpeteniei. Simţi degetul aspru urmărind vechea cicatrice ce traversa tatuajul de clan, de pe obrazul lui stâng.

– Nu faci parte din Clanul Lupului, murmură Maheegun şi ochii lui îi străpunseră pe ai lui Torak. Eşti *fără-clan*...

Se lăsă o linişte tulburătoare.

– Despre ce vorbeşti? strigă Torak. Sunt din Clanul Lupului! Am făcut parte din Clanul Lupului din noaptea în care m-am născut!

– E doar o cicatrice, protestă Fin-Kedinn, nu înseamnă nimic!

– Cum poate să fie fără-clan? exclamă Renn. Nimeni nu e fără-clan! Nu e posibil!

– Maheegun are dreptate, croncăni Saeunn.

Toate capetele se întoarseră spre ea.

– Cicatricea nu e un accident, declară ea. Tatăl băiatului a făcut-o intenţionat, pentru a demonstra că nu e Lup.

– Nu e adevărat! izbucni Torak. În afară de asta, de unde poţi să ştii?

– El mi-a spus, rosti Magul Corb. M-a căutat la întrunirea clanurilor de lângă Mare. Privirea ei de neclintit o prinse pe a lui Torak. Ştii asta şi tu. Erai acolo.

– Nu e adevărat, şopti din nou Torak.

Dar chiar în acea clipă ştiu că e aşa.

Împlinise şapte primăveri şi Pa îl lăsase într-un cârd de copii răutăcioşi, în timp ce el plecase să vorbească cu cineva, n-ar putea să spună cu cine. Torak nu văzuse niciodată atât de mulţi oameni. Fusese îngrozit, emoţionat şi mândru de noile sale tatuaje de clan, deşi era necăjit că Pa le acoperise cu suc de strugurii-ursului, spunând că aveau nevoie de deghizare şi făcând un joc din asta.

Ploaia se oprise şi ultimele picături cădeau triste de pe copaci. „Fără-clan“, murmurau ele.

– Cum se poate aşa ceva? întrebă Fin-Kedinn.

– Numai mama lui ştia răspunsul, rosti Saeunn. L-a declarat fără-clan înainte de a muri. Deodată lovi pământul cu toiagul. Dar asta nu ne priveşte pe noi! Asta nu schimbă nimic! Băiatul nu are un clan care să garanteze pentru el. După lege, trebuie proscris.

– *Nu!* strigă Renn. Mie nu-mi *pasă* că n-are clan! Nu e *drept!*

Intră alergând în mijlocul luminişului. Părul ei ud atârna pe ceafă ca nişte şerpişori roşii, iar faţa îi era cruntă. Torak se gândi că arată mai mare decât cele treisprezece primăveri ale ei, şi mai frumoasă.

Saeunn îngăimă ceva ca s-o reducă la tăcere, dar Fin-Kedinn ridică palma pentru a-i îngădui să vorbească.

– Toţi îl cunoaşteţi pe Torak, începu Renn fixându-i cu privirea. Şi tu de asemenea, Thull. Şi tu, Luta, şi Sialot, şi Poi, şi Etan... Unul câte unul îi numi pe toţi Corbii. Apoi îi numi pe cei din celelalte clanuri, cu care Torak se întâlnise în ultimele două veri. Toţi ştiţi ce a făcut pentru noi. L-a nimicit pe urs. A scăpat Codrul de boală. În iarna aceasta am fi fost invadaţi de demoni, dacă n-ar fi fost el. Făcu o pauză, pentru a le îngădui să se gândească la toate acestea. Da, a greşit, continuă apoi. Şi-a ascuns tatuajul de Devorator-de-Suflete, când ar fi trebuit să ne spună. Dar nu merită să fie proscris! Cum putem să stăm şi să lăsăm să se întâmple aşa ceva? Unde e *dreptatea?*

Fin-Kedinn îşi trecu degetele prin barba roşcovană. Îndoiala se aşternu pe chipurile unora dintre privitori. Dar nu o influenţă pe Saeunn. Lovi din nou cu toiagul în pământ.

– Legea clanului *trebuie* aplicată! Cel care a greşit *trebuie* proscris! Se întoarse spre Renn. Şi ca să fie bine înţeles pentru toată lumea, dacă îndrăzneşte cineva să-l ajute, va fi şi el proscris!

Renn se uită revoltată la Saeunn, dar Torak îi prinse privirea şi clătină din cap. „Nu. Vei înrăutăţi lucrurile."

După aceea, nu avea să-şi mai amintească niciodată prea multe din ritualul proscrierii, doar nişte fragmente, ca nişte fulgere în furtună.

Renn privind cu pumnii încleştaţi şi cu umerii ridicaţi.

Aki învârtindu-şi securea.

Luta înghiţindu-şi lacrimile, în timp ce oferea tuturor coşul plin cu lut de râu, pentru a-şi însemna obrajii în semn de doliu.

– *Proscrisul va fi ca şi mort,* rosti Saeunn.

Unul câte unul, fiecare Corb apucă un obiect din echipamentul lui Torak şi-l distruse, apoi îşi purificară mâinile cu crengi de molid, pe care le aruncară în foc – aşa cum ar fi făcut dacă ar fi murit cu adevărat.

Thull luă suliţa de pescuit a lui Torak şi o îngropă sub copaci.

Luta îi puse sacul de dormit pe foc.

Dari făcu acelaşi lucru cu lingura din corn de bizon.

Etan izbi cu piciorul în ceaşca din scoarţă de mesteacăn.

Sialot şi Poi îi luară săgeţile şi le rupseră în două.

Alţii îi luară burduful de apă şi îmbrăcămintea de iarnă din piele de focă – ce-i devenise prea mică şi o păstrase ca aşternut – şi le arseră.

La sfârşit, Renn aşează blând pe tăciuni punga lui cu leacuri. Fu singura care-l privi în ochi. Torak ştia că, dacă ar fi putut, ar fi spus că îi pare rău.

Când luminişul se umplu de mirosul amar al pielii arse, Saeunn îl făcu pe Torak să se întindă pe spate şi îi tatuă fruntea cu semnul proscrisului: un cerc mic şi negru, asemănător Semnului Morţii.

La urmă rămase fără nimic, doar cu arcul şi cu trei săgeţi, cuţitul, cornul de medicamente şi punga pentru iască. Toate fură mânjite cu ocru roşu. Ca ale unui mort.

Şi Fin-Kedinn luase parte la ritual, dar acum se îndreptă spre Torak. Mâna îi tremura uşor când îşi trase cuţitul din teacă.

Torak îşi încordă toate puterile.

Era mai dureros decât ar fi putut să-şi închipuie. Fără un cuvânt, Căpetenia Corb desprinse pielea creaturii clanului de pe pieptarul lui Torak şi puse pe foc blana de lup zdrenţuită.

Torak îşi muşcă buza de jos, în timp ce privea blana fumegând şi înnegrindu-se.

– Proscrisul are timp doar până în zori ca să plece, rosti Fin-Kedinn. Vocea îi era fermă, dar sclipirea din ochi trăda ce înseamnă asta pentru el. Până atunci, poate să umble liber prin Codru. După aceea, oricine îl va vedea va trebui să-l ucidă. Se opri o clipă. Apoi făcu un gest tăind aerul cu latul palmei, ceea ce însemna proscris. S-a săvârşit!

Torak se uita la foc, unde ultima urmă a băiatului care fusese – Torak din Clanul Lupului – ardea

cu flacără vie, pierind pe urmă într-o grămăjoară de cenuşă strălucitoare, nimicită de vânt.

În spatele lui, un murmur trecu prin mulţime. Se întoarse şi fu uluit să-i vadă pe privitori dându-se la o parte, pentru a lăsa pe cineva să treacă. Îl văzu pe Maheegun punându-şi o mână pe piept şi făcând o plecăciune adâncă înspre nou-venit. Văzu şi restul Clanului Lupului făcând la fel.

Apoi îşi dădu seama de ce.

Un lup mare şi cenuşiu intră în luminiş. Ploaia îi îmbibase blana argintie, iar ochii îi erau de chihlimbar, ca soarele când se oglindeşte în apa limpede.

Câinii o luară la goană. Oamenii se retraseră. Toţi, cu excepţia lui Renn, care îi făcu lui Torak un semn sfidător din cap.

Când lupul se apropie de el, Torak căzu în genunchi.

Fusese o vreme când lupul sărea pe Torak şi îl saluta bucuros, punându-i labele pe piept şi scheunând, în timp ce-i lingea nasul şi-i acoperea chipul cu sărutări de lup. Acum nu mai era la fel. În seara aceasta lupul era călăuza, cu ochii luminaţi de acea certitudine misterioasă ce îl cuprindea uneori.

Îşi atinseră nasurile şi privirea lui Torak o întâlni pe a lupului, în semn de salut.

– *Frate de haită,* i se adresă în limba lupilor.

Îl văzu pe Maheegun înţepenind.

– *Da,* se adresă apoi calm Căpeteniei Lup. *S-ar putea să nu fac parte din Clanul Lupului, dar pot să fac ceea ce tu nu poţi. Pot vorbi limba lupilor.*

Se ridică în picioare şi împreună, el şi lupul, străbătură mulţimea până la marginea luminişului. Apoi Torak se întoarse, aruncând o ultimă privire spre oamenii care îl proscriseră.

– S-ar putea să fiu proscris şi fără-clan, li se adresă acesta, dar nu sunt Devorator-de-Suflete. Şi voi găsi o cale s-o dovedesc!

Era o noapte umedă şi rece. Torak alerga prin Codru, cu lupul alături, fugind neobosit. Nu se opriră pentru a se odihni: fără sac de dormit, Torak ar fi îngheţat. Mai bine să continue să meargă. În felul acesta îi era şi mai greu să gândească.

Cerul începuse să capete o culoare cenuşie, când lupul se opri: cu urechile ciulite, cu blana de la ceafă zbârlită.

– Ham! lătră el blând. *Pericol!*

În curând după aceea, auzi şi Torak. În depărtare, sunetul cornilor din scoarţă de mesteacăn. Lătratul câinilor.

Mâna i se încleştă pe mânerul cuţitului.

Aki nu pierduse timpul.

4

Lupul auzi câinii hămăind şi-şi mişcă cu dispreţ o ureche. Nu puteau să-l prindă!

Dar puteau să-l prindă pe Marele Făr-de-Coadă.

Ca de obicei, fratele lui de haită alerga pe picioarele dinapoi, ceea ce îl făcea să înainteze jalnic de încet: lupul trebuia să se oprească mereu, pentru a-i permite să-l ajungă din urmă. Şi pentru că nici nu putea să miroasă sau să audă prea bine, n-ar fi putut să scape de câini dacă n-ar fi fost el.

Totuşi uneori reuşea, pentru că era foarte deştept. Uneori era chiar mai inteligent decât un lup obişnuit. Mai devreme, îşi camuflase mirosul înotând prin Torentul Rapid. Apoi trezise o Bestie-Strălucitoare-ce-Muşcă-Fierbinte şi se mânjise cu cenuşă pe bot, pe labe şi pe blană. Lupului nu-i plăcea asta, fiindcă îl făcea să strănute, însă înţelegea de ce era nevoie s-o facă.

Nu voia decât ca Marele Făr-de-Coadă să se mişte mai repede.

Cu vântul din spate, mergeau printre copaci pe potecile croite de lupi cu mult timp în urmă, când Codrul era tânăr. Hămăiala câinilor slăbi şi lupul ridică din coadă, pentru a-i arăta fratelui de haită că urmăritorii rămăseseră mult în urmă.

Continuară să meargă.

Terenul deveni stâncos. Urcară pe un dâmb, unde pinii de veghe la şoptiră încurajări. Marele Făr-de-Coadă alunecă, împrăştiind pietricele care-l loviră pe lup peste bot. Trecu de el – apoi îşi dădu seama că se depărtase prea mult şi-l aşteptă, deoarece Marele Făr-de-Coadă era lupul dominant.

Acesta îşi scoase apărătoarele pentru labe din piele de castor şi acum urca cu labele goale. Lupul îl văzuse deseori făcând asta, dar tot i se mai părea un lucru neliniştitor. Şi avea nişte labe atât de ciudate! Degetele labelor dinapoi erau scurte şi butucănoase şi nu puteau fi folosite, în timp ce degetele labelor dinainte erau foarte lungi şi bune pentru apucat. Lupul privea cu admiraţie cum le folosea fratele de haită pentru a se apuca de ramurile de ienupăr şi a se trage în sus pe colină.

Deodată, Marele Făr-de-Coadă dispăru.

Lupul îşi zburli alarmat părul de pe spinare.

Apoi văzu că fratele de haită găsise o vizuină. Era ascunsă în spatele ienuperilor şi mirosea a jder-de-pin şi a vultur. Lupul lătră dezaprobator. „Nu

aici!“ În timpul Marelui Frig, fusese prins în capcană de niște făr-de-coadă răi într-o vizuină asemănătoare.

Marele Făr-de-Coadă se sprijinea pe toate cele patru labe gâfâind. Dacă ar fi avut coadă, ar fi lăsat-o în jos. Măcar de n-ar avea nevoie de atâta odihnă!

Apoi lupul își aminti că atunci când era pui și avusese și el nevoie de multă odihnă, Marele Făr-de-Coadă îl prinsese în labele dinainte și îl dusese cu el.

Pentru că nu se simțea bine, lupul se frecă de fratele de haită și-i linse urechea. Acesta tremura. Lupul simți durere și furie, amestecate cu singurătate și frică.

De ce se întâmplau toate astea? Lupul nu înțelegea. La mare depărtare, câinii erau furioși, deoarece nu puteau să găsească urma. „Unde! Unde!“ schelălăiau ei. Vântul le purta mirosul furiei și pe cel al unui tânăr făr-de-coadă din haita cu miros de mistreț. Dar *de ce* îl vânau pe Marele Făr-de-Coadă? Și de ce părăsise el haita Corbilor? Uneori lupii tineri își părăsesc haita, pentru a-și crea una proprie, dar de data asta nu părea să fie ceva asemănător. De data asta era ceva greșit.

Lupul dominant al haitei Corbilor vorbise cu asprime în limba celor făr-de-coadă. Cu gheara cea mare scosese blana de lup de pe îmbrăcămintea de deasupra a Marelui Făr-de-Coadă: blana de lup ce făcuse parte din Marele Făr-de-Coadă de când îl știa. Lupul dominant făcuse acest lucru teribil – dar în străfundurile ființei lui, lupul îi simțise tristețea amară.

Sora de haită îl uluise şi mai mult pe lup. Nu încercase s-o oprească pe căpetenia haitei şi nici nu venise cu Marele Făr-de-Coadă.

Ce însemna asta?

Jos în vale, câinii tot mai căutau urma. Fratele de haită nu mai putea să-i audă, dar părul lupului se zbârli.

„Ce este?“ îl întrebă Marele Făr-de-Coadă din priviri.

Lupul se uită la faţa mult iubită şi fără blană. Marele Făr-de-Coadă nu putea să meargă mai departe. Lupul trebuia să se asigure că nu putea fi găsit de câini.

Scheunând cu blândeţe, îl împunse pe fratele de haită sub bărbie. „Îmi pare rău. Trebuie să plec. Nu veni cu mine.“ Apoi ieşi din vizuină, coborând în fugă colina.

Aproape zbură peste pietre şi traversă Torentul Rapid îndepărtând apa cu labele lui mari. Cătărându-se apoi pe mal, se scutură ca să se usuce şi porni din nou. Era bine să alerge liber, fără să-l mai aştepte pe Marele Făr-de-Coadă şi nu simţea nici un fel de frică de câini. În comparaţie cu un lup, câinii sunt ca nişte pui.

În timp ce alerga, observă în Codru nişte lucruri care-l tulburară. O viperă înota în susul apei ţinându-şi capul mult deasupra. O pană de bufniţă prinsă în tufiş. Un stejar şoptind secrete vastei şi bătrânei lui haite. Îi aminteau de făr-de-coadă cei răi, care îl ţinuseră legat în mica vizuină de piatră.

„Unde! Unde!“ scânceau câinii.

Lupul uită de Făr-de-coadă cei răi şi îşi încetini goana.

Ajunse în fundul văii, la potecile cu mirosuri amestecate. Printre copaci, îl văzu pe tânărul din Clanul Mistreţului cu o gheară ascuţită ieşind din laba dinainte şi însetat de sânge. În cealaltă labă ţinea o bucată de piele argintie, ce mirosea a peşte-câine şi a Marele Făr-de-Coadă. Lupul o recunoscu ca făcând parte din fosta îmbrăcăminte de deasupra a Marelui Făr-de-Coadă.

Unul dintre câini adulmecă bucata argintie, pentru a-şi reaminti mirosul.

Acum lupul înţelese. Bucata aceea îi ajuta pe câini să-l găsească pe fratele de haită. Trebuia să le-o ia. Atunci îl vor urmări pe el, iar el îi va duce departe de Marele Făr-de-Coadă.

Ghearele lupului se strânseră de emoţie. Îşi simţea puterea din umeri şi din coapse şi cu o bucurie nestăpânită îşi dădu seama că putea să alerge în salturi, mai iute decât cel mai rapid câine.

Târându-şi cu grijă labele pe pământ, începu să se furişeze mai departe.

٥

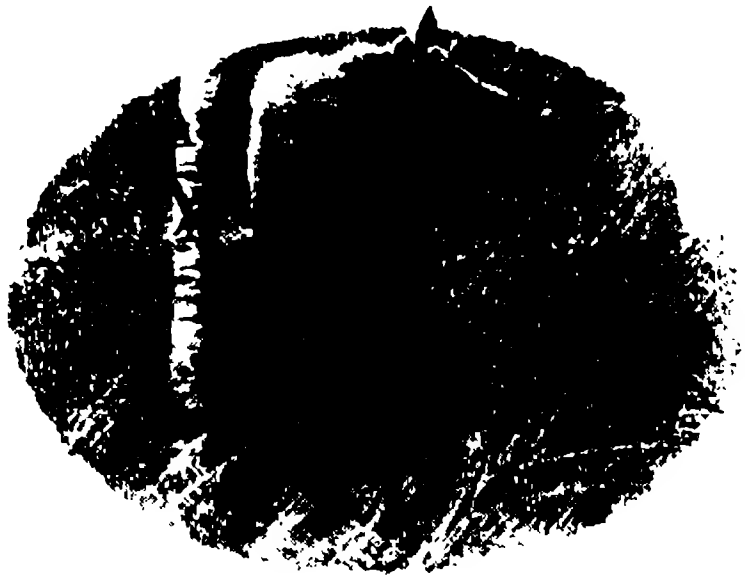

Un miros de pământ şi de stârv umplu nările lui Torak. Mica peşteră strâmtă îi amintea de Cimitirele Corbilor.

„*Nu* te gândi la asta. Gândeşte-te cum să rămâi în viaţă."

Larma câinilor nu se mai auzea. Indiferent ce făcuse lupul, se pare că avusese efect; Torak însă ar fi vrut să se întoarcă. Apoi îşi spuse că lupul îl va găsi, după ce-şi va termina treaba.

Mişcându-şi cu greu picioarele amorţite, se târî afară din peşteră şi începu să urce colina. Pietrele erau alunecoase din cauza ploii. Continuă să meargă desculţ, până ce îşi simţi picioarele ca de plumb.

Planul lui fusese să lase o urmă falsă la nord de tabăra Corbilor, apoi să se întoarcă pe acelaşi drum şi prin văi, spre sud, unde locuise împreună cu Pa.

Dar Aki îl silise să facă un ocol uriaş, de-a lungul Râului Verde. Acum se afla undeva pe Creasta Spartă, nu departe de locul unde găsise coarnele cerbului roşu.

Coastele îl dureau şi pe frunte noul tatuaj îi pulsa. Găsi o salcie, murmură o scuză rapidă şi coji o fâşie de scoarţă. După ce o mestecă, îşi unse rana cu pasta înţepătoare. Apoi tăie o fâşie de piele de ţap din pieptarul lui şi o legă în jurul frunţii, ca o bentiţă ce va reţine leacul şi va ascunde tatuajul de proscris.

Cu o tresărire, îşi aminti că folosise acelaşi leac în noaptea în care fusese ucis Pa. Pentru o clipă, i se păruse că tot ce se întâmplase de atunci – găsirea lupului, întâlnirea cu Renn şi cu Fin-Kedinn – nu existase în realitate. Era din nou singur şi pus pe fugă.

În faţa lui, terenul se termina într-o pădure deasă de stejari, de fagi şi de pini. Zări licărind în depărtare Râul Coadă-de-Topor. O mulţime de canoe pluteau pe el, mai ales în timpul migrării somonului. Trebuia să rămână departe de malurile sale.

Ţinându-se la adăpostul pădurii, începu să coboare printre răscoagele şi tufişurile înalte până la brâu. Era ameţit de foame, dar nu avea merinde, nici secure, ci numai trei săgeţi. Cumva trebuia să mănânce, înainte de a deveni prea slăbit ca să mai alerge. Cumva trebuia să găsească o vale ascunsă, unde va putea să supravieţuiască de unul singur. Cumva trebuia

să scape de semnul Devorator-de-Suflete şi să determine clanurile să-l primească înapoi...

Sarcina era uriaşă. Nu va reuşi să o ducă niciodată la îndeplinire.

Apoi îşi aminti ceva ce îi spusese Fin-Kedinn cu o lună înainte, când adunau scoarţă pentru a face o plasă de pescuit. Fusese o zi grea, ca aceasta, şi Torak se uita la nuielele lipicioase de salcie adunate la picioarele lui, întrebându-se cum va putea să le transforme vreodată în plasă.

– Nu te gândi la plasă, îi spusese Fin-Kedinn. Ia o singură nuia de salcie şi cojeşte-o. Poţi face asta, nu-i aşa?

Sigur că putea.

Învăţase cum să cojească o nuia, înainte de a fi destul de mare pentru a avea cuţit.

– Atunci fă-o, zise Căpetenia Corb. Pas cu pas. Câte o creangă odată. Nu te gândi la plasă.

Acum, în timp ce simţea cum ploaia îi îmbibă pielea de ţap de pe el, dădu bucuros din cap. „Pas cu pas! Mâncare. Adăpost. Da. Restul lasă-l pe mâine."

Descoperi o potecă tainică, tăiată de elani în versantul văii dinspre est. Ploaia se oprise şi apăruse soarele.

Mergând, îşi dădu seama că, deşi Corbii erau pierduţi pentru el, Codrul nu era.

– Codrule, rosti el blând. Întotdeauna te-am cinstit. Ajută-mă să supravieţuiesc.

Codrul îşi scutură picăturile de ploaie de pe crengi şi îi spuse să privească în jur.

Lângă potecă văzu un mesteacăn robust, cu frunzele încă încreţite în interiorul mugurilor. Acesta îi va oferi o băutură rapidă şi întăritoare. Oare de ce nu se gândise mai înainte?

Cerând permisiunea copacului, îşi folosi cuţitul pentru a cresta o gaură nu prea adâncă în scoarţa de la baza trunchiului. Seva copacului începu să se prelingă. Înfipse în rană o tulpină goală de soc, pentru a culege picăturile ce se scurgeau, apoi legă de aceasta cu caprifoi un con făcut din scoarţă de mesteacăn, în care să se adune lichidul.

În timp ce conul se umplea, găsi un băţ şi săpă după nişte ceapa-ciorii. Înfigând un bulb într-o ramură bifurcată de mesteacăn, pentru paznicului clanului, mâncă restul. Ceapa-ciorii făcu să-i lăcrimeze ochii, dar se mai încălzi puţin.

După aceea găsi nişte rădăcină de tătănească – foarte iute şi lipicioasă – iar într-o baltă mocirloasă, ceva mai bun decât toate: un pâlc de orhidee pătate. Rădăcinile lor erau atât de pline de amidon de parcă ar fi mâncat clei, dar era alimentul cel mai nutritiv din Codru, dacă nu aveai carne.

Între timp, conul se umpluse ochi. După ce mulţumi spiritului copacului şi după ce apăsă scoarţă peste rana făcută, ca să se vindece, goli conul. Seva mesteacănului avea un gust răcoritor şi ameţitor de dulce. Puterea Codrului devenise puterea lui.

Hrana îl făcu să se simtă puţin mai bine.

– Pot s-o fac, îşi spuse Torak. Pot face săgeţi din lemn de corn, cu vârful întărit în foc. Pot face capcane din răscoage şi pot prinde peşte cu undiţe din ţepi de mure. Codrul mă va ajuta!

Cam pe la jumătatea după-amiezii se apropie de fundul văii, unde trebui să-şi croiască drum cu greutate printre grămezile de frunze din toamna trecută. Încrederea i se evaporă. Picioarele nu vor putea să-l ducă mult prea departe.

Fără secure ar fi fost greu să construiască un adăpost; dar încă o dată Codrul îl ajută. Descoperi un fag răsturnat de furtună, ce căzuse peste o lespede. Îi oferea o amplasare nemaipomenită. Tot ce trebuia să facă era să adune crengi pe ambele laturi şi frunze uscate deasupra. Ba mai era şi bine aşezat la marginea unui desiş de sălcii, în care putea să se ascundă în caz de nevoie.

Aerul deveni rece, dar nu putea să rişte să facă focul, aşa că, pentru a se încălzi, îndesă iarbă în pieptar, în încălţări şi în pantaloni. Iarba îl zgârie şi-l gâdilă, atunci când gâzele şi păianjenii o luară la goană, dar îl ferea de îngheţ.

Ca un bursuc, cără în adăpost braţe întregi de frunze şi se ghemui sub ele, ascultând încântat zgomotele pădurii. După o rugă de mulţumire adresată Codrului, închise ochii. Era istovit.

Dar şi cu desăvârşire treaz.

Gândurile pe care le evitase timp de o zi şi o noapte începură acum să-l bântuie. Ca un lichen din blana unui lup, gândurile nu voiau să plece.

Proscris. Fără-clan.

Oare cum se putea să fie fără-clan?

Se gândi la usturoiul pus în copac, drept ofrandă pentru paznicul clanului. Dar dacă nu avea clan, nu avea nici paznic. Fără paznic. Descoperirea îl făcu să i se taie răsuflarea. Cum putea cineva să supraviețuiască fără paznic?

Degetele atinseră cicatricea ce-i fusese tăiată peste „tatuajul de clan". Nu-și putea aminti când îi fusese făcută; cicatricile nu sunt ceva care să te preocupe, atunci când le ai. Avea una și pe braț, din noaptea în care atacase ursul, și alta pe gambă, de la colții mistrețului. Renn avea una pe mână, de la mușcătura tokorotului, și pe picior, pentru că se tăiase într-o așchie de cremene când avea trei ani. Fin-Kedinn avea o mulțime, din accidentele de vânătoare și din luptele purtate când era tânăr, iar pe coapsă trona o cicatrice mare și zimțată făcută de urs.

Încruntându-se, Torak se cufundă și mai adânc printre frunze. „Nu te gândi la Corbi. Gândește-te la Pa și de ce nu ți-a spus niciodată. Gândește-te la mama ta și de ce te-a declarat fără clan."

O pală de vânt mișcă sălciile și acestea începură să geamă. În depărtare, Torak auzi boncăluitul strident al unui elan singuratic. La începutul verii, Codrul răsuna de strigătele lor deznădăjduite. Mamele lor, incapabile să aibă grijă atât de renul născut vara trecută, cât și de vițelul nou-născut, îi respingea cu violență pe cei mai mari, alungându-i

cu lovituri sălbatice de copite. Timp de o lună, sau cam atât, tânărul elan bâjbâia prin pădure, căutând alinare la orice fiinţă de talie mare pe care o întâlnea, până ce era ucis de vânători sau învăţa să-şi câştige singur existenţa.

„O vreau pe mama“, boncăluia elanul.

Torak strânse ochii cu putere.

Ştia aşa de puţine despre mama lui şi totuşi se gândise întotdeauna la ea: un strop de căldură, chiar şi în vremurile cele mai triste. Îşi iubise mama aproape fără să-şi dea seama. Crezu că şi ea îl iubise. Dar să-l declare fără-clan...

Se simţea ca şi cum l-ar fi abandonat.

„Unde să mă duc acum? se întrebă el. Cărui loc îi aparţin?“

Încă o pală de vânt şi sălciile răspunseră: „Tu aparţii acestui loc. Codrului.“

Ascultându-le, adormi.

Tresărind, ieşi din starea de toropeală.

Voci. Pe colina de deasupra lui.

Rămase nemişcat, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

Apoi îi trecu prin cap că, dacă ar vâna, oamenii aceia n-ar vorbi.

Târându-se cât mai încet cu putinţă, îşi aruncă pe umăr tolba şi arcul şi demontă adăpostul, măturând terenul din jur cu frunze de usturoi zdrobite,

pentru a-i camufla mirosul. Apoi se târî printre sălcii. Umbrele se lungiră, dar primele stele nu apăruseră încă. Nu dormise prea mult.

Vocile se apropiară, apoi se opriră cam la cincizeci de paşi distanţă. Printre ramuri, deslușsi un grup de Vânători Vipere, ce urmaseră poteca elanului, pe care o folosise şi el mai devreme. Fără câini. Asta era ceva! Iar el ştersese toate urmele de pe potecă. Oare?

Dar nu era doar Clanul Viperei. Erau şi o parte dintre Corbi, întâlniţi se pare pe potecă. Îi văzu pe Thull, Sialot, Fin-Kedinn, Renn.

Nu se simţea deloc bine să se uite la ei ca un străin: să nu poată să se ducă la ei.

Îi văzu pe tinerii Vipere aşteptând plini de respect ca Fin-Kedinn să vorbească, apoi se simţiră mândri când le admiră căpriorul vânat. Văzu doi copii Viperă privind-o sfioşi pe Renn, care se prefăcea că nu observă, în timp ce-şi lustruia arcul cu un pumn de alune de pădure zdrobite.

Vocile ajunseră până la el. Vorbeau despre Aki.

– Nenorociţii ăia de câini aproape că ne-au făcut să ratăm vânătoarea! se plângea un bărbat Viperă. Dacă mai continuă aşa...

– Nu va mai continua, afirmă Fin-Kedinn. Aki nu-l va prinde pe Torak.

– Totuşi, comentă Vipera, câinii ăştia sperie prada. Cu cât va pleca mai repede proscrisul dintre noi, cu atât mai bine.

– O, până acum a ajuns departe, zise Fin-Kedinn, iar vocea lui străbătu aerul serii. Nu poate fi atât de nebun să rămână pe aici, mai ales cu adunarea clanurilor ce va avea loc.

Adunarea clanurilor. Torak uitase cu desăvârşire de marea adunare a clanurilor, ce avea loc la fiecare trei veri şi care, în vara aceasta, se desfăşura la gura Apei Albe, la nici două zile de mers de locul unde se ascunsese el.

Vânătorii îşi urară rămas-bun şi se despărţiră, Viperele îndreptându-se spre sud, la tabăra de la Apa Întinsă, iar Corbii spre apus.

„Nu pleca", îl imploră Torak în tăcere pe Fin-Kedinn. Se simţi parcă pustiit, în timp ce privea silueta cu umeri laţi depărtându-se printre copaci, împreună cu Renn. Îi urmări până ce ochii începură să-l doară.

Mult după ce plecară, rămase printre sălcii, în timp ce în jurul lui noaptea devenea din ce în ce mai adâncă.

O rămurea trosni.

Încremeni.

Încă o rămurea. Tare. Intenţionat.

– Eu sunt! şopti Renn. Unde eşti?

Torak închise ochii. Nu putea să-i răspundă. Ar fi pus-o în primejdie.

– *Torak!* Acum vocea suna supărată şi speriată. *Ştiu* că eşti acolo! Ai lăsat pe potecă o fărâmă din scoarţa mestecată. Tot ce am putut să fac a fost să o culeg înainte de a o observa ceilalţi!

Torak detesta faptul că trebuia să tacă.

– Oh, atunci e în regulă! Renn inspiră adânc. Poate că asta te va face să-ţi schimbi hotărârea! Se auziră mai multe foşnete. Ţi-am adus tot ceea ce ai nevoie pentru a scăpa de tatuajul Devoratorilor-de-Suflete. De asta mă aflu aici, să-ţi spun ce trebuie să faci.

Încă o pauză.

– Dacă nu ieşi *acum* din ascunzătoare, n-am să te pot ajuta!

6

– Ce îţi închipui că *faci?* şuşoti Torak trăgând-o pe Renn în desiş. Dacă te-a văzut cineva?

– Nu m-a văzut, răspunse ea cu mai multă încredere decât simţea. Ţi-am adus ceva de mâncare şi un sac de dormit, dar o secure n-am reuşit să fur, aşa că...

– Renn. Nu. Nu poţi să te amesteci în treaba asta!

– Sunt deja amestecată. Ia o plăcintă cu somon! Pentru că el nu se mişca, adăugă: Ei bine, dacă nu o vrei, va trebui să o las aici, să o găsească cineva!

Asta avu efect, pentru că el apucă plăcinta, înfulecând-o cu lăcomie. În timp ce se ghemuia lângă el, în întunericul mirosind a acru, ea se întreba oare când mâncase ultima oară.

– Sunt mai multe plăcinte cu somon, adăugă apoi. Şi sângerete, şi limbă afumată de bizon, şi o

pungă cu alune de pădure. Ţi-ar putea ajunge cam o jumătate de lună, dacă ai grijă.

Vorbise prea mult, ştia asta. Dar el arăta atât de diferit... Bentiţa de pe frunte îl făcea să pară mai bătrân; apoi pe chip i se citea o mare încordare. Continua să-şi rotească ochii în jur, ca şi cum, în fiecare moment, din umbră putea să apară un vânător.

"Aşa e, se gândi ea, când eşti pradă."

Apoi, cu glas tare, îl întrebă unde e lupul, şi Torak îi spuse că plecase să distragă atenţia lui Aki, cu mirosul lui. Apoi el o întrebă cum de reuşise să plece de lângă Fin-Kedinn, iar ea îi zise că pretinsese că trebuie să se întoarcă să „controleze nişte capcane", apoi luase proviziile pe care le ascunsese dinainte şi o turturea pe care s-o ducă în tabără, ca dovadă a „capcanelor". Nu pomeni cum i se strânsese inima atunci când îl minţise pe Fin-Kedinn, nici durerea din ochii lui când îşi dăduse seama ce urmăreşte.

– A ghicit că sunt aici, nu-i aşa? întrebă Torak. A vorbit despre întâlnirea clanurilor. Mă făcea atent.

– Aşa cred şi eu. Poate. Îi mai dădu o plăcintă cu somon, iar ea mâncă alune de pădure, pentru a-i ţine de urât. Apoi adăugă: Am încercat să înţeleg cum de s-au putut întâmpla toate astea. Coarnele cerbului roşu, cu semnele lui Aki şterse. Cineva a făcut asta cu bună ştiinţă. Cineva a vrut să fii proscris.

El îi aruncă o privire.

– Devoratorii-de-Suflete.

Ea dădu afirmativ din cap.

– Probabil că până acum au ajuns deja în sud. Şi ştiu şi faptul că eşti Spirit Călător. Îţi doresc puterea.

– Mai doresc şi ultimul fragment din opalul de foc. Indiferent unde se află.

În noaptea de un albastru intens, bufniţele tinere se chemau una pe alta alunecând în zbor printre copaci, iar liliecii treceau grăbiţi pe deasupra tufişurilor, cu un fâlfâit rapid şi uşor al aripilor.

Torak îşi şterse gura cu dosul palmei.

– Renn, zise el. Îmi pare rău.

– De ce?

– Pentru toate astea. Pentru că nu ţi-am spus despre semnul tatuat. Dacă ţi-aş fi spus! Dar, pur şi simplu – niciodată nu părea să fie momentul potrivit.

Simţi un nod în gât.

– Ştiu cum e. Unele lucruri nu e uşor să le dezvălui niciodată. Secretele, vreau să spun.

– Ei bine, îmi pare rău.

Terminară de mâncat, apoi Torak îşi fixă sacul de dormit în spate, îşi săltă traista şi arcul pe umăr, iar Renn strânse punga cu merinde şi depuse o bucată de plăcintă cu somon într-o salcie, pentru paznicul clanului. Imediat ce făcu asta, îşi dori să fi aşteptat până mai târziu, ca să n-o vadă Torak. El îi spuse că nu-i pasă, dar ea putea să observe că nu-i adevărat.

– E ciudat, zise el. Toată viaţa am făcut asta. Şi nici măcar nu am paznic.

– E totuşi o ofrandă. Pentru Codru.

– Presupun că ai dreptate. Făcu o pauză. Dar cum e posibil, Renn? Cum pot să nu aparţin nici unui clan?

– Nu ştiu.

– Am suflet de clan, pot deosebi binele de rău. Aşadar, cum e cu putinţă?

Ea clătină din cap.

– Saeunn spune că nimeni, niciodată înainte, n-a fost fără-clan.

El păru îngrozit – şi ea se înfurie pe sine însăşi. „O, foarte inteligent din partea ta, Renn, asta într-adevăr l-a făcut să se simtă mai bine!“

– Oricum, continuă ea repede, eu nu cred că aş vrea să fi făcut parte din Clanul Lupului. Cu ochii aceia galbeni... O trecu un fior. L-am întrebat pe magul lor cum reuşesc asta şi ea mi-a spus că pune ceva în apă. Odată a greşit şi ochii li s-au făcut roz. Îşi muşcă buzele. Am exagerat puţin. Era o glumă!

Torak se sili să zâmbească. Ei îi păru dureros de rău pentru el.

– Dar dacă nu sunt din Clanul Lupului, continuă el ideea, ce sunt eu?

Ea inspiră adânc.

– Eşti fratele de haită al lupului. Eşti prietenul meu. Şi *asta* nu se va schimba niciodată.

Torak clipi. Îşi trecu mâna peste faţă şi ridică pe umăr punga cu alimente, apoi tuşi.

– Fin-Kedinn se va întreba unde eşti. Spui că ştii cum să îndeplinesc ritualul?

– Da, răspunse Renn.

El surprinse ceva în tonul ei.

– Eşti sigură?

– Da, repetă ea.

De fapt, trebuise să pună cap la cap ceea ce prinsese de la Saeunn, aşa că nu era *întru totul* sigură. Dar lui Torak nu i-ar fi fost de nici un folos să ştie asta.

Ritualul putu fi descris cu uşurinţă, dar când Renn ajunse la partea tăierii de pe piele a tatuajului, le veni rău la amândoi.

– Aici, zise ea tremurând şi desfăcând de la brâu punga din picior de lebădă cu leacuri, aici vei găsi aproape tot ceea ce vei avea nevoie.

Torak o luă şi o privi.

– Trebuie să aştepţi până e lună plină, continuă ea. Până atunci, va trebui să găseşti un loc sigur unde să te ascunzi.

– *Sigur?*

– Ei bine, cât mai sigur. Ar fi mai bine să stabilim unde să ne întâlnim.

– Ce vrei să spui?

– Când va fi lună plină. Pentru ritual.

– O, nu. Nu!

Spre groaza ei, pe figura lui se întipărise acea încăpăţânare ce-i amintea de lup când refuza să se urce în caiac.

– Torak, zise ea. Nu poţi s-o faci singur. Ţi-am spus doar despre ce este vorba, pentru a te putea pregăti, dar eu voi fi acolo să te ajut.

– Nu.

– Ba da.

– Dar ţie nu-ţi place deloc magia.

– Asta nu contează! Cel puţin ştiu cum se face!

Torak se ridică.

– Ascultă, Renn. Acum nu mai e ca altădată, când fugeai din tabără şi Fin-Kedinn era supărat o vreme, apoi te ierta. Asta te-ar putea ucide.

– Cunosc riscurile, dar...

– Nu. Ai fost aşa de curajoasă să vii aici în noaptea asta, dar nu poţi – *nu trebuie* – să mai faci asta vreodată!

Renn se ridică la rândul ei.

– Ceea ce fac sau nu fac eu nu e treaba ta să hotărăşti. Se întoarse pentru a-şi lua arcul de pe creanga unde-l agăţase. Şi în caz că ai uitat, în toate cazurile de „altădată“, cum le spui tu, în realitate am... Torak? Torak!

Dar el plecase, dispărând în noapte tot atât de tăcut ca o fantomă.

7

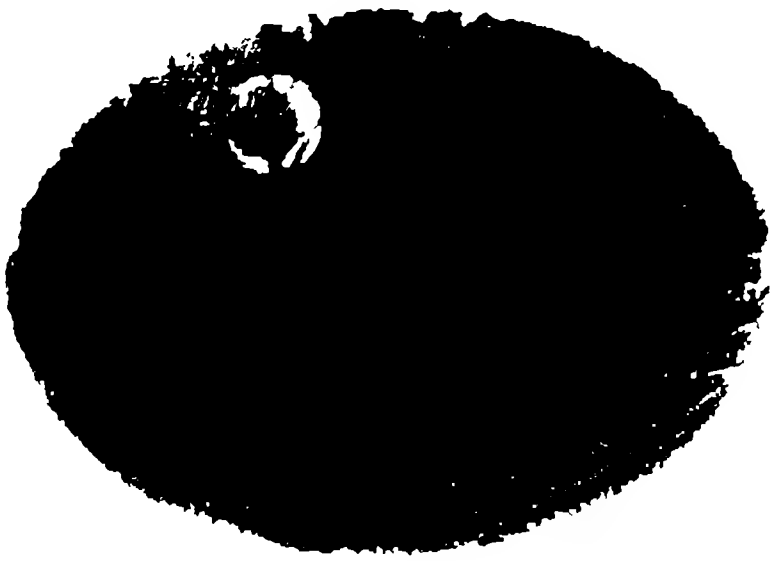

Luna plină se ridica din ce în ce mai sus pe cerul albastru intens, dar Torak încă nu era gata. Amânase cât de mult putuse adunatul ramurilor de scoruş, temându-se de clipa în care va trebui să înceapă ritualul.

Timp de o jumătate de lună aşteptase în acelaşi loc, supravieţuind cu ajutorul proviziilor de la Renn, al iepurilor, al veveriţelor şi al păsărilor pe care putuse să le prindă. Îşi ducea zilele umblând după mâncare, ascunzându-se în desişuri, mormăind către sine însuşi, doar pentru a auzi sunetul unui glas.

Aki şi câinii lui nu mai apărură. Clanurile trudeau pentru organizarea adunării în timpul Migrării Somonului, şi Căpetenia Mistreţ îşi punea fiul din greu la muncă.

– Găseşte un loc în care să-i simţi puterea, îi spusese Renn pe când stăteau ghemuiţi în desiş. Acolo s-o faci.

Găsise un astfel de loc – dar poate că nu era ceea ce avusese ea în minte. Stătea pe colina de sud

a văii râpoase, pe care clanurile o numeau Râurile Gemene şi unde Râul Coadă-de-Topor şi Râul Verde se ciocneau într-o bătălie zgomotoasă, pentru a forma Apa Albă. Un loc pustiu, înceţoşat tot timpul de stropii pulverizaţi în aer şi unde mesteacănul şi scorușul se agăţau de viaţă, printre bolovani uriaşi prăbuşiţi.

Şi primejdios de aproape de oameni. De acolo Apa Albă se prăvălea spre Mare – unde, la nici o jumătate de zi de mers spre vest, avea loc întâlnirea clanurilor. Se afla mult prea aproape – însă chiar acesta fusese planul. Aici nu-l va căuta nimeni. Şi torentele îi vor estompa strigătele cu zgomotul lor, în caz că durerea va fi prea atroce.

Alungând din minte acest gând, mai tăie o ramură de scoruş şi, pentru a mia oară, îşi dori să fi avut o secure.

În spatele lui, o creangă trosni.

Se răsuci.

O umbră apăru dintre copaci.

Căzu pe spate.

Umbra se aruncă peste el – şi apoi elanul şi băiatul se dădură în lături cu zbierete speriate.

– Iarăşi tu! ţipă Torak. *Pleacă!* Ţi-am spus că nu sunt mama ta!

Elanul se aplecă şi începu să-l adulmece, iar el simţi cioturile fierbinţi şi pufoase, în locul unde începuseră să-i crească coarnele. Elanul era enorm, dar se mişca stângăci, o stângăcie umilă, ca şi cum s-ar fi scuzat că e atât de mare. Torak văzu rana de

pe coaste, unde mama lui îl izbise cu copita, şi simţi cum i se înmoaie inima.

Elanul nu înţelegea de ce fusese respins de mama lui. Nici măcar nu ştia destule ca să-i fie frică de lup, care îl lăsase însă în pace doar pentru că avusese noroc la o vânătoare. De două ori dăduse peste Torak şi el îl alungase. Nu putea să-l ucidă, deoarece i-ar fi luat zile întregi să se ocupe de leş, dar nici nu putea să-l lase să-l urmeze, deoarece în felul acesta nu va învăţa niciodată să se ferească de vânători. Acum, se pare că-şi închipuia că sunt prieteni.

– Du-te! strigă el fluturându-şi braţele.

Elanul îl privi nedumerit cu ochii lui căprui.

– Pleacă!

Îi dădu una peste bot.

Elanul se întoarse şi dispăru printre copaci – aşa că Torak rămase iar singur. Teama îl invadă din nou. Acum nimic nu mai stătea între el şi ritual.

La gândul că-şi va tăia tatuajul de pe piele i se făcu rău de groază. Dar gândul despre ceea ce ar fi putut să ajungă dacă n-ar face-o era şi mai cumplit. În ultimele câteva zile, simbolul începuse să-l ardă. Putea să-l simtă cum îi sapă în carne.

Locul pe care îl alesese era cu douăzeci de paşi deasupra râului: un bolovan uriaş şi rotund, păzit de scoruşi. Lumina lunii strălucea slab pe piatră. Torak ar fi vrut ca întunericul să fie mai adânc, nu acest crepuscul misterios; dar vara soarele nu dormea niciodată prea mult.

Lăsându-şi sacul de dormit, tolba şi arcul lângă piatră, se căţără pe ea. Muşchiul trosnea

sub încălţările lui, scoţând un praf de putregai. Sub degete, granitul se simţea rece. Când ajunse pe vârf, vuietul torentelor îl asurzi, acoperind zgomotele Codrului. Spre apus, focurile de tabără, ca nişte împunsături roşii de cuţit, îşi băteau joc de singurătatea lui.

Lupul revenise de la vânătoare, cu botul mânjit de sânge. Ridicându-se fără efort, îşi puse labele dinainte pe bolovan, gata să facă un salt, pentru a i se alătura lui Torak.

– *Nu,* i se adresă el în limba lupilor. *Rămâi acolo, jos.*

Lupul se aşeză pe labele dinapoi şi-l privi uluit.

Torak se sili să-l ignore. Lupul n-ar înţelege ce avea de gând să facă şi nici nu exista vreun chip de a-i spune.

Pentru prima oară în viaţa lui, urma să facă vrăji. Era pe cale să se amestece în forţele pe care le foloseau magii pentru a prezice viitorul, pentru a vindeca bolnavii şi a descoperi prada: forţe pe care nu le înţelegea şi nu putea să le controleze.

– Există o cale de a ajunge în profunzime, îi spusese Renn încercând să-i explice ceea ce ei i se părea firesc, aşa cum i se părea şi lui urmărirea. O cale de a-l atinge pe Nanuak însuşi. Dar trebuie să avem grijă. E ca şi cum ţi-ai cufunda picioarele într-un râu rapid. Dacă intri prea adânc, te poate trage la fund.

„Nanuak!“

Torak îl simţea în el însuşi: puterea elementară ce pulsează în tot ceea ce e viu – râu, piatră, copac,

vânător, pradă –, cea care le leagă de însuşi Spiritul Universului.

Ştergându-şi picăturile de pe faţă, desprinse de la brâu punga din picior de lebădă. Ghearele se simţeau ascuţite, iar pielea solzoasă. Desfăcând punga, puse alături obiectele pe care i le dăduse Renn.

– Vraja are cinci paşi, îi spusese aceasta. Trimitere. Invocare. Purificare. Legare. Retezare. Unul dintre aceste ritualuri va fi purificarea. Şi retezarea. Înghiţise în sec. Ai nevoie de câte ceva de la fiecare dintre cele patru încrengături ale clanurilor: de la Codru, Gheaţă, Munte şi Mare. Pentru Codru, ai cornul de leacuri al mamei tale. Ia din el sângele pământului şi amestecă-l cu grăsime – de la orice făptură, atât timp cât nu e acvatică – apoi trasează un cerc în jurul tatuajului. Acesta îţi va arăta unde să... să tai. Inspirase iar cu putere. Pentru Gheaţă, ai punga din piciorul de lebădă. A aparţinut Magului Vulpe-Polară, aşa că e plină de forţe benefice.

– Pentru Munte? întrebase Torak simţind cum îl ia cu frig.

Din pungă ea scosese o brăţară din boabe uscate de scoruş, înşirate pe o coardă din răscoage.

– M-am întâlnit cu Clanul Scoruşului, se duceau la întâlnirea clanurilor mai din timp, pentru a ocupa cel mai bun loc de tabără. Am făcut schimb. Le-am dat pe asta o săgeată.

– N-o să observe că nu o mai porţi?

– M-am gândit şi la asta, aşa că am despărţit-o în două.

Ridicase mâna pentru a-i arăta o brăţară identică. Apoi legase cealaltă jumătate la încheietura mâinii lui. Se încruntase, dar Torak îşi dăduse seama că Renn se simţea bine împărţind-o între ei, ca şi el, de altfel.

– Când va veni vremea, continuase ea, trebuie să prepari o băutură specială, pentru purificare. Rădăcină de muştar împotriva primejdiilor, amestecată cu scoarţă de arin, cu frunze de creţişoară şi de soc, înmuiate în apă neîncepută. Foloseşte apa din Râul Coadă-de-Topor, e important, pentru că îşi trage puterea de la Fluviul de Gheaţă din Munţi. Şi las-o să stea în bătaia lunii, cât de mult timp poţi.

Preparase băutura în zori, amestecând-o într-un vas făcut din piele netăbăcită de veveriţă şi o lăsase pe bolovan, să prindă primele raze de lună, în timp ce el plecă să adune ramuri de scoruş.

– Nu cred să existe ceva în toate astea, care să-ţi facă sufletele să plece, mai spusese Renn, dar ar fi bine să-ţi însemnezi faţa cu simbolul de pe mână şi să-ţi pui pe tine frunze de scoruş. Desigur, eu voi fi cu tine, în caz că se întâmplă ceva.

– Ce folosesc pentru Mare?

– Cuţitul tatălui tău. E din ardezie marină. Şi Torak, ascute-l foarte bine. Va durea mai puţin.

Îngrozit, o privise cum mai scosese o cutiuţă cu ace din corn, un ghem din fire din tendoane şi un cârlig subţire de pescuit din os.

– Cârligul pentru ce e? o întrebase el.

Renn nu îl privise în ochi.

– Nu trebuie să tai prea în profunzime, altfel tai şi muşchiul.

Torak îşi pusese mâna pe piept.

– Am să-ţi arăt. Renn zgâriase cu cuţitul o cruce pe genunchiul pantalonului ei. Acesta e tatuajul. Tu... tu trebuie să faci o tăietură de jur împrejur, în formă de frunză de salcie. Apoi... agăţi cârligul în mijlocul pielii şi tragi. Fruntea lui Renn se acoperise de broboane de sudoare, când agăţase semnul făcut de ea şi ridicase pielea de ţap a pantalonilor. În felul acesta poţi... să tai pielea pe dedesubt şi să îndepărtezi tatuajul. Apoi uneşti marginile rănii şi apeşi... o închizi şi o coşi.

Când terminase de explicat, amândoi tremurau.

Acum, pe chipul lui Torak, stropii pulverizaţi de Râurile Gemene păreau îngheţaţi, când se lăsă în genunchi şi sorbi băutura amară din ierburi. Se purifică apoi cu scoruş, însemnându-şi faţa cu simbolul de pe mână. Apoi scoase acele şi cârligul, simţind că îl ia cu leşin.

Sub el, lupul sări în picioare: cu botul în aer, cu coada ridicată. Depistase un miros.

– *Ce este?* întrebă Torak în limbajul lupului.

– *Celălalt.*

– *Care celălalt*?

– *Celălalt.*

Lupul începu să patruleze în cerc, apoi se uită în sus la Torak, cu ochii strălucind de un argintiu straniu în bătaia lunii.

Indiferent de ce simţise lupul, Torak nu putea să-i permită să-i distragă atenţia. Dacă nu începea acum, nu va mai avea niciodată curajul.

Îşi trase pieptarul peste cap. Stropii reci de apă îl înfiorară, iar dinţii îi clănţăneau. Tremurând, trasă un cerc din sângele pământului în jurul furcii cu trei coarne de Devorator-de-Suflete.

Scoase cuţitul. Cuţitul lui Pa. Simţea răceala de gheaţă a ardeziei marine, dar mânerul era greu şi cald.

Lupul scoase un mormăit uşor.

Torak îl atenţionă să rămână la pământ – şi se pregăti să facă prima tăietură.

Era aproape în zorii zilei şi el stătea lungit la umbra bolovanului, tremurând în sacul de dormit, incapabil să se controleze. Îl durea şi să respire. Îl durea să *mai existe*. Nimic nu mai conta, în afară de durerea aceea arzătoare de pe piept.

Îi scăpă un suspin. Încleştă dinţii. „Şi Pa a făcut-o, îşi spuse el. Şi Pa şi-a tăiat semnul; a trecut şi el prin asta. Aşa că şi tu poţi."

Glasul Râurilor Gemene îi bubuia în creier, iar inima-i bătea mai să-i spargă pieptul.

„Dar Pa a avut-o pe soaţa lui, care să-l ajute. Nu ca tine. Tu eşti singur."

Gemând, îşi apăsă faţa în pielea de ren.

Ceva îi gâdilă nasul. Era o şuviţă roşie şi lungă din părul lui Renn. Rămasă în ceea ce fusese sacul ei de dormit. El o strânse în pumn. „Nu eşti singur", îşi spuse.

Puţin mai târziu, se trezi la zgrepţănatul unor gheare pe piatră. Un bot rece îl îmboldea în obraz şi lupul se aşează lângă el răsuflând uşor.

– Nu eşti singur, şopti Torak înfigându-şi degetele în blana fratelui de haită. *Să nu mă părăseşti niciodată*, rosti el în graiul lupilor.

Lupul îl mai îmboldi o dată cu botul şi îl linse liniştitor.

Apucându-se de ceafa lui, Torak alunecă în lumea unor coşmaruri.

Visă că un elan o ataca pe Renn. Nu elanul tânăr ce voise să se împrietenească cu el, ci un mascul matur.

Torak încercă să se mişte, dar visul îi imobiliza membrele, aşa că nu putu decât să privească, în timp ce Renn se retrăgea spre o buturugă de stejar, căutând disperată ceva pe care să se urce. Nimic: în spatele ei era râul, în faţă – sălciile înalte până la genunchi.

Elanul scoase un boncăluit ce zgudui pământul, apoi îşi plecă grumazul pentru atac. O lovitură cu acele copite enorme ar ucide un mistreţ sau ar rupe spinarea lupului în două. Renn nu avea nici o şansă.

Elanul se îndrepta vijelios spre ea şi Torak simţi pământul cutremurându-se şi furia cu miros de mosc. Apoi brusc simţi o durere ascuţită în stomac – o durere care-i era îngrozitor de familiară...

... şi acum furia *lui* era cea care mâna uriaşul trup cu putere înainte, coarnele *lui* îndepărtau ramurile, în timp ce se prăvălea spre Renn.

„Ăsta nu e un vis, se gândi el. Asta se întâmplă în realitate!“

8

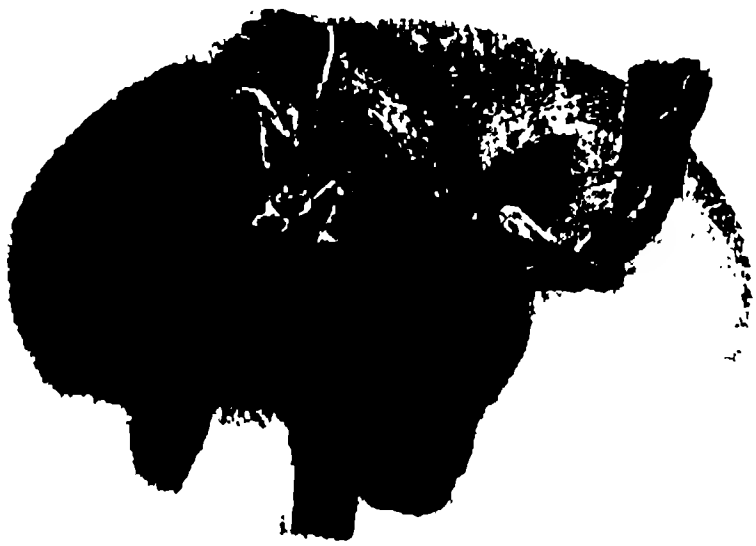

Elanul țâșni din desiș și Renn se aruncă în spatele stejarului. Cu o sprinteneală înfricoșătoare, elanul se răsuci pe o copită. Renn evită lovitura o dată, și încă o dată. Elanul se retrase puțin, apoi se întoarse pentru un nou atac.

Fără să respire și lac de sudoare, ea se ghemui în spatele buturugii. Nimic la îndemână pe care să se cațăre – colina fusese defrișată cu două veri înainte, pentru a face loc unei tabere – și, deși râul se afla la zece pași depărtare, nu va reuși să-l ajungă niciodată. În afară de asta, elanul știe să înoate.

O rădăcină o împungea în genunchi și, în timp ce-și schimbă poziția, aproape căzu într-o groapă. Era un fel de vizuină. Murmurând o mulțumire către paznicul acesteia, strânse la piept armele și se strecură înăuntru. Acolo jos, elanul nu putea să o ajungă, gaura era prea îngustă pentru coarnele lui. Și de obicei acest animal nu sapă. Cel puțin, nu elanii obișnuiți.

Dar acesta nu semăna deloc cu un elan obişnuit.

Nimic nu o avertizase. După o noapte lipsită de somn, se târâse orbeşte din adăpost şi se îndreptase în susul râului. Dacă ar fi întrebat-o cineva, i-ar fi răspuns că merge la vânătoare, dar adevărul era că-şi făcea griji pentru Torak. Voia să-i găsească urma, chiar dacă probabil el plecase de mult.

Apoi, din desişul îmbibat de apă, apăruse elanul.

Renn fusese surprinsă, dar nu înspăimântată. Elanul probabil că păştea rogoz sau se scufunda după rădăcini de nuferi. Îi va face loc, pentru a-i arăta că nu vânează, şi el va pleca.

Apoi totul luase o altă întorsătură.

Acum, simţi cum pe faţă îi cădea pământ şi se scutură. Privind în sus, la discul cenuşiu al cerului, ochiul ei de vânător descoperi câteva fire de păr alb şi negru atârnând pe marginea gropii. Spera ca bursucul, al cărui culcuş îl invadase, să doarmă mult mai înăuntru. Era prinsă între un elan furios şi un bursuc supărat. Nu prea avea cale de scăpare.

Ce era de făcut? Din fericire, arcul şi săgeţile nu erau distruse, iar securea era încă în mâna ei. Trebuia ori să aştepte, până ce îi va sări cineva în ajutor, ori să-şi croiască drum afară luptând.

Să lupte ar fi însemnat să fie ucisă. Elanul era atât de înalt, încât putea să treacă pe sub burta lui fără să se aplece. Iar coarnele îi erau mai largi decât braţele ei întinse; o lovitură i-ar fi scos măruntaiele ca la peşte. Şi copitele acelea... Odată, văzuse o femelă de elan ucigând un urs doar din două lovituri; una peste fălci pentru a-l ameţi şi pe urmă –

proptindu-se în picioarele dinapoi – ambele copite din faţă îl izbiră ca un ciocan, spărgându-i ţeasta.

Dar acest elan nu era o femelă ce-şi protejează puiul. Era un mascul; şi perioada de rut, când masculii devin un pericol mortal, trecuse de patru luni.

Aşa că, de ce o atacase? Era bolnav? Suferea din cauza unei răni ce se agravase? Dar nu vedea nici o urmă de rană. Demonii? Nu. Nimic din toate astea. Şi totuşi... era ceva.

Îi căzu şi mai mult pământ pe faţă şi scuipă bulgării de ţărână. Cu o nesfârşită grijă, se ridică şi privi peste margine.

Razele soarelui de dimineaţă luminau tufişul. O adiere trezi sălciile. Râul murmura în drumul lui spre Mare. Atâta tihnă...

Acolo. Lângă pâlcul de brusturi: marginea înclinată a unei copite uriaşe; o chişiţă neagră de sudoare.

Sângele îi vâjâia în urechi.

Animalul îşi înclină capul şi limba lui lungă se încolăci umezindu-i botul, pentru a-i ascuţi simţul mirosului. Urechile mari se îndreptară spre ea.

Înţepeni.

Renul ştia că se află acolo. Un ochi era orb, doar gelatină roşie, străpuns de cornul unui rival, în perioada de rut care trecuse. Celălalt se uita fix în ochii ei.

I se tăie respiraţia. În spatele privirii îi simţi spiritul.

– Nu poate fi aşa ceva, şopti ea.

Elanul râcâi brusturii cu copita.

– E un elan, îşi spuse ea. N-are nimic de-a face cu Torak. Şi totuşi ştia – cu acea certitudine ce o

năpădea uneori, şi pe care Saeunn o numea ochiul interior – *ştia* că în elan se aflau sufletele lui Torak. Spiritul lui Călător. Şi o ataca *pe ea*. Nu poate fi aşa ceva, repetă în şoaptă. De ce m-ar ataca pe mine?

Era ameţită şi se simţea rău; mâna i se încleştă pe coada securii. Nu mai exista scăpare. Indiferent ce se va întâmpla mai departe, unul din ei va muri.

Lupul stătea de veghe, în timp ce Marele Făr-de-Coadă era înfofolit în blana de ren, zvârcolindu-se şi gemând în somn.

Mirosul Neasemuirii, pe care lupul îl depistase în Întuneric, dispăruse, dar simţea că nu se îndepărtase prea mult. Era un miros nou, dar îi amintea de ceva. De ceva rău.

În mod normal ar fi alergat să afle ce e, dar Marele Făr-de-Coadă îi spusese să nu-l părăsească niciodată. Asta îl nedumerise mult pe lup. Îl părăsise pe Marele Făr-de-Coadă tot timpul. Pentru a vâna, pentru a hoinări, pentru a înfuleca din stârvurile delicioase pe care fratele de haită nu le suferea cu nici un chip. Dar nu contase cât de mult fusese plecat, se întorsese întotdeauna.

Lupului nu-i plăcea să nu înţeleagă. Dar nici nu putea să înhaţe răspunsul în fălci.

Apoi auzi urlete.

Lupi. La mulţi paşi distanţă, deşi nu putea să spună exact unde, deoarece urlau cu boturile îndreptate în toate direcţiile. Lupul înţelegea

manevra. Era vremea când Luminile durează mai mult, devorând Întunericul; vremea când se nasc puii de lup. Deci haita aceasta avea pui. Şi nu voia să le găsească cineva bârlogul. Haita cu care alergase lupul pe Munte folosise acelaşi truc.

Stai! Lupul se ridică în patru labe. Aceasta *era* chiar haita de pe Munte! Cunoştea urletul lupului dominant!

Dând din coadă, urlă în semn de răspuns. *„Sunt aici! Aici!"* În minte văzu haita adunându-se, cu boturile ridicate spre înalt, urlând la unison, cu ochii îngustaţi de bucurie. Fu izbit de dorinţa de a merge la ei.

Haita tăcu.

Lupul încetă să mai dea din coadă.

Ar fi dorit ca Marele Făr-de-Coadă să se trezească. Dar acesta continua să se zbată şi să geamă în somn.

Puţin mai târziu, lupul auzi un chiuit frenetic în limba celor făr-de-coadă. Era sora de haită. Nu înţelegea ce spune, dar putea să-şi dea seama că se afla în mare necaz.

Lupul îi dădu o labă Marelui Făr-de-Coadă pentru a-l trezi.

Fratele de haită nu mişcă.

Lupul îl muşcă şi trase de blana lungă şi neagră de pe cap. Când văzu că nimic nu are efect, îi lătră în ureche. Şi această încercare dădu greş.

O repetă.

Blana lupului se crispă, când îşi dădu seama că ceea ce zăcea acolo, ghemuit în blana de ren, era

doar *carnea* Marelui Făr-de-Coadă. Ceea ce se afla înăuntru – respiraţia călătoare – plecase.

Lupul ştia asta, pentru că se mai întâmplase şi înainte. Uneori vedea respiraţia călătoare părăsind trupul fratelui de haită. Avea aceeaşi mărime, formă şi miros ca ale Marelui Făr-de-Coadă, dar lupul ştia că nu trebuie să se apropie.

Lupul alergă în cerc. Urma de miros îi spunea că respiraţia călătoare a Marelui Făr-de-Coadă plecase să o găsească pe sora de haită. Asta trebuia să facă şi el.

Aproape zbură prin Codru. Sperie o iapă şi pe mânjii ei şi era gata să calce un purceluş adormit, supărând-o pe mama lui, dar plecă mai departe, înainte ca ea să se ridice în picioare. Strecurându-se printre arinii de pe marginea Torentului Rapid, fugi în salturi urmând urletele surorii de haită. Mirosi hotărârea ei sălbatică. Mirosi sânge proaspăt şi elan furios.

Cam pe la mijlocul unui urlet prelung, vocea surorii de haită se întrerupse.

Lupul îşi acceleră paşii.

Deodată vântul se răsuci în jurul lui, aducându-i în nări un miros nou: mirosul Neasemuirii.

Lupul se întoarse şi se opri. Neasemuirea se îndrepta spre trupul lipsit de apărare al Marelui Făr-de-Coadă.

Lupul ezită.

Ce trebuia să facă?

9

Torak se trezi greu, parcă se lupta să se ridice de pe fundul unui lac. Ceva se întâmplase în timpul nopţii – ceva îngrozitor –, dar nu putea să-şi aducă aminte ce anume.

Stătea întins în sacul de dormit, cu soarele dimineţii bătându-i în ochi. În gură simţea un gust de cenuşă, iar rana de pe piept îl durea sălbatic.

Apoi văzu în mână şuviţa de păr roşcat şi totul îi năvăli în minte. Coarnele răscolind tufişul, copitele călcând în noroi. Cremenea scânteind, părul roşu în vânt. Apoi... nimic.

„Ce am făcut?“

Într-o clipă, cât o bătaie de inimă, ieşi din sacul de dormit, speriindu-l pe lup.

– *Sora de haită!* i se adresă Torak în limba lupilor. *E bine?*

– *Nu ştiu,* veni răspunsul. Apoi se linse pe bot. *Dar tu?*

Torak nu răspunse. Nu fusese niciodată Spirit Călător în timpul somnului. Iar băutura făcută pentru ritual nu putea să fie cauza, deoarece Renn îi spusese că nu-i va face sufletele să hoinărească. În afară de aceasta, îşi mânjise pe obraz simbolul de pe mână, aşa cum îi spusese ea. Îşi pipăi faţa cu degetele, dar sângele pământului dispăruse. Trebuie că îl şterse în timpul somnului.

Cum se putuse întâmpla aşa ceva? Îşi privi rana de pe piept acoperită cu o coajă. Simbolul dispăruse – dar puterea Devoratorilor-de-Suflete era mare. Poate că, în timp ce dormea, ei îl siliseră să facă asta: să atace fiinţa de care îi păsa cel mai mult.

Îi luă întreaga dimineaţă pentru a ajunge în luminiş. Avea idee de locul unde era, pentru că observase vizuina bursucului şi butucul în timpul vânătorilor precedente. Îl ajută şi lupul. Când ajunseră acolo, Torak nu mai recunoscu nimic. Tufişul şi răscoagele fuseseră culcate la pământ, de parcă le bătuse grindina, iar din stejar săriseră aşchii. Ici şi acolo, pe frunzele verzi se vedeau stropi stacojii.

Simţi că pământul i se clatină sub picioare. În gură simţi gust de fiere. Se luptă să rămână calm, să pună cap la cap evenimentele.

În noroiul răscolit de lângă butuc găsi o amprentă a încălţămintei lui Renn; un fir de păr roşcat era agăţat la una din intrările în vizuină. Pe malul apei găsi urme de târâre, pe unde fuseseră scoase canoele din apă. Un şir de urme de picioare de bărbaţi, mai adânci pe drumul de înapoiere spre bărci. Transportaseră ceva greu.

Poate că sosiseră la timp, omorâseră elanul şi îl luaseră cu ei în barcă.

Sau poate că Renn era cea pe care o duseseră cu ei.

Mintea lui Torak refuză să mai gândească. Îndemânarea lui de urmăritor îl părăsise.

„*Eu* am făcut asta, se gândi el. Există ceva în mine pe care nu pot să-l controlez."

Lupul îi dădu un ghiont în coapsă, pentru a afla când vor pleca. Torak îl întrebă dacă încercase să o ajute pe sora de haită, iar lupul îi răspunse că voise s-o facă, dar o mirosise pe „Cealaltă".

– *Ce vrei să spui?* întrebă Torak, dar răspunsul lupului nu era clar.

Lupii nu vorbesc doar prin mârâieli, scheunat şi urlete, ci şi prin mişcări subtile ale trupului: o înclinare a capului, o mişcare a urechilor sau a cozii, prin înfoierea sau netezirea blănii. Nici chiar Torak nu cunoştea fiecare semn. Tot ce putu să priceapă fu că lupul simţise un miros rău pe fratele de haită şi alergase în apărarea lui, dar, indiferent ce fusese, dispăruse când sosise el acolo.

Torak privi pustiirea din jurul lui. Ar fi trebuit să se ascundă; în fiecare moment putea apărea o canoe. Dar nu-i păsa. Trebuia să se ducă la adunarea clanurilor, să afle ce i se întâmplase lui Renn.

Când ajunse la gura râului unde se adunaseră clanurile, se lăsa amurgul. În această perioadă a

verii, noaptea nu era prea întunecoasă. Ceea ce făcea ca încercarea lui să fie şi mai primejdioasă.

În afară de bentiţa de pe frunte, nu încetase nici o clipă să se camufleze frecându-şi pielea cu cenuşă de lemn, pentru a îndepărta câinii. În rest, pentru a nu fi descoperit, se baza pe abilitatea lui de vânător şi pe faptul că îl convinsese pe lup – cu destulă greutate – să nu vină cu el.

Găsi o dumbravă de ienuperi şi de pini în spatele taberei, ascunse sacul de dormit în muri, ca să-l găsească mai târziu, şi se ghemui la pământ, pentru a hotărî următoarea mişcare.

În jurul gurii Apei Albe, focurile portocalii străluceau în amurgul de un albastru intens. În fundal, siluete negre ridicau braţe subţiri spre cer, ca nişte desene pe stâncă. Aşa de mulţi oameni! Pentru o clipă Torak se închipui din nou mic, ca la aniversarea lui de opt ani, şi mândru că mergea cu Pa la întrunirea clanurilor de lângă Mare.

Clanul Iepurelui de Munte îşi ridicase adăposturile din piele de ren pe stâncile de deasupra ţărmului, poate din cauză că asta le amintea de căminul lor. Acoperişurile de turbă ale Clanului Scoruşului erau înghesuite pe o pajişte, în timp ce Clanul Somonului îşi ridicase corturile din piele de peşte pe plajă, iar Vulturii de Mare, cărora nu părea să le pese, îşi încropiseră construcţiile lor dezordonate din beţe, peste tot unde găsiseră loc. Clanurile Codrului Deschis îşi aşezaseră tabăra mai aproape de copaci, dar Torak nu putu să descopere adăposturile deschise la intrare ale Corbilor.

– Se spune că membrii Clanului Lupului s-au îndreptat spre sud, rosti o voce de bărbat, îngrijorător de aproape.

Torak încremeni.

– Bine că am scăpat de ei, pufni zgomotos un alt bărbat. Nu m-am simţit niciodată bine cu ei în preajmă.

Când unul din ei se împiedică de o rădăcină, se auzi o înjurătură înăbuşită.

– Totuşi ar fi trebuit să rămână, mai zise primul. E doar adunarea tuturor clanurilor.

– Dar ce spui de Clanurile Codrului Adânc? rosti însoţitorul lui. Nici de la ei nu avem vreun semn.

– Am auzit că există neînţelegeri între Bizoni şi Caii Pădurii...

Vocile lor se estompară, pe măsură ce se îndreptau spre râu – iar Torak răsuflă uşurat.

Trecu ceva timp, înainte ca el să îndrăznească să se mişte. Înaintând tot pe lângă liziera Codrului, ajunse la o depresiune înconjurată de pini, unde o mulţime de oameni se înghesuiau în jurul unui foc mare. Aromele somonului prăjit şi ale cărnii fripte se amestecau cu cântece, acompaniate de fluier şi de tobă.

Focul era făcut din trei buşteni de pin, ce ardeau pe toată lungimea. Un foc de tabără de-al Corbilor. Îi găsise.

Cu gura uscată, se ascunse într-un pâlc de tisă, în afara luminii.

Îl văzu pe Fin-Kedinn absorbit într-o discuţie cu căpetenia Clanului Somonului, în timp ce tăiau

hălci de carne de pe coastele lucitoare ale unui cerb roşu şi umpleau bolurile oamenilor.

Mai departe, îi văzu pe Saeunn şi încă doi magi, lângă un foc mai mic, ce răspândea un miros ameţitor de ienupăr. Unul dintre magi arunca în foc pumni întregi de oase şi le privea rostogolindu-se, în timp ce al doilea citea în fumul care şerpuia spre cer. Saeunn se legăna înainte şi înapoi, rostind descântece.

Deasupra capului lui Torak, trosni o ramură – un corb privea în jos la el, cu ochii lui strălucitori şi nemiloşi. Torak îl imploră să nu-l trădeze.

Paznicul îşi desfăcu aripile şi zbură, trecând pe deasupra focului magilor. Saeunn îşi înălţă capul şi-l urmări. Apoi se întoarse şi privi direct spre Torak.

„Nu poate să mă vadă", îşi spuse el. Dar în lumina focului, privirea roşie a Magului Corb era încărcată de cunoaştere tainică. Cine ştie ce putea ea să vadă?

Exact când Torak nu mai putu să suporte, Saeunn se înapoie la vrăjile ei.

Cutremurându-se de uşurare, scrută feţele luminate de foc. Îl văzu pe căpetenia Clanului Mistreţului, arătând cu un deget spre căpetenia Balenelor, pentru a sublinia o idee. Alături de el, Aki îşi privea tatăl cu un amestec ciudat de frică şi dor.

Apoi Torak o văzu.

Renn se afla în faţa celorlalţi, stând cu picioarele ghemuite şi scormonind în flăcări. Era palidă şi braţul drept îi era înfăşurat în piele moale de ţap, dar în afară de asta părea că nu e rănită.

Încordarea din pieptul lui slăbi, de parcă o curea din piele netăbăcită plesnise.

Era bine.

Un câine se apropie de el; spre norocul lui, unul pe care-l cunoştea. Îl alungă.

Data viitoare, s-ar putea să nu fie atât de norocos. Trebuia să plece înainte de a fi descoperit.

Rămase totuşi unde era.

Poate că o va mai revedea pe Renn. Spera poate că, odată cu simbolul de Devorator-de-Suflete tăiat de pe piept, putea pur şi simplu să păşească în lumină şi toţi să-i ureze bun venit.

Rămase.

Şi asta schimbă totul.

Luna îşi urma cursul traversând cerul şi Torak tot mai privea.

Îi văzu pe bărbaţi, pe femei şi pe copii vârându-şi cănile în găleţile cu sevă de mesteacăn fermentat. Îi văzu pătrunzând în spaţiul din jurul focului de tabără, pentru a spune o poveste, pentru a cânta.

Un bărbat Salcie cântă despre migraţia somonului în ritmul muzicii instrumentelor din picioare de cerb şi al fluierelor din oase de raţă.

O femeie Scoruş realiză silueta unui urs ce umbla după pradă, mişcându-şi mâinile în spatele unei piei luminate de foc.

Şi, în noaptea scurtă de vară, totul continuă la fel. Torak se trezi captivat de poveşti: amintiri străvechi, pe care clanurile le povesteau în nopţi precum acestea, încă de la Începuturi.

Trecu o vreme, până să-şi dea seama că Renn devenise albă ca varul.

În jurul focului dansau două siluete mascate: o muscă având un cioc lung şi ascuţit din lemn şi un elan nervos. Musca – o femeie Viperă care purta masca, se mişca de colo-colo bâzâind şi lovind cu ciocul, spre încântarea copiilor ce ţipau strident şi în râsetele părinţilor. Dar Renn n-avea ochi decât pentru elan. Gura ei se strânsese într-o linie subţire, în timp ce-l privea împungând umbrele cu coarnele. Torak îşi dădu seama că retrăia atacul.

Din întâmplare, elanul trecu de partea cealaltă a focului şi deveni ţinta muştei. Acesta o alungă distrat, dar ea reveni bâzâind, aşa cum fac muştele.

„Las-o în pace", îl atenţionă Torak.

Dar chiar când musca bâzâi pentru un nou atac, un tânăr se ridică, o apucă uşor de cioc cu o mână şi se prefăcu că o pocneşte cu cealaltă mână. Făcu toate astea cu atât de mult haz, încât femeia Viperă participă la jocul lui bâzâind şi se depărtă scoţând un scâncet îndurerat, care-i făcu pe toţi să râdă.

Renn îi aruncă tânărului o privire recunoscătoare; el ridică din umeri şi se aşeză din nou. Apoi Torak observă tatuajele albastre şerpuitoare de pe braţele lui: semnul Clanului Focii. Aproape că îi scăpă un strigăt.

Era Bale. Rubedenia lui.

Faţă de vara trecută, Bale pusese pe el ceva muşchi, şi lumina focului sclipea pe umbra unei bărbi, dar în afară de asta nu se schimbase. Acelaşi păr blond şi lung împletit cu scoici şi cu oase de

capelin, aceeaşi faţă inteligentă. Aceiaşi ochi albaştri, care păreau că reţin lumina soarelui reflectată de Mare.

Ultima oară când se văzuseră, vorbiseră despre o vânătoare împreună şi Torak făcuse o glumă despre o Focă bântuind prin Codru. Acum îl durea să se gândească la asta.

Deodată, un corn se auzi în noapte.

Corbii dădură năvală din copaci.

Dansatorii, privitorii, toţi rămaseră nemişcaţi.

Sprijinindu-se în toiagul ei, Saeunn şchiopătă în lumină.

– Un Devorator-de-Suflete! strigă ea. Un Devorator-de-Suflete vine printre noi!

Groaza cuprinse mulţimea.

– Am citit în oase, croncăni Magul Corb, înconjurând focul şi cercetându-le feţele. Am văzut în fum. Un Devorator-de-Suflete se află printre noi – Devorator-de-Suflete până în măduva oaselor!

Oamenii îşi strânseră copiii la piept şi-şi apucară amuletele şi armele. Trăsăturile lui Fin-Kedinn nu se clintiră, în timp ce-şi privea magul căutând răul.

Ascuns în întunericul din spatele tisei, însemnătatea celor simţite de Saeunn îl izbi pe Torak. Un Devorator-de-Suflete până în măduva oaselor...

Purtase prea mult timp semnul pe piept. Acesta îşi croise drum până în măduva oaselor lui, astfel că acum era unul de-al lor. Nu va mai fi niciodată liber.

Ritualul nu avusese efect!

10

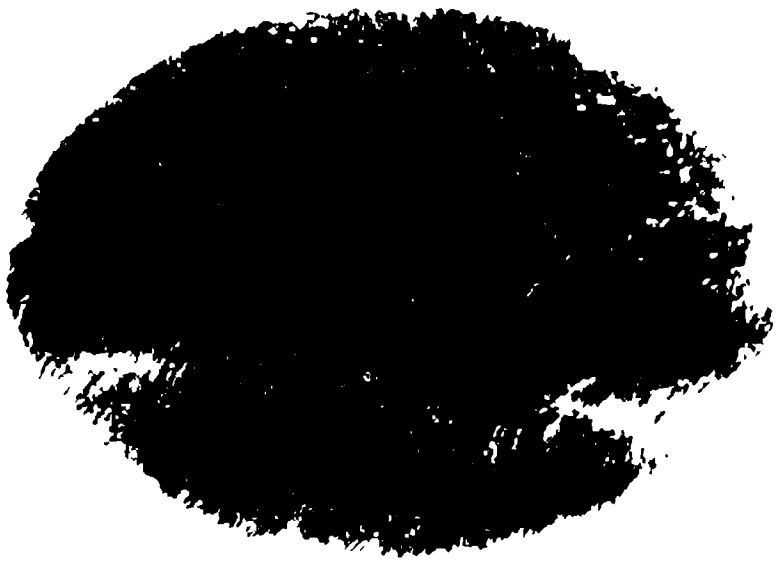

Se iscă o zarvă mare în jurul focului de tabără. Hămăituri de câini, vacarm de glasuri. Gurile se strâmbaseră de frică, ochii deveniseră găuri de umbră.

Fin-Kedinn îndemnă la calm – şi zarva se micşoră.

– Dar trebuie să mergem după el, strigă Aki. Dacă nu...

– Dacă te duci acum, rosti Căpetenia Corb, mergi orbeşte. Adu-ţi aminte, pe aici nu se află doar un proscris. Ce spui de Magul Stejar? De Magul Viperă? De Magul Bufniţă-Vultur? Trei Devoratori-de-Suflete cu o putere imensă – şi pot fi oriunde. Eşti destul de puternic să le ţii singur piept, Aki? Este, vreunul dintre voi?

Aki era gata să răspundă, dar tatăl lui mârâi la el şi Aki se făcu mic, de parcă ar fi fost lovit.

Torak văzuse destul. Plecă. Ce nebun fusese să creadă că-l vor primi înapoi. Nu-l vor mai primi niciodată.

Şi, în timp ce fugea, coaja de pe piept se rupse. Gemu de durere. „O smucitură şi vei fi tras", şuierase Magul Viperă.

După ce îşi regăsi sacul de dormit, o luă pe altă cărare pentru a-şi împrăştia mirosul şi printre copaci descoperi adăposturile Corbilor. Erau goale.

Pericolul creştea cu fiecare clipă– şi totuşi nu putea să se desprindă de acolo. Îi părăsea pentru totdeauna, acum era sigur de asta, dar trebuia să mai rămână aproape de ei, pentru ultima oară. Trebuia să-şi ia rămas-bun.

Găsi adăpostul Căpeteniei Corb şi se uită înăuntru. Securea lui Fin-Kedinn era rezemată de stâlpul de la intrare; de asemenea, arcul şi sulița de pescuit. Însă nimic de-al lui Renn, ceea ce era ciudat.

Securea lui.

Era frumoasă, o lamă din rocă verzuie lustruită, înfiptă într-o coadă zdravănă, cenuşie. Se potrivea perfect în pumnul lui Torak. Şi în timp ce degetele i se strângeau în jurul ei, simţi puterea Căpeteniei Corb, forţa voinţei sale. Torak îşi pierduse securea sa în Nordul Îndepărtat şi Fin-Kedinn intenţionase să-l ajute să-şi facă una nouă. Mai erau multe pe care Fin-Kedinn trebuia să îl înveţe!

Strânse mai tare coada securii în mână. Să furi securea unui om e una dintre cele mai rele fapte pe care le poţi face. Să o furi pe a lui Fin-Kedinn...

Dar avea nevoie de ea.

De-abia venindu-i să creadă ce face, agăţă securea la cingătoare şi plecă în căutarea adăpostului

unde dormea Renn. Era o nebunie să mai rămână, dar nu putea să plece până nu-l găsea.

Fu surprins să descopere că aceasta împărţea adăpostul cu Saeunn: recunoscu asta după mirosul rânced de bătrână. Cât de mult nu-i plăcuse asta lui Renn!

Îl duru să-i vadă echipamentul, adunat neglijent într-un colţ. Iubitul ei arc atârnat de o grindă. Când îl atinse, i se păru că-i aude vocea: ironică şi blândă deopotrivă. În prima zi când se întâlniseră, când Corbii îi erau duşmani şi el trebuise să lupte pentru viaţa lui, ea îi dăduse o cană cu socată. „Aşa e drept", spusese ea.

Pe salteaua ei din ramuri de salcie se afla o nouă pungă pentru leacuri, pe care n-o mai văzuse; trebuie că o făcuse după ce i-o dăduse lui pe cea veche. O deschise şi, printre ciuperci uscate şi şuviţe de păr, fu surprins să vadă piatra rotundă şi albă pe care vara trecută mâzgălise tatuajul clanului său. O păstrase tot acest timp!

O strânse în mână. Aceasta îi va dovedi mai bine decât orice că nu se va mai întoarce niciodată.

Alergă repede şi cât mai aplecat, îndreptându-se în amonte, nepărăsind desişurile de lângă râu. Nu ajunsese departe când auzi zgomote de urmărire, uşoare şi furişate.

Nu putea să fie Aki, el ar fi făcut mai mult zgomot. Şi indiferent cine erau urmăritorii, aceştia se mişcau aproape fără zgomot, rămânând în umbră.

Erau buni, dar el era mai bun.

Râul curgea adânc şi liniştit printre arinii pe jumătate cufundaţi în apă. Torak îşi scoase încăltămintea şi o agăţă în jurul gâtului. Apoi, îşi puse pe cap în echilibru tolba, arcul şi sacul de dormit rulat şi intră în apă. Răceala ei îi tăie respiraţia, dar strânse din dinţi şi continuă să înainteze, până ce apa îi ajunse la piept.

Încordându-şi picioarele împotriva curentului, aşteptă. Auzi clipocitul apei care forma mici vârtejuri în jurul copacilor. Apoi paşi furişaţi.

De pe mal, cineva îl strigă uşor pe nume.

Se încordă.

– Torak! şopti din nou Renn. Unde eşti?

Nu răspunse.

Apoi altă voce.

– Eu sunt, vere!

Torak tresări.

– Suntem singuri. Îţi jur! adăugă Bale cu o şoaptă răguşită. Ieşi afară! Nu intenţionez să-ţi fac nici un rău! Renn mi-a spus tot. Ştiu că eşti proscris, dar suntem totuşi neamuri! Vreau să te ajut!

Torak îşi încleştă fălcile. Renn îşi riscase deja viaţa pentru a-l ajuta, dar fără nici un rezultat. Nu putea să-i pună pe ea şi pe Bale din nou în pericol.

Ca toţi vânătorii, Renn şi Bale ştiau să aştepte. La fel şi Torak.

Până la urmă, îl auzi pe Bale oftând.

– Să mergem, i se adresă lui Renn.

– Nu! protestă ea.

Torak auzi crengile agitându-se când se apropie – şi, deodată, iat-o la marginea apei!

– Torak! Vocea ei era imprudent de puternică. Ştiu că eşti aici, pot să te simt cum ne asculţi! Te rog! *Te rog!* Trebuie să ne laşi să te ajutăm!

Îi venise greu să nu-i răspundă lui Bale, dar s-o ignore pe Renn fu unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcuse vreodată. Nevoia de a striga – de a da un semn, pe care numai ea să-l înţeleagă – era aproape de nesuportat. „Du-te înapoi în tabără, o imploră el în gând. Nu mai pot să suport."

Bale îşi puse mâna pe umărul ei.

– Haide! Ori nu e aici, ori nu vrea să fie găsit.

Furioasă, îi dădu mâna la o parte. Dar când el plecă spre tabără, îl urmă.

Torak aşteptă până ce fu sigur că plecaseră, apoi înaintă prin apă spre terenul uscat. Îngheţat, amorţit, îşi puse încălţările. Rana de la piept se deschisese, simţea ceva cald scurgându-se. „Bine. Las-o să sângereze."

Urmă malul râului în amonte, alergând cât putea de repede, pentru a nu trebui să se gândească, dar până la urmă fu nevoit să se oprească. Căzu lângă un copac albicios de la marginea unui luminiş. În curând se vor ivi zorile. În depărtare, auzi câinii lătrând.

Descoperi că tot mai strângea în mână piatra rotundă, luată din punga de medicamente a lui Renn. Privi şirul de puncte, despre care obişnuise să creadă că reprezintă tatuajul lui de clan, dar care acum erau doar nişte pete lipsite de orice semnificaţie.

„Acesta e fostul Torak", se gândi el.

Îşi dădu seama că în ultima jumătate de lună fusese mai mult o joacă să fie proscris, găsind tot felul de scuze pentru a rămâne pe lângă Corbi. Semăna cu elanul acela tânăr boncăluind după maică-sa. Dacă nu va învăţa să supravieţuiască de unul singur, va fi ucis. El nu avea de gând să facă aceeaşi greşeală.

Pumnul i se strânse peste piatra rotundă. „Las-o. Lasă totul în urmă."

Vârî piatra într-o scorbură a sorbului şi plecă.

Ceaţa perla tufişul cu stropi şi se depunea pe frunzele sorbului cu sclipiri de gheaţă. Piatra rotundă a lui Torak era cuibărită în siguranţă, între braţele lui cafenii şi netede.

Un căprior intră în luminiş şi se apucă să pască. Un măcăleandru începu să cânte. Un sturz negru se trezi, iar răsăritul soarelui împrăştie pâcla.

Căpriorul ridică brusc capul şi o luă la goană. Măcăleandrul şi sturzul negru îşi luară zborul cu ţipete alarmate.

O umbră trecu peste sorb.

Codrul îşi ţinu respiraţia.

O mână verde se întinse şi luă piatra rotundă din copac.

11

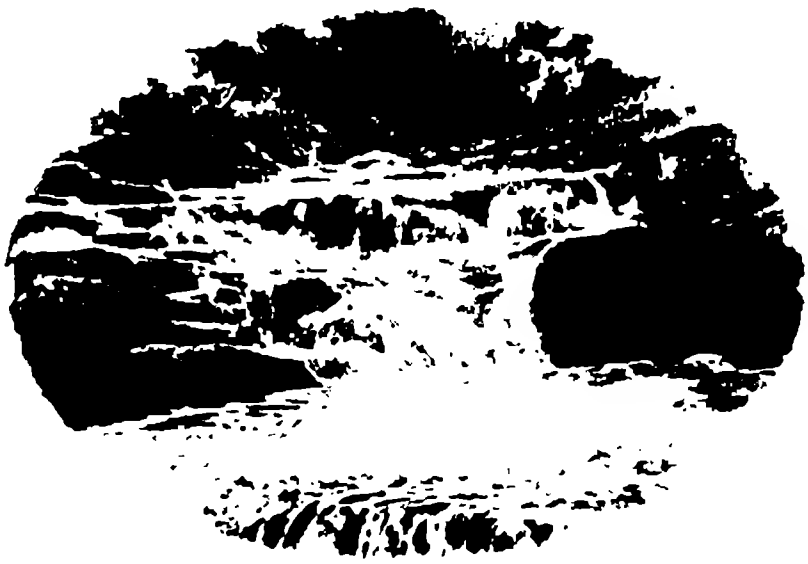

– E aici, strigă Aki. Pot să-l simt.

– Ei bine, eu nu pot, gâfâi fata Salcie, luptând împotriva curentului, pentru a nu fi purtată de aceasta. Nu cumva s-o îndrepta spre sud, în loc de est? De acolo a venit.

– De aceea ceilalţi s-au îndreptat spre sud, pentru a-i tăia calea, mormăi Aki.

– Suntem prea departe în amonte, spuse Raut neliniştită. Trebuie să ne întoarcem.

– Nu, o repezi Aki.

– Atunci hai să ne odihnim puţin, protestă alt băiat. Dacă am să mai vâslesc mult, o să-mi rup mâinile!

– Şi eu la fel, răsuflă greu fata. Acolo, în spate, am zărit un golfuleţ. Hai să mergem.

Un murmur de aprobare – la care Aki aderă în silă – şi-şi îndreptară pirogile într-acolo. Cocoţat

într-o salcie, Torak respiră uşurat. Când fu sigur că nu e doar o capcană, îşi dădu drumul în apă şi se îndreptă spre mal.

Lupul aştepta. Privi curios cum Torak îşi umple încălţările cu iarbă pentru a-şi încălzi picioarele, apoi porniră amândoi în amonte.

Toată ziua îi urmăriră vânătorii: la est spre Râurile Gemene şi în sus spre Râul Coadă-de-Topor. De câte ori Torak încerca să se îndrepte spre sud, cel de-al doilea grup de vânători îl silea să se întoarcă. Doar stând în desişurile de lângă râu putea să-şi ascundă mirosul.

Îi era frig, era ud şi nu mai dormise de două nopţi. Începuseră să-i scape din vedere unele lucruri. Cu câtva timp în urmă, aproape că dăduse peste un mistreţ ce se distra bălăcindu-se într-o baltă. De ce nu-i văzuse urmele? Şi un copil de cinci primăveri le-ar fi observat.

Din cauza lui Aki, părăsi orice gând de a merge spre sud. Singura speranţă era să traverseze Râul Coadă-de-Topor şi să o ia prin viroagele care duceau spre nord. Era un ţinut neospitalier, fără prea multă pradă şi puţini oameni se aventurau pe acolo, cu excepţia unor pribegi ciudat de singuratici. Dar acesta era şi scopul.

Râul deveni şi mai agitat şi Torak auzi vuietul îndepărtat al torentelor. Cam pe la mijlocul dimineţii, lupul se încordă. Pe urmă, auzi şi Torak: vâsle ce tăiau apa; câini gâfâind pentru a se ţine după

pirogi. Aki şi prietenii lui nu se odihniseră prea multă vreme.

Torak îşi croi drum prin mlaştina sălciilor, călcând peste iarba-iepurelui şi evitând muşchiul verzui, atât de delicat încât o urmă de picior ar rămâne imprimată zile întregi. Lupul se descurca mai bine cu labele lui mari şi uşor palmate, ce-i permiteau să traverseze mlaştina cu uşurinţă.

Spre marea lui spaimă, Torak văzu că urmăritorii nu mai continuau să meargă în amonte, ci traversau râul, ca şi cum i-ar fi ghicit planul. În pirogile lor treaba era uşoară. Îi privi cum îşi ridică ambarcaţiunile pe umeri şi se urcă pe mal. Intenţionau să le care în felul acesta până treceau de torente şi să-l aştepte dincolo.

Nu avea de ales, decât să meargă mai departe.

Râul deveni şi mai vijelios, spărgându-se peste pietre şi udându-l cu pulberea picăturilor. În timp ce se căţăra trecând de torente, se uita după urmăritorii de pe malul celălalt. Din memorie, ghici că se găsea lângă locul unde – pe malul opus – două viroage conduceau afară din valea Râul Coadă-de-Topor. Acum doi ani, toamna, el şi Renn găsiseră un stejar căzut şi-l folosiseră la traversare. Poate...

Stejarul dispăruse, luat de curenţi.

Pentru o clipă, Torak nu ştiu ce să facă. Parcă îi strângea ceva cu putere capul. Un bâzâit din urechi nu-l lăsa să gândească. Trebuie că exista o posibilitate de a traversa.

Exista. În faţă, valea se îngusta, desişurile inundate lăsând loc unor bolovani şi copaci răzleţi. Un pin fusese doborât şi acum acoperea râul, cu zece paşi mai sus. Ca pod, nu era prea încurajator: scoarţa era alunecoasă, ramurile ieşeau în afară şi când Torak puse mâna pe trunchi, acesta se mişcă.

„Destul de bine", îşi spuse totuşi.

O parte din el ştia că greşeşte – dar, ciudat, merse mai departe.

Lupul alergă cu uşurinţă de-a lungul trunchiului, sărind peste ramuri. Când ajunse în partea cealaltă se întoarse spre Torak dând din coadă.

– *E uşor!*

„Nu, nu e", ar fi vrut el să spună. Nu, când înaintezi pe coate şi pe genunchi, cu pantalonii din piele de ţap uzi şi alunecoşi, cu un sac de dormit, un arc şi o tolbă în spate – şi fără gheare.

Aproape traversase râul, când auzi voci. Privi în jos – şi aproape se prăvăli de uimire.

Apa albastră şi spuma albă se învolburau în jurul bolovanilor verzi din pricina muşchiului. Pe unul, exact sub el, stăteau Aki şi Raut.

Torak îşi ţinu respiraţia. Dacă unul din ei ar privi în sus...

– Mi-a ajuns, zise Raut. Eu mă întorc.

– Ei bine, eu nu! mârâi Aki.

Torak încercă să continue avansarea, dar brăţara din boabe de scoruş se agăţă de o ramură. Încercă să o desprindă. Copacul se scutură.

– Ceilalţi s-au întors, mai spuse Raut, şi aşa ar trebui să facem şi noi. Suntem în afara teritoriului nostru.

Torak mai trase o dată de brăţară. Aceasta se rupse. Boabele de scoruş căzură peste bolovani.

Din fericire, Aki era prea furios pentru a observa.

– Dacă pleci acum, mergi pe jos! Barca o păstrez eu!

– N-ai decât! răspunse Raut. Apoi, mai calmă: Aki, nu e bine! De ce-l urăşti atât de mult?

– Nu-l urăsc, o repezi Aki.

– Atunci, de ce toate astea?

– Am spus că am să-l prind! Aşa i-am spus lui Pa. Nu mă pot întoarce fără să reuşesc.

– Ei bine, va trebui să o faci fără mine. Împărţim proviziile, apoi continui de unul singur!

Luându-i-se o piatră de pe inimă, Torak îi privi cum se îndreaptă în aval.

Era gata să înceapă să se mişte mai departe, când răsună vocea lui Aki.

– Ştiu că eşti aici, Devorator-de-Suflete! Am să te găsesc, jur pe sufletele mele! Am să te găsesc şi am să te dobor!

Lupul îl aştepta de partea cealaltă, dar ajungând la el, Torak aproape că nici nu-l salută. Chircit în hainele ude, se gândea la ameninţarea lui Aki. Atâta îndârjire!

Îl privi pe lup. Fiecare clipă petrecută împreună era riscantă pentru acesta. Legea clanurilor interzice uciderea unui vânător, *cu excepţia* cazurilor de

autoapărare. Ce se va întâmpla dacă se va ajunge la o confruntare şi lupul va încerca să-şi apere fratele de haită, iar Aki îl va omorâ?

O clipă de panică. Nu poate trăi fără lup.

„Asta e singura soluţie, îşi spuse lui însuşi. Şi nu este pentru totdeauna."

– *Să ne despărţim,* i se adresă Torak fratelui de haită, în limbajul lupilor.

Lupul îi aruncă o privire nedumerită.

Ar fi fost imposibil să suporte asta, dacă ar fi fost pentru totdeauna, dar va dura atâta timp cât Aki se află prin apropiere. Cu efort, Torak îşi oţeli inima şi repetă ordinul:

– *Să ne despărţim!*

Lupul păru jignit. Apoi se scutură şi intră grăbit în tufiş.

O vreme, Torak nu-l mai auzi pe Aki sau pe câinii lui şi nici nu mai avu vreun semn de la lup.

Bâzâitul din urechi înceta, apoi începea din nou, iar rana de la piept îi pulsa. Într-un târziu o unse cu scoarţă de salcie înmuiată, dar tot nu se vindeca. Durerea îi amintea în tot timpul că nu numai Aki îl vâna. Devoratorii-de-Suflete îl agăţaseră cu un harpon nevăzut şi-l trăgeau către ei.

Terenul deveni mai stâncos. În locul unde ajunsese, malul cădea abrupt în Râul Coadă-de-Topor.

Trecuse de torente cu câtva timp în urmă, dar bubuitul lor tot îi mai răsuna în urechi.

Rezemându-se de un mesteacăn, înfulecă ultima bucată de sângerete, de la Renn. Nu-şi mai bătu capul să depună o ofrandă: îi era mult prea foame.

Îi era sete, dar era greu de coborât până la râu, aşa că – în loc de apă – făcu o tăietură în trunchiul mesteacănului şi bău. Lăsă seva copacului să se scurgă din scoarţă şi plecă mai departe împleticindu-se. Ştia că greşeşte, totuşi aşa făcu. Ceva stătea acum între el şi Codru. Şi era prea obosit să se împotrivească.

Sub Torak, râul curgea iute şi adânc. Trebuia să stea mai aproape de el sau să se ascundă? Hotărî să rămână aproape, ceea ce se dovedi o alegere greşită. Bolovanii erau înşelător de alunecoşi din cauza muşchiului şi căzu, lovindu-se şi rostogolindu-se în râpă.

Se pomeni rostogolit pe o stâncă, la marginea apei. Acolo copacii creşteau rari şi în timp ce se străduia să se ridice în picioare, izbuti să vadă clar în aval, astfel că zări o pirogă apărând de după o cotitură. Îl văzuse şi Aki, şi izbucnise într-un strigăt de triumf.

Disperat, Torak se uită în jur. Nu mai era timp să se cataare din nou pe râpa abruptă. Şi chiar deasupra capului, o îngrămădire de pietre îi bloca drumul. Era prins în capcană.

Iar Aki avea tolba plină de săgeţi.

12

Torak îşi aruncă echipamentul şi sări în apă.

Răceala ei fu ca un pumn în piept, iar curentul îi scoase încălţările şi-i răvăşea părul peste faţă, orbindu-l. Împroşcând apa, se ridică la suprafaţă printre sălcii. Se agăţă de una. Nu-i oferea prea mare siguranţă. Inspiră adânc şi se scufundă din nou.

Râul era întunecat, dornic să-l care spre Aki. Degetele amorţite i se descleştară şi, în curentul care-l răsucea, zări în ultima secundă un butuc de care era cât pe ce să se izbească.

Încercă să se scufunde, dar nu izbuti să ajungă prea adânc, şi se lovi la tâmplă. Călcând apa, ţâşni în sus – spre lumina soarelui şi spre o suliţă de pescuit îndreptată spre pieptul lui. Nu era un butuc cel de care se lovise, era piroga lui Aki.

Înnebunit, Torak se răsuci şi se scufundă sub pirogă. Ieşi pe partea cealaltă. Aki îl aştepta. Suliţa

era pregătită să-l lovească. Se scufundă din nou sub barcă.

Picioarele îi erau ca de piatră, pieptul îl ardea. Prin minte îi trecu o imagine: tulpina ţevii făcute din ramura de soc, pe care o folosise pentru a aduna seva mesteacănului. Dacă ar fi avut-o, dacă s-ar fi gândit...

Ieşi din nou la suprafaţă – şi de data aceasta Aki atacă. Torak apucă mânerul suliţei şi trase cu toată puterea. Aki urlă şi căzu în apă.

Se luptară încleştaţi unul de altul, fiecare încercând să smulgă sulița din mâinile celuilalt. Aki lovi bărbia lui Torak cu mânerul suliţei şi îl trânti în barcă. Sugrumat, Torak îl izbi pe Aki cu genunchiul între picioare. Acesta răcni şi dădu drumul suliţei. Torak se luă după ea, dar râul o purtă departe.

Şi încercarea aproape îl costă viaţa. Când se întinse după suliţă, Aki îl apucă de păr şi-l cufundă în apă. Bătând apa cu picioarele, Torak se agăţă de pieptarul lui Aki, de pantaloni, de orice găsi. Dar nu putea să se apuce prea bine de pielea lunecoasă de ţap şi nici nu putea să-şi elibereze părul din încleştarea lui Aki. Privirea i se întunecă, gura încercă să strige – şi râul îi fură bulele respiraţiei. În ultima clipă, se răsuci şi-şi înfipse dinţii în coapsa lui Aki.

Un urlet înăbuşit şi acesta îi dădu drumul. Torak ţâşni din apă, înghiţind aerul ca un somon pe uscat.

Băgându-se iar sub apă, ieşi la suprafaţă într-un pâlc de arini, în amonte faţă de pirogă. Aki era în

aval, de-abia zărindu-i-se vârful capului, agăţat de un copac şi luptând să-şi recapete răsuflarea. Barca se afla între ei, înţepenită în sălcii. Aceasta îi dădu lui Torak o idee.

Scufundându-se în apă, lăsă râul să-l poarte şi ieşi la suprafaţă fără să facă valuri, mai aproape de pirogă, dar tot în amonte. Auzea respiraţia chinuită a lui Aki de partea cealaltă a pirogii, dar nu putea să-l vadă. Băiatul din Clanul Mistreţului părea epuizat şi Torak ezită. Apoi ceva dur, ca o aşchie de os, păru că-i străpunge inima.

Şi proptindu-şi umerii de o salcie, împinse brusc piroga cu ambele picioare. Aceasta se cabră ca un cal al pădurii. Izbi din nou – şi barca săltă eliberându-se dintre sălcii – iar râul o prinse în undele sale.

Cu o clipă înainte ca piroga să-l izbească pe Aki, Torak se apucă de un copac şi se trase în sus, îndeajuns de mult pentru a vedea. Văzu ivindu-se capul băiatului, cu ochii larg deschişi de spaimă. Văzu stejarul greu ce-l pocni şi-l trase în jos, înspre torente. Aki nu avu timp nici măcar să ţipe.

Îndârjit, Torak se căţără în copac. Apa clipocea domol. Din aval nu se mai auzea nici un sunet, cu excepţia vuietului torentelor.

Torak se întoarse şi înotă în amonte, spre locul unde-şi lăsase echipamentul. Ieşi pe mal şi căzu frânt de oboseală. În gură avea gustul noroios al râului, în nări, mirosul acru al muşchiului. Rana din piept îl chinuia.

Recuperându-şi lucrurile, descoperi un drum sus pe stâncă, pe care nu-l observase mai înainte, şi începu să urce. Granitul îi zgâria picioarele goale şi îşi aminti că râul îi luase încălţămintea. Ridică din umeri.

Când ajunse în vârf, îşi continuă drumul în aşa fel încât să aibă mereu torentele în faţa ochilor. Pentru mai multă siguranţă.

Deasupra lor, piroga se izbise de un bolovan şi se înţepenise. Între bolovan şi barcă, Torak zări o mână. Nu se mişca. Poate că Aki era inconştient şi se îneca. Poate că era deja mort. Torak nu consideră că merită să-şi bată capul cu asta.

Scoţând cuţitul, tăie o tulpină de soc şi o curăţă, pentru a face din ea un tub de respirat. Apoi îl îndesă în centură şi porni în amonte, lăsându-l pe Aki în voia sorţii.

Ceva nu era în regulă cu Marele Făr-de-Coadă.

De câtăva vreme, lupul simţea acest lucru la fratele de haită. Marele Făr-de-Coadă nu mai asculta nici de el, nici de Codru, şi începuse să facă greşeli.

Şi totul mergea din ce în ce mai rău. Îl rodea o răutate în interior, ca răutatea care îi rosese vârful cozii lui, în Frigul cel Mare.

Neliniştit, lupul îl urmărea pe fratele de haită, dar fără să se lase descoperit, deoarece Marele Făr-de-Coadă îi spusese să plece. Totuşi, îl supraveghea.

Acum păstra pasul cu el, în timp ce ţineau Torentul Rapid spre Munte. Strecurându-se printre copaci, lupul mirosi vidre şi castori şi o urmă de Neasemuire, care-şi ascundea adevăratul miros. Nu ştia ce să facă în legătură cu asta, aşa că începu să ronţăie o rămurea de ienupăr, ceea ce-l făcu să se simtă mai bine.

Deodată, simţi miros de lupi.

Mirosul acesta îi scoase din minte orice altceva. Da, urme proaspete de lupi şi mirosul puternic şi dulceag al lupului dominant.

Îi sări inima din piept. *Cunoştea* acest miros! Haita Muntelui!

Nebun de bucurie, lupul lătră de două ori scurt:

– *Unde sunteţi?*

Vântul îi aduse urletul de răspuns – şi lupul zbură spre ei. Acum putea să fie din nou printre lupi *şi* să-l ajute şi pe Marele Făr-de-Coadă! De asta avea nevoie Marele Făr-de-Coadă: să fie printre ai lui, să fie printre lupi!

Nu dură prea mult până îi găsi, deoarece se opriseră să-şi spele sângele de pe boturi într-un mic Torent Rapid. Îndreptându-se în viteză spre ei, lupul observă totul dintr-o ochire. Vânătoarea fusese bună: adulmecă sânge de căprioară pe blana lor şi le văzu burţile umflate de carnea pe care o duceau la bârlog.

Perechea dominantă era aceeaşi, dar avuseseră loc şi unele schimbări, aşa cum se întâmplă întotdeauna într-o haită de lupi. Lupul cel bătrân nu mai

era, iar cel căruia îi plăcea să sape după şoricei era şchiop şi devenise inferior, în timp ce puii cu care se jucase lupul pe Munte erau acum tineri, ca şi el, deşi mai mici de statură.

Unul dintre aceştia era o femelă frumoasă, cu blana întunecată, extrem de bună la vânătoarea de lemingi. Prinse mirosul lupului şi dădu emoţionată din coadă – dar nu veni să-l salute, deoarece era de datoria conducătorilor să hotărască dacă i se permitea să se întoarcă printre ei.

Prefăcându-se că se opreşte, lupul se apropie de lupul dominant în mod cuviincios, aşa cum un tânăr îl salută pe cel mai în vârstă. Dându-şi urechile pe spate, lupul se târî spre el pe burtă, cerându-şi iertare că lipsise atât de mult.

Conducătorul privi mândru în lături. Apoi, cu o viteză înfricoşătoare, luă botul lupului între labe, îl răsturnă pe spate şi rămase deasupra lui, mârâind.

Lupul îi lovi coada şi scheună.

Haita privea.

Conducătorul îi dădu drumul şi îşi înălţă capul, îngustându-şi privirea. Lupul înţelese aluzia şi îi linse botul, scheunând respectuos şi agitându-şi labele dinapoi, pentru a-i mulţumi că i se permisese să revină.

Acum, femela dominantă se alătură partenerului ei, pentru a-şi primi porţia de salutări şi, după aceea, toată lumea îi urmă într-un salut plin de bucurie, cu mici muşcături şi cu atingeri de coaste.

Blană-Întunecată îşi puse în joacă labele pe umerii lupului, dar fu împinsă de acolo de un mascul cu urechea neagră: conducătorul lupilor tineri. Ureche-Neagră încercă să-l apuce pe lup de bot, dar acesta pară muşcătura, îl apucă la rândul lui de bot şi îl răsturnă pe o parte, încălecându-l şi mârâind, până ce Ureche-Neagră îl lovi peste coadă drept scuză. Lupul îi dădu drumul şi-i linse botul, pentru a-i arăta că scuzele erau acceptate. „Aşa. Acum îţi sunt superior în cadrul haitei.“ Acest lucru e hotărât.

În acelaşi timp, lupul inhala de pe blana tuturor mirosul minunat şi dulce al puilor. Dragostea nestăpânită pentru puii de lup îi umflă pieptul. O, să alerge la bârlog şi să-i vadă! Să-i adulmece şi să-i lase să se caţăre pe el!

– *De ce ai plecat?* întrebă Blană-Întunecată, privind lupul şi dând din coadă.

– *Tu de ce ai părăsit Muntele?* răspunse lupul.

Ceilalţi se înghesuiră în jur şi el dădu tot atâtea răspunsuri câţi lupi erau.

– *Tunătorul. Marele Pui de Ger. Puii. Vechiul Bârlog. Apa Mare. Mirosul Răului. Nevoia. Trimis...*

Deodată, femela dominantă ridică botul şi gustă aerul. Apoi mişcă o ureche spre lup.

– *Acum vei vâna cu noi.*

Lupul dădu din coadă.

– *Îl aduc şi pe fratele meu de haită.*

Femela fu străbătută de o undă de încordare.

– *Tu faci parte din haita asta. Nimeni altcineva.*

Îngrijorat, lupul îşi plecă acum capul.

– *E fratele meu de haită! E... nu are coadă. Şi aleargă pe labele din spate.*

Masculul dominant se încordă la rândul lui, înfuriat.

– *Nu e lup!*

Lupul scheună şi-şi lăsă urechile în jos, pentru a arăta – cât mai politicos cu putinţă – că nu e adevărat.

Perechea dominantă făcu un schimb de priviri. Blană-Întunecată îi aruncă lupului o privire nedumerită.

Masculul dominant plecă, apoi îşi întoarse capul sur.

– *Un lup nu poate face parte din două haite.*

Coada lupului se lăsă în jos.

Înaltul se întunecă şi Torentul începu să vuiască.

Lupul rămase în Torent, privind haita Muntelui cum se depărtează printre copaci.

13

Ploua şi Torak era îngheţat până în măduva oaselor, dar era prea speriat pentru a aprinde focul. Avalanşa de pietre îi nimicise adăpostul. De-abia scăpase.

Timp de o jumătate de lună supravieţuise în defileul Râului Coadă-de-Topor. Cel puţin, *îşi închipuia* că trecuse o jumătate de lună, deşi pierduse noţiunea timpului, aşa cum îşi pierduse şi îndemânarea de a urmări prada. Când lupul fusese cu el, lucrurile merseră mai bine; apoi începuse să fie îngrijorat că lupul se află în pericol şi îl gonise – iar situaţia se înrăutăţise.

Acum pietrele îl forţaseră să iasă din defileu. Sau poate că Poporul Ascuns. Se aflau pretutindeni: în copaci, în pietre, în apă. Poate că se uitau chiar acum la el.

Săltându-şi arcul pe umăr, îşi continuă drumul.

– Pas cu pas, murmură el, aceasta e calea.

Se înfioră. Fin-Kedinn îi spusese asta. Dar tot Fin-Kedinn îl şi proscrisese. Gândul la el îl durea.

Îl durea să se gândească şi la Renn. Acum ea îl avea pe Bale. Văzuse asta clar. Nu mai avea nevoie de el.

La Râul Coadă-de-Topor se opri să bea şi sufletul-nume îl privi din apă. Se dădu înapoi. Arăta cum arăta Drumeţul. Murdar. Nebun. Aşa va ajunge până la urmă?

Urcă împleticit în amonte, vorbind cu sine însuşi şi pipăindu-şi rana de pe piept. Îşi scosese firele, dar tot nu se vindeca.

Merse aşa multă vreme, până ajunse la marginea Codrului. Se afla pe o coastă de deal, cu vântul de est biciuindu-i faţa, ca o respiraţie de gheaţă. Înaintea lui, ajungând până la Munţii Înalţi, se afla o vastă mare interioară: o întindere fără sfârşit de un cenuşiu înceţoşat, pâlpâitor. Lac, ceaţă, ploaie. Nu putea să spună unde se termina una şi unde începea cealaltă. Omenirea se transformase în apă.

„Lacul Lamă-de-Topor, se gândi el confuz. Acesta trebuie să fie Lacul Lamă-de-Topor."

Un ţipăt sinistru spintecă vibrând văzduhul.

Torak sări în sus.

Ţipătul se diminuă. Dar ecoul lui îi stăruia în minte.

Lacul Lamă-de-Topor este... altfel, îi spusese odată Renn. Tot la fel sunt şi Vidrele.

Torak văzuse câţiva din Clanul Vidrei la ultima sărbătoare de iarnă, dar nu ştia ce fel de oameni

sunt; cu excepţia faptului că Drumeţul făcuse parte dintre ei şi fusese proscris.

Sub el, Râul Coadă-de-Topor se scurgea din Lac, trecând printr-un teren mlăştinos acoperit de trestii. Spre sud, lumini verzi lichide sclipeau prin ceaţa uşoară, ca nişte înţepături de ac. Trebuie că era tabăra Vidrelor. Îşi aminti că auzise că aceştia îşi aşază tabăra doar pe ţărmul sudic. Nu ştia de ce.

Deci, mai bine să evite ţărmul sudic şi să continue spre nord.

Apăru lupul şi-l salută supus, frecându-şi blana udă de coapsa lui Torak. Împreună coborâră colina.

Terenul deveni mocirlos. Săreau din smoc în smoc, făcând să ţâşnească apa argintie de sub picioare. Trestiile – care la început erau doar până la genunchi – se ridicau acum mai sus decât cel mai înalt bărbat.

Torak le ura. Ura apa întunecată mirosind a stârv, ce clipocea izbindu-se de tulpini; frunzele ameninţătoare şi ascuţite ca un cuţit; capetele cafenii plecate, ce îl priveau cu viclenie.

Ajunse la un smoc de iarbă ce semăna cu un bărbat ghebos gata să se ridice. În spatele lui, o cărare dispărea în stufăriş. Era formată din bârne, legate între ele cu funii împletite din scoarţă. Dar Torak îi simţi puterea şi prinse şi un zumzet slab la marginea luminişului.

Nimic nu l-ar fi făcut să meargă într-acolo.

Cu stufărişul în dreapta, lipăi prin noroi către nord. Spre uşurarea lui, lupul descoperi un teren

mai ferm; o potecă de reni de pe marginea ţărmului. Dar imediat după aceea ceaţa îi înconjură şi inima începu să-i bată nebuneşte.

Chiar şi lupul părea speriat, în timp ce continua să meargă în faţa lui. Apoi ceaţa îl înghiţi, lăsându-l pe Torak singur. Nu îndrăznea să urle după el. Îi era groază să se gândească cine ar putea să-i răspundă. Întinzând mâinile, bâjbâi mai departe.

Deodată, lupul se năpusti către el, cu ochii cât cepele de groază. Trecu în viteză pe lângă Torak şi dispăru pe drumul pe care veniseră. În acelaşi moment, degetele lui Torak se îngropară în ceva moale şi lipicios ce duhnea. Gâfâind, sări înapoi. Ceva roşu şi umed îl izbi peste faţă. Îl dădu la o parte. Ceaţa se rări. Îi sări inima din piept. Poteca era barată: de-a curmezişul ei era întinsă o încâlceală de coşmar, formată din şerpuiri cărnoase, sclipitoare. Inspiră duhoarea de sânge, văzu viermii graşi încolăcindu-se. Dăduse peste o plasă. O plasă de măruntaie. Scâncind, fugi de acolo frecându-se pe faţă, acolo unde fusese atins de plasă. Dădu înapoi împroşcând prin mlaştină, căzu în genunchi şi trestiile clipociră hohotind.

Era înapoi, la cărarea din bârne.

– Nu, şopti el. Nu acolo înăuntru.

Fugi spre sud. Mlăştinosul Râu Coadă-de-Topor era uşor de traversat şi lupul i se alătură, labele lui mari de-abia atingând pământul.

Nu ajunseră prea departe când auziră voci şi văzură lumini mişcându-se în sus şi-n jos. Vânători din Clanul Vidrei.

Apoi apărură: oameni mici şi sprinteni, cu suliţe şi cu feţe verzi înfricoşătoare, conducând ambarcaţiuni iuţi din trestii galbene.

– Acolo! strigă unul. Lângă trestii!

În stânga lui, trestii. În dreapta, o coastă de deal pe care creşteau arbuşti de vuietoare ce nu-l puteau ascunde. Îi dădu lupului un ordin de despărţire – lupul se supuse – şi Torak intră în stufăriş.

Strâmbându-se când picioarele i se înfundară în nămol, se forţă să intre şi mai adânc, până când apa îi ajunse până la gât. Aici nu-l vor găsi.

Ceaţa se risipi. În faţă nu mai erau trestii. Ajunsese în largul apei.

Observă o creangă de fag ce plutea, probabil smulsă de furtună. Se făcu mic în spatele ei.

Ceva îi alunecă peste picior. Ţipă.

Urmară mai multe ţipete, scoase de Vidre: îl auziseră. Acum veneau prin ceaţă: trei bărci de trestie, atât cu prora, cât şi cu pupa curbe ridicate în sus, ca păsările de apă. Câte doi vânători în fiecare, unul cu o vâslă, celălalt cu o torţă din trestie şi cu o suliţă de pescuit din rocă verzuie.

Ascunzându-se şi mai bine în spatele crengii, Torak privi printre frunze.

Undeva în spatele lui se ridică ţipătul sinistru ce vibra şi pe care-l auzise mai devreme.

Vidrele înghețară. Apoi femeia din barca din mijloc își cufundă vâsla în apă și continuă să alunece înainte, până ajunse la o porțiune mai liniștită, la nici doi pași mai departe de creanga lui Torak.

Nu îndrăzni să se ghemuiască mai mult, de teamă ca mișcarea să nu-i atragă atenția.

În timp ce ea stabiliza barca, însoțitorul ei scruta trestiile, fără să-și dea seama că prada se afla chiar sub nasul lui.

Ca și tovarășa lui, era îmbrăcat cu o tunică fără mâneci din plasă de iarbă aurie. Părul castaniu îi flutura liber, cu excepția unei panglici din piele argintie de pește de pe frunte și a alteia ce-i lega barba în coadă de pește. Lobii urechilor îi erau străpunși de cârlige din oase de pește, șlefuite în așa fel încât să semene cu un păstrăv, și de unul din ele atârna un smoc de blană de vidră de culoare brun-închis. Fața omului era acoperită cu lut verde – Torak putea să vadă crăpăturile fine din jurul ochilor și gurii – iar tatuajul de clan era format din valuri albastre-verzi ce se ondulau în jurul gâtului, astfel încât capul lui semăna cu o păstaie fantastică ivindu-se din stufăriș.

O păstaie cu ochi. Incomodați de lumina apei, trecură rapid pe lângă creanga lui Torak – apoi se întoarseră să se mai uite o dată.

În depărtare, urlă un lup.

Omul Vidră șuieră, iar însoțitoarea lui își atinse blana creaturii de clan.

Mai multe urlete. Torak ştia că e lupul, dar nu putea să înţeleagă ce spune. Putea să audă doar că e urgent.

Urletele le enervară pe Vidre. Femeia cârmi barca de lângă creangă şi Torak adresă în tăcere mulţumiri lupului.

În spate, auzi un pleoscăit şi când se întoarse văzu o pasăre mare cenuşie privindu-l cu un ochi stacojiu, plin de viaţă. Pe urmă îşi luă zborul pe deasupra Vidrelor.

Femeia o urmări cu privirea şi îi făcu semn, ca şi cum aceasta i-ar fi vorbit. Apoi, îşi flutură mâna spre însoţitorii ei din celelalte bărci şi Torak îi văzu despărţindu-se.

Dacă va părăsi adăpostul crengii, va fi văzut. Dacă va rămâne acolo, va fi înconjurat.

Doar dacă nu...

Mai avea încă la el ţeava din tulpină de soc. Era mai scurtă decât un braţ şi nu-şi amintea să fi controlat dacă e goală în interior. Dar în curând va afla.

Luând un capăt între buze, se scufundă.

Apa îi umplu nările, dar se forţă să respire pe gură, rugându-se să nu fie auzit. Încet, înotă pe o latură a stufărişului, sperând să treacă dincolo de şirul urmăritorilor.

Să rămână la o adâncime corespunzătoare era mai greu decât se aşteptase. Echipamentul îl trăgea la fund şi, pentru a ţine tulpina drept în sus, trebuia să calce apa şi să-şi lase capul cât mai mult pe spate. Ceafa îl durea, dar putea privi prin pâlcul de

trestii. Deasupra lui, suprafaţa Lacului era strălucitoare şi tare ca gheaţa, împestriţată de constelaţiile colbului adus de vânt.

Auzea muşcăturile peştilor ce se hrăneau şi zări o strălucire roşie când un banc de păstrăvi trecu în viteză pe lângă el. Privind în jos, văzu că putea să atingă fundul Lacului. Dungi de lumină alunecau peste bolovani şi trunchiurile copacilor erau acoperite cu buruieni. Picioarele i se înfundară în noroiul ce se răscoli răspândind un fum verde. Mâna liberă atinse un mănunchi de trestii ce se îndoi, apoi reveni la loc.

Nu erau trestii, era o plasă, o plasă din împletitură de iarbă, agăţată de plute din lemn şi îngreunată cu pietre: prea dură pentru a fi tăiată şi atât de mare, încât nu putu să-i vadă capetele.

Răsucindu-se repede, descoperi o alta. Vidrele îl înconjuraseră.

Aruncă tulpina de soc şi se scufundă.

Deasupra se auziră strigăte: îi dăduseră de urmă.

Înotă mai spre adânc, pe sub plase, temându-se să nu fie străpuns de vreo suliţă de pescuit între omoplaţi.

În timp ce înota spre fund, în cap începură să-i clipească lumini şi strigătele se diminuară până la un slab huruit.

Deodată deveni conştient de un alt zgomot, mai depărtat. Acesta se îndrepta spre el mai iute ca gândul, din ce în ce mai puternic, perforându-i creierul ca un ac de gheaţă.

O dâră ameţitoare de bule trecu peste el. Alta se încrucişă cu prima, şi încă una. Prinse un tremur de aripioare, o cascadă gâlgâitoare de râs. Îl cuprinse groaza. Auzise aşa ceva şi înainte, când fusese aruncat peste Cascada Tunătoare. Poporul Ascuns al Lacului venise după el.

Roiau în jurul lui, degete fără oase atingându-i ochii şi gura. „Eşti sortit nouă, gâlgâiau ei, băiat cu suflete luate de curent! Dă-ne bulele argintii ale respiraţiei tale şi noi te vom trage în adânc!“

Pieptul îi era strâns ca într-o gheară ce-i strivea coastele. Întunericul îi rănea privirea. Zvârcolindu-se ca un ţipar, îşi scoase de pe umeri sacul de dormit şi Poporul Ascuns îl duse departe.

Urmă arcul, dar cureaua tolbei se agăţă de cingătoare. Scoase cuţitul şi o tăie; simţi smucitura mâinilor ce o trăgeau în întuneric. Profitând de ocazie, bătu apa cu picioarele, îndreptându-se spre luciul lumii de deasupra.

Fără să-i mai pese de suliţe şi de vânători, ţâşni la suprafaţă.

Era înconjurat de stufăriş; tăcut şi liniştit. Apoi recunoscu smocul ghebos. Se întorsese la cărarea de bârne. Îngustă cât un lat de palmă, îi făcea semn să intre în tunelul verde, plin de apă.

În depărtare auzi voci. Îngrozit, rămase locului.

– Arrin a găsit un arc, spunea un om. Puţin mai la sud-vest.

– L-au luat Cei Ascunşi, rosti o femeie.

– Sau Lacul, sublinie alt bărbat, mai în vârstă decât primul.

– Tăceţi, o să vă audă! zise bărbatul mai tânăr. Să plecăm, sau ne vor lua şi pe noi!

– Dacă plecăm acum, rosti femeia, ne întoarcem cu mâinile goale. Arcul unui proscris înecat nu este ceea ce ne-a trimis Ananda să-i aducem.

– Dacă Ananda vrea apa tămăduitoare, mormăi bărbatul mai în vârstă, poate să şi-o ia şi singură. Eu nu mă apropii de izvorul acela, acum.

Vocile deveniră tot mai neclare, pe măsură ce se depărtau vâslind.

– ... totuşi continuaţi să priviţi în jur, în caz că încearcă să vină în sud...

Abătut, Torak se retrase pe un teren mai ferm şi privi cărarea. Spre sud erau Vidrele. Spre nord – plasa aceea îngrozitoare şi urât mirositoare. Nu avea de ales.

Lupul apăru din ceaţă şi se opri lângă el. Nu părea speriat – dar lui îi venea din ce în ce mai greu să-i interpreteze comportamentul.

Torak îşi dădu seama că acesta e locul spre care fusese condus, încă de când fusese proscris. Spre est, întotdeauna spre est – până ce ajunsese aici.

Rana din piept îi pulsa. Printre foşnetele trestiilor, părea că aude vocea lui Seshru – Magul Viperă: „... ca un harpon sub pielea unei foci. O smucitură şi te va trage, indiferent cât de tare te vei împotrivi..."

Nu mai voia deloc să reziste. Se poticni trecând de lup şi intră pe cărare.

Sus, deasupra ţărmului nordic al Lacului, pe un promontoriu stâncos ce se ivea clar din ceaţă, bolborosea un torent.

Lângă torent ardea un cerc de foc verde.

În interiorul cercului de foc zăcea o piatră rotundă marcată cu tatuajul Clanului Lupului.

Pe piatră era aşezată o bucăţică zbârcită din pielea lui Torak, ce purta simbolul Devoratorilor-de-Suflete.

În jurul pietrei şi al pielii se încolăcea un şarpe din lut verde.

Încet, lutul se usca. Implacabil, şarpele se strângea din ce în ce mai mult în jurul pielii şi al pietrei.

O mână verde trecu pe deasupra pietrei: o dată, de două ori, de trei ori.

O voce începu să murmure, amestecându-se cu sfârâitul flăcărilor, ca un demon ce intra şi ieşea dintr-un coşmar.

Când trestia se leagănă, când furtuna se dezlănţuie, aminteşte-ţi de mine
Când tunetul bubuie, când vântul urlă, aminteşte-ţi de mine
Eu sunt trestia şi furtuna, tunetul şi vântul.
Te chem, îţi leg sufletele de mine!
Nu mai poţi fi liber niciodată,
Îmi aparţii.

14

Cărarea de bârne se clătină, aproape aruncându-l pe Torak în Lac. Căzu pe braţe şi genunchi, apucându-se cu ambele mâini de orice putea.

În spatele lui lupul se oprise, cu ghearele înfipte în lemn. Nu-i plăcea deloc treaba asta.

Torak n-avea loc să se întoarcă, aşa că îi aruncă o privire încurajatoare peste umăr. Lupul îşi lăsă urechile pe spate şi dădu nefericit din coadă.

Apoi cărarea încetă să se mai clatine şi Torak se ridică. Bârnele erau înşelătoare, iar trestiile, atât de dese, încât trebuia să le dea în lături. Se înfiora, la atingerea degetelor lor lungi şi lipicioase.

Ceaţa se lăsase din nou. Cărarea se termina într-un şir de bârne, puse cap la cap şi fixate cu ţăruşi îngropaţi în stufăriş. Fuseseră atât de multe cotituri, încât Torak îşi pierduse simţul orientării. Nu ştia dacă se îndrepta spre Lac sau dacă urma linia ţărmului.

Uneori, apa cafenie şi murdară îi acoperea picioarele. Alteori, se trezea traversând o mlaştină urât mirositoare. Şi trestiile se transformaseră: din suliţe cenuşii cu pene purpurii în vârf, în stuf gros cu măciulii cafenii, ce-l băteau pe furiş pe umăr. Nu-l voiau aici. Dacă ar fi căzut înăuntru, l-ar fi reţinut dedesubt până ce s-ar fi înecat, sau până ce Poporul Ascuns l-ar fi tras în mocirlă.

Mai văzuse aşa ceva. Odată, el şi Pa dăduseră peste un cerb roşu prins într-o mlaştină până la gât. Era pe jumătate mort de epuizare, dar nu putuseră să pună capăt nenorocirii lui. Aduce ghinion să te amesteci în ceea ce revendică Poporul Ascuns. În loc de aceasta, Pa îngenunchease şi îl mângâiase pe bot, murmurând o rugăciune, care să-l ajute pe calea ce o avea de urmat. Mult după aceea, Torak fusese bântuit de ochii aceia cafenii, lipsiţi de strălucire. Se întreba cât timp îi trebuise cerbului până să moară.

Lupul pufni ca avertisment, readucându-l în prezent.

În faţă, pe cărare, ceva ghemuit.

Mâna lui Torak se îndreptă spre umăr – dar nu mai avea pielea creaturii de clan. Nimic care să-l protejeze de demoni sau de tokoroţi.

Apropiindu-se, descoperi că nu era o fiinţă, ci un stâlp înfipt lângă cărare şi înalt până la piept. Era vopsit în cenuşiu şters şi pictat cu forma unui os de peşte, alcătuit din mici puncte verzi şi sclipitoare. În vârf avea un cap mic şi hidos din lut

verde, în care erau înfipți doi ochi albi din cochilii de melc.

Punctele sclipitoare îl ameţiră pe Torak, dar acesta nu se putea uita în altă parte. Forţa acelui obiect îi umplea mintea, ca vuietul înăbuşit ce urma tunetului.

Şi lupul o simţise şi-şi lăsase urechile pe spate. Chiar şi trestiile se aplecau în direcţie opusă, de teamă să nu-l atingă.

Torak îşi aminti că încă mai avea punga din picior de lebădă a lui Renn, cu cornul de leacuri înăuntru şi cu o şuviţă din părul ei. Ea ce ar fi făcut?

Semnul mâinii. S-ar putea să ajute.

Ocrul din corn se îngroşase din cauza umezelii şi trebui să scuipe în el pentru a-l înmuia; nimic nu l-ar fi făcut să folosească apa din Lac. Vărsând pasta roşie în palmă, îşi însemnă simbolul. Încercă să-i facă acelaşi lucru şi lupului – pe frunte, pentru a nu se putea linge –, dar nu reuşi decât o pată informă. Când termină, vuietul din capul lui deveni şi mai puternic. Cuiva nu-i plăcea ca el să folosească sângele pământului.

Ţinându-şi respiraţia, trecu pe lângă stâlp. Lupul îl urmă, cu blana zbârlită. În timp ce treceau, trestiile se agitară mânioase şi vuietul deveni şi mai puternic.

Torak ajunse la o cotitură a cărării – şi acolo, păzite de trestiile cu măciulii, se aflau *trei* stâlpi,

cu ochii albi privind țintă din fețele de lut verde, fără guri.

Ceva alunecă pe obrazul lui. Alungă senzația, în timp ce cărarea se clătina îngrozitor. Văzu prea târziu cum capătul ei din depărtare nu mai era legat, ci plutea liber. Se legănă odată cu ea, se îndreptă, apoi dădu cu spatele, peste lup. Acesta scheună și aproape căzu în apă.

Tremurând, rămaseră unul lângă altul, în timp ce în jur trestiile fremătau.

– Ce vrei? strigă Torak.

Trestiile se liniștiră. Era și mai rău. N-ar fi trebuit să țipe.

Încercă să meargă mai departe ținându-și răsuflarea.

Stâlpii dispăruseră.

Și trestiile erau altfel. Cele din jurul stâlpilor aveau măciulii cafenii, dar acestea aveau pene purpurii.

Înfiorat, Torak își dădu seama ce însemna asta. Nu stâlpii se mutaseră, ci cărarea. În timp ce el lupta să-și recapete echilibrul, cineva rearanjase bârnele.

Pentru prima oară de când intrase în stufăriș, îi trecu prin minte să se întoarcă. Dar nu putea și asta îl îngrozea și mai mult. Gândurile lui nu mai erau ale lui. Ceața îi cuprinse mintea. Aici, în această lume nebuloasă, ce nu era nici pământ, nici lac, se pierduse pe sine însuși.

Lupul îl împunse cu botul în coapsă și scheună neliniștit. Torak privi în jos – și se încruntă. Lupul

încerca să-i spună ceva, dar el nu putea să-l înţeleagă. El, Torak, care învăţase limba lupilor din pruncie – *nu mai putea să înţeleagă*.

Se împletici mai departe, cu lupul păşind după el.

Nu ajunseră prea departe, când cărarea se bifurcă. Ambele direcţii erau marcate cu un stâlp. Stâlpul din stânga fusese decapitat; cel din dreapta avea un cap din lut verde, dar ochii îi fuseseră scoşi, rămânând doar nişte găuri sinistre. În jurul frunţii era legată pielea năpârlită a unei vipere. Trecută printr-un ac din os, se afla o inimă mică şi zbârcită.

Seshru – Magul Viperă.

Torak îşi şterse transpiraţia îngheţată de pe faţă.

În spatele lui prinse o mişcare fulgerătoare ce dispăru printre trestii. Acolo, între frunze. Ochi albi.

– Cine e acolo? întrebă el.

Ochii clipiră, apoi reapărură în partea cealaltă a cărării: albaştri-albi, pâlpâind ca o flacără.

– Cine e acolo? repetă Torak în şoaptă.

Ochi strălucitori îl priveau din toate părţile. Vuietul se transformase într-o tânguire ce-i spărgea urechile.

Scâncind, Torak o luă la fugă pe cărarea cea mai apropiată, cea cu pielea de viperă. Bârna se mişcă – se clătină – şi-l aruncă la pământ. Apele întunecate ale Lacului se închiseră deasupra capului său.

Se scufunda, orbecăind după trestii, după cărare, după orice. Nu putea găsi nimic, nu putea să se ridice la suprafaţă.

Un clipocit şi o dâră de bule, când lupul sări după el. Disperat, Torak urmă înot labele ce băteau apa – dar lupul dispăru.

„Lupule!“ strigă el în gând. Dar fratele de haită plecase.

Înotă cu frenezie printr-o masă alunecoasă de trestii.

Şi dintr-odată trestiile nu mai erau, apa se făcuse rece ca gheaţa şi el înota spre bezna fără fund.

۱۶

Torak fu trezit de ceva ce-i aluneca pe faţă.

Se mişcă, cutremurat – şi zări o coadă solzoasă dispărând sub pământ.

Stătea întins pe o grămadă de ace putrede de pin, la marginea unei păduri tăcute. Sub el, o plajă din pietriş de culoarea tăciunelui cobora spre apele nemişcate ale Lacului.

Cum ajunsese aici? Nu-şi putea aminti.

Vântul de răsărit şuiera peste pietre, făcându-l să tremure. Îşi simţea îmbrăcămintea aspră şi udă, iar în urechi avea un vuiet. Era flămând şi îi lipsea lupul, dar nu cuteza să urle. Nici măcar nu era sigur că ar mai fi putut.

Ceaţa se ridicase, dar o pâclă cenuşie fura căldura soarelui. La capătul de sud al plajei, trestiile stăteau de santinelă. Sub el, Lacul se întindea cât vedea cu ochii, opac şi ameninţător.

Se ridică în picioare. Acele de pin erau îngrămădite de-a lungul ţărmului în brazde late, ca şi cum ar fi fost aduse de un val uriaş. Şi copacii, observă el neliniştit, se înclinau în direcţia opusă Lacului.

Fugi în Codru.

Nu se auzeau cântece de păsări, iar copacii îl priveau posaci. Găsi un curs de apă noroioasă şi bău; apoi observă nişte merişoare zbârcite rămase din toamna trecută şi le înghiţi. În noroi văzu urme: nişte labe palmate şi dâra unei cozi. Se încruntă. Cunoştea această creatură, dar nu putea să şi-o amintească. Acest lucru îl înspăimântă. Altădată, ştia urmele fiecărei făpturi din Codru.

Se întreba cum va supravieţui. N-avea sac de dormit, nici arc, nici săgeţi, nici mâncare. Numai o secure, un cuţit, un corn de leacuri pe jumătate gol şi o pungă cu iască udă. Şi uitase cum să vâneze.

Terenul cobora şi ajunse la un lac mic şi bătut de vânt, unde soarele îi străpunse ochii, iar orăcăitul broaştelor îi răni auzul. Se întoarse împleticindu-se printre copaci, dar aceştia îl făceau să se potic-nească şi îi zgâriau faţa. Chiar şi Codrul se întor-sese împotriva lui.

La capătul pădurii, ajunse înapoi în stufăriş. Se îndreptă spre nord de-a lungul lizierei Codrului, până ajunse la un loc unde stufărişul se îngusta, până la lăţimea unui zbor de săgeată.

În spatele trestiilor se ridica o stâncă de granit. Arăta ciudat de ispititoare. Scoruşi şi ienuperi atârnau

din crăpături, în timp ce ferigile şi orhideele tremurau în pulberea de picături a unei cascade. Deasupra ei rândunelele se lansau în picaj şi corbii se roteau, iar de cealaltă parte, Torak văzu figuri de peşti, de reni şi de oameni, cioplite în piatră cu ciocanul şi vopsite în verde. Bănui că apa se scurgea din izvorul tămăduitor al Vidrelor. Dacă ar putea să ajungă la el!

Trestiile foşniră, atenţionându-l să se retragă.

Soarele intra în amurg, poteca o cotea spre sud şi se trezi lângă Lac, croindu-şi cu greu drumul printre acele de pin de pe o plajă de culoarea tăciunilor.

Se opri. Recunoştea plaja. Se întorsese de unde plecase.

Un gând îngrozitor îi trecu prin minte.

Pentru a-l verifica, se îndreptă din nou spre Codru şi porni pe urma paşilor lui, până ajunse la stufăriş – cu excepţia faptului că de data aceasta mersese spre sud, în loc să meargă spre nord. Se lăsase amurgul când în sfârşit ajunse pe plajă. Aceeaşi plajă. Aceleaşi urme. Ale lui.

O insulă! Lacul îl aruncase pe o insulă, unde şi Vidrelor le era frică să vină. Era prins în cursă: spre est, Lacul oprea orice putinţă de scăpare, iar trestiile, spre vest, făceau acelaşi lucru.

Vântul făcea copacii să tremure. Îi privi. Care era numele lor?

– Pini, zise el clătinându-se pe picioare. Mesteceni. Ienuperi?

„Ascultă ce-ţi spune Codrul“, obişnuia Pa să spună. Dar Codrul nu-i mai vorbea.

Adunând beţe şi iască, bâjbâi pe plajă şi le aşează la adăpostul unui bolovan, pentru ca Vidrele să nu le poată vedea. La început amnarul refuză să scoată scântei, dar până la urmă reuşi. Bombănind, se ghemui lângă foc.

Pe Lac, un strigăt singuratic stârni ecoul. Pasărea cu ochii roşii care-l trădase în trestii.

Apoi i se alăturară şi alte voci. Nu de păsări. De lupi.

Sărind în picioare, Torak scoase cuţitul. Întotdeauna iubise cântecul lupilor. Dar acum băga spaima în el.

Alt lup răspunse haitei. Torak cunoştea acest urlet. Era lupul, lupul lui – şi totuşi nu putea să-şi dea seama ce spune. Vocea familiară devenise tot atât de neînţeles ca urletul prelung al unui linx.

– *Lupule!* strigă Torak. *Vino înapoi!*

Dar lupul nu veni.

Lupul îl părăsise.

Pumnii lui Torak i se încleştară pe lângă trup. Aşa să fie!

Lupul alerga prin Codru. Unde era Marele Fără-de-Coadă?

La un moment dat se aflau împreună, luptând împotriva Apei Mari, apoi dispăruse! Lupul încercase

să urle, dar apa îi năvălise mugind pe gâtlej şi el intrase în panică. Îl uitase pe Marele Făr-de-Coadă, uitase totul, mai puţin să se zbată cu labele prin apă – până ce, în sfârşit, atinsese pământul.

Acum alerga de colo-colo, adulmecând urme. Mirosi tufiş şi castor, vidră şi merişor; îi auzi pe cei făr-de-coadă în trestiile lor plutitoare şi pe Cei Ascunşi alunecând înăuntru şi afară din apă. Îl cuprinse îngrijorarea. Poate că Marele Făr-de-Coadă devenise făr-de-suflare.

Un strigăt răzbătu printre copaci: un urlet lung şi disperat de făr-de-coadă.

Lupul se opri, îşi ciuli urechile, ridică botul. Prinse mirosul. Marele făr-de-Coadă!

Lupul o luă la goană pe urma mirosului. Se împletici printre copaci, sări peste tufişuri – şi acolo, în sfârşit, se afla fratele de haită ghemuit în spatele unui bolovan, la marginea Apei Mari, lângă o mică Bestie-Strălucitoare-ce-Muşcă-Fierbinte.

Lupul ţâşni dintre copaci şi Marele Făr-de-Coadă se întoarse şi-l privi.

Lupul sări peste pietrele negre şi se aruncă la fratele de haită, punându-şi labele pe pieptul lui şi adulmecându-i botul.

Marele Făr-de-Coadă îl împinse în lături. Apoi îi făcu un semn lupului cu laba.

Lupul se dădu înapoi.

Din nou, Marele Făr-de-Coadă îşi scoase ghearele, urlând în graiul celor făr-de-coadă.

În urletul său, lupul deslușì teroarea, o văzu în minunații ochi argintii. Cum putea să se întâmple așa ceva? Marelui Făr-de-Coadă nu se putea să-i fie *teamă* de el!

Tulburat, lupul se așeză. Simțea un scheunat în piept.

Deodată, Marele Făr-de-Coadă apucă o creangă din Bestia-Strălucitoare și se repezi spre lup – *să se repeadă la el cu Bestia-Strălucitoare!* Lupul sări într-o parte, dar Bestia-Strălucitoare îl lovi peste bot și el scânci.

Marele Făr-de-Coadă își dezveli colții într-un mârâit și atacă din nou. Lupul nu-i putea înțelege urletele, dar știa ce înseamnă. „Pleacă! Nu mai ești fratele meu de haită! Pleacă!“

Înnebunit de durere și de groază, lupul o luă la goană.

După ce lupul plecă, Torak rămase pe plajă tremurând.

Era epuizat, dar nu îndrăznea să doarmă. Dacă va adormi, vor veni după el. Lupii. Clanul Vidrei. Poporul Ascuns. Devoratorii-de-Suflete. Toți, toți erau împotriva lui.

Strângând în mâini securea și cuțitul, se legăna înainte și înapoi privind flăcările. Era flămând. Ar fi trebuit să pună capcane și cârlige de pescuit, dar nu-și amintea cum.

Începu să moţăie.

Ochi roşii veniră înspre el. Se trezi cu un ţipăt. Ochii erau aievea. Dar nu roşii, ci galbeni. Ochi de lup.

Apucă o creangă aprinsă şi se îndreptă spre ei, desenând întunecirea cu o dâră strălucitoare de scântei.

Lupii se retraseră. Ochii lor erau goi şi înfricoşători. Nu făceau nici un zgomot.

Lupul se afla printre ei. Lupul care fusese fratele lui de haită, dar îl abandonase.

Cu capul plecat şi coada lăsată în jos, lupul se îndrepta ameninţător spre el.

Inima lui Torak îi sări din piept. Lupul venise să-l ia în zeflemea. „Vezi, am o haită nouă! N-am nevoie de tine!“

– *Pleacă de aici*, şopti Torak.

Urechile lupului se mişcară. Coada îi rămase nemişcată.

– *Du-te înapoi!* mârâi Torak.

Aruncă creanga aprinsă spre lup şi acesta sări în lături.

Lupii priveau în linişte, fără să clipească. Apoi, unul câte unul, se înapoiară în Codru.

Lupul fu ultimul care plecă. Pentru o clipă se uită înapoi la Torak, apoi dispăru ca un fum.

După plecarea lui, se lăsă o linişte adâncă.

O pasăre mare şi neagră zbură pe deasupra capului său cu un croncănit dispreţuitor. Torak încercă să-şi amintească numele ei. Corb. Clanul

Corbului... Renn. Fusese prietena lui. Nu-i aşa? Nu putea să-şi aducă aminte cum arăta.

Îşi atinse rana murdară de noroi de pe piept. Acolo fusese ceva ce trebuise el să facă...

Devoratorii-de-Suflete. Trebuise să demonstreze că nu era unul de-al lor. Să convingă clanurile să-l primească înapoi.

Totul părea că se întâmplase cu mult timp în urmă.

Soarele se ascunse în spatele copacilor şi umbrele acoperiră plaja, în timp ce el stătea lângă focul aproape stins. Zumzăitul din capul lui era şi mai puternic. Simţea Poporul Ascuns în jurul lui: privind, aşteptând. Cu înfrigurare, aţâţă focul.

O lună palidă se ridică pe cerul albastru şi îi trecu prin minte că în noaptea aceasta era Noaptea Sânzienelor. Noaptea în care se născuse.

– Paisprezece, murmură el. Vocea lui suna aspră şi nefamiliară. Ai paisprezece primăveri. La mulţi ani, Torak!

Începu să râdă.

Şi, odată ce începu, nu mai putu să se oprească.

16

Fin-Kedinn împlântă sulița în foc și o furtună de scântei învălui coarnele de cerb fixate la capătul ei.

Corbii croncăniră de bucurie și copacii fericiți și mândri foșniră aprobator. Era Noaptea Sânzienelor, noaptea când clanurile aduceau omagiu Codrului dând ocol focului în sensul rotației Soarelui și împodobind copacii cu coliere din oase și din fructe de pădure.

Toată lumea, în afară de Renn.

Simțea că-l trădează pe Torak dacă ar fi participat și ea. În noaptea aceasta era aniversarea lui. Cum putea ea să stea aici și să se bucure de tocana din ficat de somon și de mistrețul bine rumenit?

Era aproape o lună de la întrunirea clanurilor și aproape două de când Torak fusese proscris. Îi lipsise în tot acest timp. Durerea era cu ea, ca o greutate pe suflet.

– Şi dacă i s-a întâmplat ceva? îl întrebase ea pe Fin-Kedinn de dimineaţă. Dacă a căzut, şi-a rupt un picior şi nu mai poate vâna?

– E rezistent, o liniştise unchiul ei. A supravieţuit singur şi înainte, poate să o mai facă încă o dată.

– Dar pentru câtă vreme?

La aceasta, Fin-Kedinn nu mai ştiu ce să răspundă.

De la întrunirea clanurilor, Corbii migraseră spre est, mai sus de Râul Coadă-de-Topor, şi – ori de câte ori putuse – Renn străbătuse în taină Codrul în lung şi-n lat, căutând urmele lui Torak. În van. Uneori se trezea noaptea şi se gândea: dacă nu se va mai întoarce niciodată?

Nu ştia dacă reuşise să îndeplinească ritualul, dar simţea că ceva fusese cât se poate de greşit. Semnele erau nefavorabile. Măcar dacă ar fi ştiut ce înseamnă.

Pipăi cicatricea unde cornul elanului îi sfâşiase antebraţul. Rana se vindecase, dar amintirea era încă vie. Dacă grupul acela de vânători nu i-ar fi auzit ţipetele...

Apoi, imediat după întrunirea clanurilor, Aki dispăruse. Prietenii lui nu mai găsiseră nimic, decât resturile bărcii lui. Renn avea sentimentul cumplit că Torak avusese legătură cu toate acestea.

Şi nu părea să-i pese nimănui. Părea că toată lumea pretindea că nici nu existase.

De partea cealaltă a focului, Bale împletea un şir de mure pentru alte ghirlande. Îşi legase părul la

spate cu o fâşie din piele de focă şi era foarte arătos. Dar lui Renn nu-i plăcea. Când restul clanului său se întorsese în insule, el rămăsese la Corbi, dar în loc să încerce să-l găsească pe Torak, se ducea la vânătoare pe coastă, în preţiosul lui caiac. Era dezamăgită. Se aşteptase la mai mult din partea lui.

– Fie ca Spiritul Universului să meargă pe sub crengile tale, i se adresa Fin-Kedinn Codrului. Să creşti puternic şi să ai mulţi puieţi!

Deodată, Renn nu mai suportă. Sărind în picioare, plecă iute din tabără.

Magul Corb era pe malul râului, ghemuit ca o broască râioasă. Părăsise sărbătoarea pentru a citi în oase. Acum o privea pe Renn fără nici o expresie pe chip.

– Deci, în sfârşit îmi ceri ajutorul.

– Nu, răspunse Renn. Niciodată n-am avut nevoie de ajutorul tău.

– Şi totuşi îl cauţi.

Renn strânse din dinţi. Repezindu-se într-un tufiş, rupse în bucăţi o frunză de brusture.

– Am văzut semne. Nu ştiu ce reprezintă. Învaţă-mă cum să le interpretez.

– Nu, răspunse Saeunn. Nu eşti încă pregătită.

Renn o privi în ochi.

– Tu m-ai obligat întotdeauna să învăţ Arta Magiei!

– Dacă încerci să citeşti semnele acum, ai putea să faci foarte mult rău.

– De ce? întrebă Renn.

Cu toiagul, Magul Corb desenă un cerc în noroi şi puse în mijloc trei pietricele albe.

– Talentul tău stă în a face legătura între semne, pentru a crea un simbol. Până acum, visele au făcut asta pentru tine. Pentru a face aşa ceva potrivit voinţei tale, în timp ce eşti trează, trebuie să-ţi deschizi cu totul mintea.

Renn ridică bărbia.

– Asta pot să fac.

– Copilă nesăbuită! Saeunn izbi pământul cu toiagul. N-ai învăţat nimic? Prima ta sângerare lunară ţi-a crescut mult puterile – totuşi acestea sunt încă neîncercate şi crude! Să-ţi deschizi mintea acum ar putea fi fatal – pentru tine şi pentru ceilalţi!

Pentru o clipă se priviră una pe alta, bătrâna şi fata, unite doar prin legătura neînduplecată a magiei.

Renn fu prima care privi în altă parte.

– De ce nu i-ai spus că nu are clan?

– Nu era timpul potrivit.

– Cum ai putut să-i tăinuieşti acest lucru?

– Şi tu ai tăinuit unele lucruri secrete faţă de el.

Renn tresări.

– Are un destin, declară Magul Corb. Face parte din destinul lui să fie proscris.

Renn era gata să întrebe mai multe, când pe cărare apăru Bale. Îi spuse să plece. El o ignoră.

– Dacă vorbiţi despre Torak, i se adresă el lui Saeunn, am dreptul să ascult şi eu. Sunt ruda lui.

– Atunci de ce nu acţionezi în felul acesta, interveni Renn, de ce nu încerci să-l ajuţi?

– Dar tu de ce n-o faci? îi răspunse el imediat.

– Nimeni nu poate să ajute un proscris, le aminti Saeunn.

– Şi nici certurile nu vor ajuta pe nimeni, rosti Fin-Kedinn, sosind în urma lui Bale.

Saeunn arătă înspre Renn.

– Ea spune că vede semne.

Renn se stăpâni. Nu era gata să vorbească despre asta cu Fin-Kedinn şi cu atât mai puţin cu Bale.

– Ce semne? întrebă Fin-Kedinn aşezându-se pe mal şi făcând un gest spre Bale, pentru a face acelaşi lucru.

Renn începu să se joace cu o gaură de la genunchi a jambierelor.

– Ţi-a luat securea. A umblat în punga mea cu leacuri şi a luat piatra rotundă pe care mi-a dat-o vara trecută. A fost Spirit Călător în elan şi... şi m-a atacat.

– N-am să cred niciodată că a fost Torak, interveni Bale.

– Ei bine, eu nu scornesc nimic! îl repezi Renn.

– Piatra, le reteză vorba Saeunn. De ce nu mi s-a spus?

– De ce ar fi trebuit să-ţi spun? murmură Renn.

– Spune-mi acum, ceru Magul Corb.

Renn înghiţi în sec.

– Îşi însemnase simbolul pe ea. Cu suc de arin.

– Simbolul lui? întrebă Saeunn. Tatuajul de clan?

– Exact ca acela de sub cicatricea de pe obraz.

– Oho, răsuflă adânc Magul Corb.

Renn simţi neliniştea ca un ghimpe.

– Am păstrat-o... am ţinut-o la loc sigur. Dar la întrunirea clanurilor, mi-a luat-o. Şi ştiu de ce, se gândi disperată. Mi-a luat-o pentru a-mi da de înţeles că nu se va mai întoarce.

– Oho! Saeunn luă una dintre pietrele albe şi o răsuci între degete. Acum e clar.

– Ce anume? întrebă Renn.

Magul Corb se aplecă mai aproape şi Renn văzu urmele de salivă acoperindu-i gingiile fără dinţi.

– Proscrisul, zise Magul Corb, a căzut pradă bolii-sufletului.

Pentru o clipă se aşternu tăcerea. Apoi atât Renn, cât şi Bale vorbiră deodată.

– Ce înseamnă asta? întrebă Bale.

– E din cauza tatuajului de Devorator-de-Suflete? întrebă Renn. A încercat să-l scoată şi n-a reuşit. Asta l-a îmbolnăvit?

– Tatuajul? scuipă cuvintele Saeunn. Nu! Sufletele, ca şi trupurile, se pot îmbolnăvi şi fără tatuaj! Cad pradă demonilor. Vrăjilor. Din punga cu leacuri scoase trei oscioare pestriţe şi le puse pe pământul negru. Îl atinse pe primul cu arătătorul ei noduros. Dacă sufletul-nume se îmbolnăveşte, continuă ea, uiţi cine eşti. Devii o fantomă. Îl atinse pe al doilea. Dacă această cangrenă îţi atacă sufletul-clan, pierzi cunoaşterea binelui şi a răului. Devii un demon. Gheara ei cornoasă se îndreptă spre ultimul os. Dacă sufletul-univers paralizează, îţi pierzi legătura cu celelalte fiinţe vii – vânător, pradă,

Codru. Devii Pierdut. Scuturând palma, dădu drumul pietrei, care izbi osul sufletului-univers ce sări în sus de parcă era viu. Dacă piatra-nume cade în mâinile cui nu trebuie...

Renn închise ochi.

– Nu cred asta, zise Bale. Torak nu e bolnav, e doar furios. Şi eu aş fi, dacă aş fi fost proscris pentru ceva ce nu s-a întâmplat din vina mea.

Saeunn se zbârli ca un corb furios, dar Fin-Kedinn interveni:

– Eu cred că Saeunn are dreptate. Torak suferă de boala-sufletului. Dar cine i-a făcut asta? Care dintre cei trei?

– Vrei să spui Devoratorii-de-Suflete, zise Renn.

– Trei au supravieţuit confruntării de pe gheaţă, zise Fin-Kedinn. Thiazzi. Eostra. Seshru. La întrunirea clanurilor le-am vorbit oamenilor din Codru şi din împrejurimi, încercând să găsesc indicii despre unde s-ar afla. Nimeni n-a văzut nici urmă de ei. Făcu o pauză. Şi acum, mie mi se pare că felul în care s-a revelat tatuajul lui Torak şi felul cum i-a intrat Spiritul Călător în elan poartă amprenta unei singure minţi, care lucrează singură.

Saeunn dădu afirmativ din cap.

– O minte, dar care? De zile întregi am adunat şi am citit oasele. Magul Stejar şi Magul Bufniţă-Vultur par să fie foarte departe. Singura care vânează prin Codru – care îl atrage pe proscris la ea – e Seshru, Magul Viperă.

Fin-Kedinn îşi înclină capul.

Renn îşi înfipse unghiile în palme.

Bale era uluit.

– Dar... e doar o femeie. Cât de mult rău ar putea să facă?

– Mai mult decât ai putea să-ţi închipui, zise Fin-Kedinn.

Saeunn se întoarse spre Renn.

– Tu ai fost ultima care a văzut-o. Spune-i ce este.

Renn nu putu să vorbească. Se afla înapoi în pădurea de piatră, în lumina pâlpâitoare a torţelor şi în mirosul de măcel, privind cum se roteşte masca având păr din şerpi a Magului Viperă, sâsâind, în timp ce privea Lumea de Dincolo cu ochii ei morţi din membrană de intestine...

– Renn, chemă blând Fin-Kedinn.

Ea suspină.

– Ea... Ea face totul în diferite direcţii, ca un şarpe. Minte tot timpul. Te face să vezi lucruri care nu există. Te determină să faci anumite lucruri.

– Nu înţeleg, zise Bale. Am vorbit cu unele Vipere de la întrunirea clanurilor şi mi-au spus că n-au avut niciodată un mag care să se fi transformat în Devorator-de-Suflete. Aşadar, cum poate fi această Seshru...

– Ca un şarpe, zise Fin-Kedinn, năpârleşte şi devine altcineva.

Bale era înspăimântat.

– Îşi schimbă numele? Dar nimeni nu poate să facă asta, e ca şi cum ai muri!

– Asta înseamnă să fii Devorator-de-Suflete, zise Renn. Sacrifici tot ce ai fost înainte. Trăieşti doar pentru putere.

Bale o privi fix, ca şi cum o vedea pentru prima oară.

Fin-Kedinn luă oasele şi le trecu încet dintr-o palmă în alta.

– Deci, acum ştim. Torak are boala-sufletului – şi e la mila Magului Viperă.

– Magul Viperă n-are milă, rosti Saeunn.

În dimineaţa următoare, Renn se trezi devreme şi se duse să-l vadă pe Fin-Kedinn.

Îl găsi la pescuit de ştiucă, în apele mici ale unui pârâu ce se vărsa în Râul Coadă-de-Topor. Când o văzu, scoase undiţa. Cârligul era gol.

– Ce este, Renn?

Faţa lui era gravă. Ghicise de ce venise.

– Nu vreau să te mint, zise ea. Nu vreau să părăsesc tabăra pe furiş. Dar trebuie să încerc să-l găsesc...

– Nu, nu mai vorbi, o atenţionă el. Nu-mi spune nimic din ce n-ai putea să spui oricărui conducător al clanurilor.

Ea îşi muşcă buza.

– E acolo. Singur. Cu sufletul bolnav.

– Ştiu.

– Atunci de ce nu vii cu mine?

– Nu pot fi văzut încălcând legea clanurilor. El îi întâlni privirea. Mai ales tu nu trebuie să faci asta. Ce se întâmplă dacă se află deja în puterea ei? Un Spirit Călător în mâinile unui Devorator-de-Suflete. Nici nu pot să mă gândesc la ceva mai periculos!

– E prietenul meu. Trebuie să încerc. Înţelegi, nu-i aşa?

Fin-Kedinn nu răspunse.

– Fin-Kedinn? Înţelegi?

Brusc el păru obosit.

– Nu mai eşti copil, Renn. Eşti destul de mare ca să alegi singură.

„Nu, nu sunt! ar fi vrut ea să spună. Trebuie să mă ajuţi! Spune-mi ce să fac!“

În aceeaşi noapte, Renn se afla pe malul Râului Coadă-de-Topor, lângă un mic foc ce fumega, simţindu-se singură şi speriată.

Încălcarea legii clanurilor fusese ceva mai rău decât se temuse ea. Făcând asta, se despărţise de clanul ei şi de Fin-Kedinn!

Ghemuindu-se mai aproape de flăcări, suflă în fluierul din os de potârniche, dar nu primi nici un răspuns. Torak şi lupul erau departe.

Simţea puterea ce fremăta în ea; secretele ei ridicându-se la suprafaţă, ca nişte aşchii ce-şi croiau drumul prin carne. Nu voia să facă farmece,

ura acest lucru, dar avea sentimentul că, pentru a-l ajuta pe Torak, trebuia să facă efortul de a încerca. Pentru că Seshru era pe undeva pe aici!

Ura îi ardea inima, când pricepu planul Devoratoarei-de-Suflete, atât de clar de parcă ar fi fost al ei. Seshru îl vâna pe Torak, aşa cum creatura clanului ei vâna un animal hăituit. Vipera îşi înfigea colţii otrăvitori în pradă, apoi o urmărea prin Codru, în timp ce aceasta se târa cu puteri din ce în ce mai slăbite. Vipera era răbdătoare. Aştepta până ce prada cădea şi doar atunci o devora.

Renn fu trezită de sfârâitul apei în foc.

Bale se afla lângă ea, ţinând în echilibru pe umăr caiacul de pe care picura apa.

Ea se ridică, stingherită că o prinsese moţăind.

– Am crezut că te-ai întors pe insula ta, rosti ea posacă.

El o ignoră.

– Eu am greşit. Tu ai avut dreptate. Torak are sufletul bolnav. Însă e mai rău decât ne-am închipuit.

17

– Aki trăieşte, o informă Bale. S-a târât cumva din apă şi s-a prăbuşit într-un desiş. L-a găsit Clanul Lupului după vreo două zile.

– Două zile? se miră Renn. Lipseşte de aproape o lună.

– Nu. E vina Clanului Mistreţului, care nu şi-a bătut capul să ne trimită veste.

– Ca de obicei, rosti ea dezgustată. Dar ce făcea Clanul Lupului atât de departe spre est?

Bale se întunecă la chip.

– Îl urmăreau pe Torak. Pentru „a şterge dezonoarea, o dată pentru totdeauna".

Renn dădu din cap.

– Au spus încotro ducea urma lui?

– Spre est. L-au pierdut în stufărişul de pe Lamă-de-Topor.

Ea îngheţă.

– Lamă-de-Topor? De ce?

Bale nu dădu atenţie întrebării.

– Îţi dai seama ce înseamnă asta? Torak l-a lăsat pe Aki să moară!

– Poate că n-a ştiut că se află acolo.

– O, a ştiut. Aki spune că l-a văzut pe Torak privindu-l de pe creastă. Apoi s-a întors şi a plecat. Îşi frecă obrazul. Ştiu că Aki îl vâna, dar să-l laşi să moară... Ăsta nu e Torak!

Renn privea fix focul. Bale avea dreptate. Dar de ce Lacul Lamă-de-Topor? Exista un plan în toate astea, dar nu putea să-l înţeleagă. Ştia doar că dintre toate locurile, Lacul era cel pe care dorea cel mai puţin să-l vadă. Tatăl ei murise pe malul de est. Îşi promisese că nu se va mai întoarce niciodată acolo.

Bale puse jos caiacul şi îşi scoase hanoracul croit din intestine.

– Şi tu încerci să-l găseşti, nu-i aşa?

Ea nu răspunse.

– De ce acum, şi nu mai demult?

– Am făcut-o totuşi.

Îi relată despre cercetările ei din Codru.

– Şi eu am încercat, spuse el luând-o prin surprindere.

– Tu? Am crezut că vânezi împreună cu Vulturii Mării.

El se simţi jignit.

– Când Torak este proscris?

Ea se gândi o clipă, apoi întrebă:

– Tu ştii că încălcăm legea clanurilor? Dacă îi spui *cuiva*...

– Sigur că ştiu! Dar asta te priveşte şi pe tine.

Cu băgare de seamă, se studiară unul pe altul. Apoi Bale adăugă:

– Am prins un peşte. Pot să-l pregătesc la focul tău?

Renn ridică din umeri.

Era o plătică impresionant de mare şi Bale îi oferi o bucată, pe care ea o refuză, dar când simţi aroma peştelui fript, îşi schimbă părerea. În schimb, îi dădu la rândul ei puţină carne uscată de căprioară şi îi arătă cum s-o garnisească cu boabe de ienupăr şi cu piure de mazăre.

În timp ce mâncau, vorbeau cu măsură. Bale îi spuse cum îşi pregătise caiacul pentru „încercarea" ce-l aştepta pe apă dulce, căptuşindu-l cu grăsime de focă şi cu iarbă de mare arsă, iar Renn îi arătă cutia din piele de focă a arcului, primită în Nordul Îndepărtat. Dar nu îi pomeni de bănuielile în legătură cu planurile lui Seshru. Bale era ruda lui Torak, dar nu-l cunoştea prea bine şi, dacă se ajungea la o confruntare între voinţa ei şi a Magului Viperă, el nu va trebui să-i stea în cale.

Pe de altă parte, era puternic şi avea un caiac.

Cântărea toate acestea în gând, când Bale se ridică în picioare, luă desaga şi-şi puse ambarcaţiunea pe umăr.

Ea îl întrebă unde se duce.

– Pe Lacul Lamă-de-Topor. Tu du-te înapoi la clanul tău. Îl găsesc eu pe Torak.

– *Poftim?!?*

– Ei bine, tu nu vii în caiacul meu!

– Nici nu aveam de gând, minţi ea.

– Şi dacă vei merge pe uscat, nu vei reuşi niciodată să te ţii după mine. Văzându-i expresia de pe chip, oftă. De unde vin eu, femeile rămân pe uscat. Bărbaţii sunt cei care vânează şi luptă.

Renn respiră cu zgomot.

– Nu şi în Codru.

– Poate. Dar eu sunt din Clanul Focii şi acesta e modul meu de a acţiona. Du-te înapoi în tabără, Renn. Nu vii cu mine.

Neîncrezătoare, îl privi înaintând în apele puţin adânci.

– Şi dacă ajungi la Lac, strigă ea după el, ce intenţionezi să faci? Nu ştii nimic despre el sau despre Ceilalţi!

– Îmi asum riscul, răspunse el.

– Bine! Dar am să-ţi spun ceva. Nu vei reuşi să-i învingi pe Devoratorii-de-Suflete cu îndemânarea ta de vâslaş!

– Vom vedea!

– Într-adevăr vom vedea, mârâi ea, în timp ce-şi croia drum printre rugii de mure.

Nu exista nici o potecă în această parte a Râului Coadă-de-Topor – cel puţin nu una pe care să o fi găsit ea – şi era înfierbântată, zgâriată şi furioasă. Şi nu o ajuta nici faptul că şi-l închipuia pe Bale vâslind senin în amonte.

Dinainte de praguri se odihni, apoi începu să-şi croiască drum cu greu printr-un şir de arini plini de

apă. Râul formase bălți, din care multe clanuri veneau să pescuiască. Renn observă că cineva pusese în multe dintre băltoace undițe și capcane de prins pește. Tocmai se întreba cine putea să fie, când zări sclipirea unui păr blond la marginea apei.

Bale nu o văzuse. Era îngenuncheat lângă caiacul lui răsturnat, peticind o mică spărtură în carenă.

– Ai probleme? strigă ea.

– S-a agățat într-o capcană de pescuit, răspunse el fără să privească în jur.

– Ca să vezi, rosti Renn fără milă.

– Nu e drept! izbucni el. Să le lase acolo, pentru ca oricine să poată da peste ele! Ar fi trebuit să pună un fel de marcaj!

– Au pus. Fâșiile acelea de scoarță de salcie legate de crengi! Iată ce lasă poporul Codrului ca avertisment când merge la pescuit.

Fața lui Bale se lungi.

– Ei bine, noroc, îi mai spuse Renn cu un zâmbet vesel: Sper că asta nu te va încetini prea mult!

Bale îi aruncă o privire prevestitoare de furtună.

Ea tot mai rânjea în timp ce părăsea bălțile.

Dar rânjetul nu dură prea mult. Dincolo de râu, văzu intrarea în viroaga unde ea și Torak îl întâlniseră pentru prima oară pe Drumeț, acum două toamne. Lupul era pui. Când labele începeau să-l doară, Torak îl căra în brațe.

O năpădi un dor aprig de aceștia.

Pinii făcură loc unor stejari uriași și Codrul deveni vigilent. Renn ar fi dorit ca Bale să fi trecut

cu caiacul pe alături. În mod sigur, nu putea să-i ia atât de mult timp, pentru a coase un petic!

Puţin mai târziu doi cerbi roşii tineri apărură din tufiş, apoi veniră şovăitori spre ea pe copitele lor micuţe. Erau aproape la îndemâna ei, când se speriară şi plecară în goană. Renn îşi duse degetele la penele de corb. Când o fiinţă îşi părăseşte drumul pentru a-ţi atrage atenţia, e adesea un semn. Ce însemnase asta?

Era după-amiază târziu când se căţărase pe creasta pe care clanurile o numesc Spinarea-Mistreţului şi rămăsese privind Lacul.

Soarele la apus transforma apa în aur orbitor. Văzu insulele risipite pe suprafaţa lui, fragile ca nişte frunze, şi, sub ea, marele stufăriş ce străjuia ţărmul vestic. Departe spre sud, descoperi punctele negre ale taberei Vidrelor, iar spre est, crestătura de un alb imaculat a Fluviului de Gheaţă.

Avea opt primăveri când stătuse aici pentru ultima oară: uluită şi incapabilă să înţeleagă de ce tatăl ei nu se va mai întoarce niciodată. Vidrele îi găsiseră trupul, şi Fin-Kedinn împreună cu Saeunn veniseră să-i salveze sufletele împrăştiate. Fin-Kedinn insistase să vină şi Renn. Stăteau pe Spinarea-Mistreţului, uitându-se la această vastă mare interioară.

– De ce a venit până aici? îl întrebase ea pe unchiul ei. Nu există pradă pe Fluviul de Gheaţă.

– Nu vâna nici o pradă, murmurase Fin-Kedinn.

– Atunci de ce?

– Am să-ţi spun când vei fi mare.

Îi luase mâna în palmele lui fierbinţi şi puternice şi ea s-a agăţase de ele cu forţă.

Acum se afla înapoi pe Spinarea-Mistreţului; dar nu exista nici un Fin-Kedinn de care să se mai agaţe.

Croindu-şi drum în josul crestei pe care stătuse, începu să-şi dea seama cât de lipsită de speranţă îi era sarcina. Nu avea nici o idee unde plecase Torak şi nu era nimeni pe care să-l întrebe. Nici o potecă nu se vedea de-a lungul ţărmului – Vidrele nu aveau nevoie de poteci, ei mergeau întotdeauna pe apă – şi chiar dacă ar fi ajuns pe jos la tabăra lor, ce avea să urmeze?

Începu să-şi croiască drum spre sud, când auzi nişte zgomote printre trestii.

– Bale? rosti nesigură.

Nici un răspuns. Doar trosnetul şi foşnetul trestiilor, ca şi cum ceva le împingea în direcţia ei. Sări înapoi pe pământul acoperit cu smocuri de iarbă.

– Bale! şopti din nou. Dacă eşti tu, ieşi afară, nu e de râs!

Vântul crea vârtejuri în jurul ei, copleşind-o cu o duhoare ce o făcu să se sufoce.

Trestiile tremurară – se dădură în lături – şi o ambarcaţiune alunecă spre ea. Din aceasta privea un om verde, făcut din trestii mucegăite.

Renn sări înapoi – şi se lovi de ceva solid.

– Ce *e* asta? întrebă Bale din spatele ei.

– Ce *a fost* asta? întrebă el din nou, când se retraseră la o distanţă sigură, într-un golf din partea sudică a trestiilor.

– Cred că Vidrele au făcut-o, răspunse Renn, în onoarea Lacului. Pun merinde în barcă şi o lasă să plutească la voia întâmplării. E un obiect sacru. Nici n-ar fi trebuit să o vedem.

Bale îşi muşcă buzele.

– Sunt bucuros că te-am găsit. Locul ăsta! Nu-i cunosc rostul.

Renn ridică din umeri.

– Ei bine, eu am nevoie de o barcă, aşa că şi eu mă bucur că m-ai găsit. Nu suna atât de prietenos pe cât dorise, aşa că adăugă repede: Înainte de a face orice altceva, trebuie să onorăm Lacul. Vidrele îi cer permisiunea pentru orice.

Bale încuviinţă.

– Ce trebuie să facem?

Simţindu-se datoare, Renn lăsă nişte plăcinte de somon ca ofrandă lângă trestii. Apoi făcu o plămadă din sângele pământului şi din apa Lacului, cu care îşi mânji fruntea şi arcul, rugând Lacul să-i lase să meargă în pace. Bale îi îngădui să-i mânjească şi lui fruntea puţin şi – după oarece muncă de lămurire – şi caiacul. După aceea mâncaseră carne uscată de cerb şi puseră o capcană pentru peşti făcută din nuiele de sălcii, pe care o scufundară în apă.

Soarele coborâse şi mai mult la amurg şi vântul încetase. Lacul deveni neted ca bazaltul lustruit.

– Magul Viperă, rosti Bale liniştit. Îl urmăreşte pe Torak pentru că e Spirit Călător. Nu-i aşa?

– Da, răspunse Renn.

Ar fi vrut să n-o fi pomenit pe Seshru.

– Umblă şi după opalul de foc.

– Da, răspunse ea din nou. Coborând vocea, adăugă: E ultima bucată rămasă. O bucată a fost pierdută în gheaţa neagră, odată cu Magul Liliac. Una, când Magul Focă a fost luat de Mare.

– Magul Focă? Bale era uimit. A avut o bucată din opalul de foc?

– Cum altfel ar fi putut să-i creeze pe tokoroţi?

El se încruntă. Renn ghici că îşi aducea aminte de vremurile grele de pe insula lui, când Magul Focă născocise boala. Fratele mai mic al lui Bale fusese una dintre victime.

Un strigăt singuratic stârni ecouri, vibrând pe Lac.

Bale sări în picioare.

– Ce-a fost asta?

– Un cufundar, răspunse Renn. Dintre păsările de pe Lac, sunt cele mai bune înotătoare. Vidrele le aduc şi lor ofrande. Făcu o pauză. Fin-Kedinn spune că Vidrele seamănă cu creatura lor de clan. Întotdeauna lasă la marginea apei grămăjoare de peşti pe jumătate devoraţi.

Undeva, un păstrăv sări din apă, iar ei se ridicară în picioare.

Bale se scutură şi plecă să controleze capcana de pescuit.

Renn rămase pe ţărm meditând.

– Renn! strigă Bale cu voce schimbată.

– Ce este?

– Ar fi mai bine să vii să vezi.

18

În capcană, o plătică mare se zbătea şi căsca gura după aer. Era o pradă frumoasă – cu excepţia faptului că avea două capete. Fără gură şi hidos, cel de-al doilea cap, umflat ca o tumoare, se lupta cu geamănul lui, cu o vigoare îngrozitoare.

– Cine a făcut asta? întrebă Bale strâmbându-se.

– Ucide-l, răspunse Renn.

– Nu! porunci o voce în spatele lor. Aruncă-l înapoi în apă. Nu-l atinge!

Se întoarseră şi se treziră faţă în faţă cu un grup de chipuri verzi ascuţite, ţinând în mâini suliţe şi mai ascuţite.

Bale trecu în faţa lui Renn, dar ea făcu un pas în lături. Cu pumnii în dreptul inimii, se adresă femeii care – judecând după fâşia din blană de vidră de la braţ – era căpetenia.

– Sunt din Clanul Corbului, zise ea. Prietenul meu e Focă. Nu vrem să facem rău.

– Fără vorbe! o admonestă femeia. Apoi către ceilalţi: Înapoiaţi Lacului această făptură blestemată. Pe străini îi ducem în tabără.

– Dar Ananda, de ce? protestă un bărbat. În vremuri ca acestea...

– În vremuri ca acestea, Yolun, i-o reteză căpetenia, nu putem să-i lăsăm să umble liberi, ar face şi mai mult rău.

Bărbatul pe nume Yolun tăcu strângând din buze, în timp ce alţi doi distruseră capcana şi dădură drumul monstrului.

După aceea, lucrurile se desfăşură rapid. Renn şi Bale fură prinşi şi aruncaţi într-o barcă din trestii, împreună cu Yolun şi cu un alt bărbat. Când încercară să reziste, în spatele lor simţiră vârful cuţitelor. Putură doar să se uite cum echipamentul lor era azvârlit în caiac, care fu legat de pupa unei alte bărci şi remorcat.

Se îndreptară spre sud. Lângă ea, Renn îl simţi pe Bale tremurând de furie. Îi aruncă o privire de avertisment şi dădu din cap. Nu folosea la nimic să lupţi. Vidrele erau înarmate până în dinţi cu suliţe din rocă verzuie, iar săgeţile lor aveau vârfurile din ciocuri de cufundari. Să încerce să scape ar fi fost inutil. Şi nu fuseseră legaţi pentru simplul motiv că nu era nevoie.

Renn îl studie pe Yolun, aşa cum stătea ghemuit la proră, tăind apa cu vâsla. Pieptarul din piele de peşte avea franjuri la gât şi la tiv, asemănătoare cu trestiile. Ochii lui erau pictaţi cu sângele pământului,

pentru a imita privirea roşie a cufundarului. Continua să-şi arunce ochii iritat peste umăr; dar, pe lângă ostilitatea lui, Renn mai simţi ceva.

Bale se aplecă şi îi şopti în ureche:

– Barca lor e greoaie şi înceată. Dacă am putea să punem mâna pe caiacul meu, i-am depăşi.

– Şi încotro să ne ducem? şopti la rândul ei. Ei cunosc Lacul, noi nu. În afară de asta, nu cred că sunt atât de furioşi, ci mai degrabă înspăimântaţi.

– Asta îi face şi mai primejdioşi.

Avea dreptate.

Ambarcaţiunea din trestii poate că nu avea viteza unui caiac, dar Vidrele înaintau constant, strecurându-se printre insulele care punctau Lacul. În timp ce noaptea luminoasă de vară era pe sfârşite, apăru şi tabăra în zare.

Ca şi Bale, Renn o vedea pentru prima oară. Ca şi lui, i se tăie respiraţia.

– De ce trăiesc aşa? murmură el.

– Pentru a fi cât mai aproape de Lac, răspunse Yolun. Se oprise din vâslit şi pentru o clipă trăsăturile lui austere străluciră pătimaş. Lacul ne e şi mamă şi tată. Din el vine viaţa. În el trebuie să se întoarcă viaţa. Mânia îi reveni. Nu ne aşteptăm ca nişte străini să înţeleagă.

– Nu sunt străină, interveni Renn. Sunt din Codrul Deschis, ca şi tine.

– Dar nu eşti din Clanul Vidrei! o repezi el. Şi fără alte vorbe.

Înconjurată de un fum verzui, tabăra Vidrelor plutea deasupra Lacului, legată de uscat printr-o singură cărare îngustă.

– E construită pe piloni, zise Bale uluit.

O pădure de buşteni fusese plantată în Lac şi pe aceştia erau aşezate platforme de lemn, ce susţineau un fel de cupole turtite din trestie. O adiere de fum amar veni spre ei, împreună cu un miros puternic de peşte. Văzură tăciuni arzând înăbuşit îngrămădiţi pe stâlpi; bărbaţi şi femei privind la ei, cu ochii larg deschişi pe feţele vopsite în verde.

Renn era uluită. Vidrele erau cunoscute ca un popor fericit, vesel, ca şi creatura lor de clan. Ceva se schimbase.

Şi toţi purtau lutul acela verde pe chip. Până acum, Renn nu văzuse niciodată aşa ceva, deşi ştia că acest lut era sacru pentru Vidre, care îl procurau dintr-un loc secret de pe malul de nord şi pe care îl amestecau cu untură de peşte. Însă îl foloseau doar pentru a se proteja de boală şi de moarte. Se întreba de ce întregul clan avea acum nevoie de el.

Tovarăşul lui Yolun legă ambarcaţiunea la unul dintre piloni şi deasupra se deschise o trapă. Fu coborâtă o scară de frânghie şi Yolun le porunci să urce.

Pătrunseră în pâcla uşoară şi acră. Renn văzu că ceea ce luase drept tăciuni erau bucăţi de iască – arse, presupuse ea, pentru a ţine departe musculiţele. Vidrele îi priveau în continuare.

Fură împinşi amândoi în cel mai mare adăpost: o colibă afumată luminată de făclii din trestie. În interior, Renn fu luată cu asalt de mirosul de peşte stricat. Vidrelor părea că nu le pasă; până şi Bale strâmbă doar din nas. Din politeţe, Renn se făcu că nu observă.

Când toţi se strecurară înăuntru, Ananda ceru de mâncare. Văzând mirarea lui Renn, zise:

– Avem o zicală pe Lac: Un străin mi-e oaspete, până ce se dovedeşte a-mi fi duşman.

Yolun pufni cu zgomot, ca şi cum ar fi avut destule dovezi.

– Nu suntem duşmani, zise Bale.

– Asta spui tu, rosti Ananda. Mănâncă.

Se aşternu tăcerea, în timp ce un băiat şi o tânără aduseră boluri în formă de peşte din rogoz strâns împletit, pline cu terci din polen de trestie, şi un coş încărcat cu tulpini de trestie coapte: carbonizate pe dinafară, albe şi pline de amidon când le decojeai.

Renn o recunoscu pe tânără ca fiind un Corb care luase de bărbat o Vidră, vara trecută.

– Dyrati?

Dyrati îi ocoli privirea.

Mănâncă, zise ea, turnând un fel de mâl cenuşiu peste terci.

Arăta ca o miere groasă, dar duhoarea de peşte în putrefacţie o făcu pe Renn să-i lăcrimeze ochii.

– Untură de ghidrin, zise Dyrati. Mănâncă!

– Mănâncă! porunci şi Yolun. Sau nu-ţi place mâncarea?

Toţi o priveau.

Renn dădu la o parte mâncarea urât mirositoare şi simţi că i se face greaţă.

Bale sări în ajutorul ei.

– Nu e obişnuită cu bărcile. I se întoarce stomacul pe dos.

Golindu-i bolul într-al lui, începu să mănânce, aparent cu mare poftă, iar Vidrele se destinseră.

– Cum de *poţi?* şopti Renn.

– Îmi place, bombăni el ridicând din umeri. Pregătim şi noi aşa ceva în insule, dar din cod.

– Poate că vă întrebaţi de ce nu vă dăm peşte, rosti Ananda. Chiar şi untura aceasta e din primăvara trecută. Le cercetă feţele. Cineva a îmbolnăvit Lacul.

Vidrele începură să se legene şi să geamă şi mulţi îşi atinseră smocurile creaturii lor de clan, atârnate de urechi.

– Cu ceva timp în urmă, continuă Ananda, un copil s-a îmbolnăvit şi magul nostru ne-a trimis să aducem lutul sacru. Şi am găsit izvorul tămăduitor prădat. Un străin a furat ceea ce numai o Vidră poate atinge. Atunci au început necazurile. Se cutremură. Oamenii au căzut într-un somn de moarte şi s-au trezit ţipând, muşcaţi de demonii ce se târau prin visele lor. Apoi n-au mai vânat nimic.

Yolun clătină din cap.

– Au fost vremuri când era atât de mult peşte, încât puteai să cobori din barcă şi să mergi pe

spinările lor până la ţărm. Dar în primăvara aceasta – cu greu s-a găsit vreunul. Şi ceea ce găseam era diform, blestemat.

– În fiecare primăvară, reluă Ananda, Fluviul de Gheaţă din est trimitea apă multă în Lac. Era vremea marii binecuvântări, când apa se ridica atât de sus, încât o auzeam clipocind sub adăposturile noastre, clipocind pentru a ne adormi. Nu şi în primăvara asta. Lacul se cufundă din ce în ce mai mult.

– Necazul vine întotdeauna din vest! strigă Yolun, fixându-şi ochii înconjuraţi cu roşu asupra străinilor. Am auzit vorbindu-se de un proscris, care se îndreaptă spre Lac. Apoi l-am văzut. *El* a furat lutul sacru, *el* a adus necazurile! Şi acum, aceşti străini au venit să facă şi mai mult rău!

La menţionarea lui Torak, Renn şi Bale încremeniră. Nici nu îndrăzneau să se uite în ochii celorlalţi.

Căpetenia interveni imediat:

– Îl cunoaşteţi pe proscris. Cine sunteţi voi?

– Eu sunt Bale din clanul Focii, rosti Bale mândru.

– Eu sunt Renn din Clanul Corbului. Şi sunt fiica fratelui lui Fin-Kedinn. Dyrati mă cunoaşte.

Dyrati îşi încrucişă braţele şi nu scoase nici o vorbă.

Renn le arătă amuleta de la încheietura mâinii.

– Vedeţi asta? E rocă verzuie. Fin-Kedinn mi-a făcut-o după felul în care lucrează Vidrele, ceea ce a învăţat când a locuit în clanul vostru.

Un bătrân îşi ridică ochii urduroşi din bol.

– Îmi amintesc. Un tânăr furios, dar a respectat Lacul.

– Chiar dacă fata este cine spune ea, interveni Yolun, cum rămâne cu băiatul? O Focă pe Lac? Cum poate fi asta o treabă bună?

– E maestru în privinţa apei, rosti Renn repede. Şi priviţi la trestiile tatuate pe braţe.

Tatuajul lui Bale reprezenta de fapt iarbă de mare, dar avu bunul-simţ să-şi ţină gura.

– Nimic din toate astea nu contează! exclamă Yolun. Aţi văzut cu toţii cum au tresărit când l-am pomenit pe proscris!

Căpetenia cercetă faţa lui Bale.

– Îl cunoşti pe proscris?

Bale îşi ridică bărbia.

– Da. Dar asta nu e o crimă.

– Să-l ajuţi este, mârâi Yolun.

Bale se încordă.

– Vedeţi? mai strigă Yolun. Sunt aliaţi cu el, asta îi face şi pe ei proscrişi! Ananda, trebuie să-i ucidem, altfel necazurile noastre vor fi şi mai mari!

– Nu! protestă Renn. Nu avem nimic de-a face cu necazurile voastre. Dar... dar ştiu cine le-a provocat.

– Cum poţi să ştii? De ce te afli aici?

Ananda se aplecă mai aproape de ea. Avea nişte ochi ciudaţi, verzi-cenuşii, ce păreau că reţin lumina Lacului.

Inima lui Renn începu să bată nebunește. Dacă minte, căpetenia își va da seama. Dacă le-ar încuviința presupunerile...

– Relele despre care vorbiți, rosti cu grijă Renn, prada care nu mai există, mușcăturile demonilor – acestea se vor răspândi și în Codru, dacă nu sunt oprite. Făcu o pauză. Există un Devorator-de-Suflete pe Lac. De aceea se întâmplă toate acestea. De aceea am venit noi aici.

În adăpost se așternu liniștea. Singurele sunete erau pocnetul făcliilor și clipocitul apei jos, departe.

– Minte, rosti Yolun. Un Devorator-de-Suflete? Unde e dovada?

Căpetenia nu-și luase ochii de la Renn.

– Spune adevărul, zise ea în sfârșit. Dar nu în întregime. Înclină ușor din cap. Magul va dezvălui restul.

19

– Nu spune nimic, îi şopti Renn lui Bale, în timp ce Yolun îi împingea de-a lungul cărării învăluite în fum.

Bale îşi întoarse capul spre ea.

– Ai auzit-o pe Ananda. Magul lor va afla adevărul. Cum să-l oprim?

– Ţine-ţi gândurile departe de Torak, răspunse ea. Fixează-ţi mintea asupra celui mai puternic sentiment pe care-l cunoşti. Furie. Ură. Suferinţă.

El se încruntă.

– Toate astea sunt răutăţi.

Fumul se împrăştie şi se treziră pe o platformă rotundă, pe care se afla un adăpost mic din trestie. Intrarea era înconjurată de dinţii unei ştiuci enorme. Deasupra înota o vidră, minunat sculptată în lemn lucios de arin.

Yolun îi sili să cadă în genunchi şi Ananda le făcu semn să intre. Cuprinşi de rele presimţiri, se târâră înăuntru.

Renn prinse mirosul umed al trestiilor; plescăitul şi clipocitul Lacului. Prin găurile din duşumea, licărirea lui dansa neobosit pe pereţi. Îl auzi pe Bale inspirând cu putere. Apoi văzu de ce.

În semiîntuneric, şedeau cu picioarele încrucişate doi copii. Ţineau capetele plecate, iar părul lor deschis la culoare ajungea până la podea. Amândoi purtau tunici fără mâneci din piele argintie de peşte, cusute cu fâşii din piele de culoare verde, cu un model ce sugera trestii unduitoare.

„Gemeni", gândi Renn. Fu cuprinsă de un fior de groază. Mai întâi cei doi cerbi tineri, apoi peştele cu două capete. Acum gemenii. Oare ce însemna?

Ananda şi Yolun îi forţară să se aplece şi mai mult, în timp ce ei îşi lipiră frunţile de podea.

– Magule, rostiră ei.

Cei doi gemeni ridicară capetele, ca unul.

Părul lor era de culoarea aurie-verzuie a trestiilor mucegăite, iar pielea avea paloarea strălucitoare a unui înecat de curând. Ochii băiatului erau sclipitori ca lumina pe apă, dar ai fetei erau înceţoşaţi, de un alb opac.

– Ea vede lumea spiritelor, zise Yolun cu o plecăciune.

– Cum se poate aşa ceva? întrebă Bale. Nu pot fi mai mari de zece primăveri.

Buzele băiatului îi dezveliră dinţii ascuţiţi şi cenuşii.

– Nu vârsta contează, zise el cu o voce subţire şi stridentă. Suntem spiritul renăscut. Suntem Magul.

Renn simţi un fior străbătându-i şira spinării.

– Am fost aici de la Începuturi, continuă băiatul. Am văzut Marele Potop purificând pământul. Am văzut formarea Lacului.

Fata oarbă gemu. Faţa băiatului se crispă de durere.

– Acum însă, răul dezonorează Lacul! Teroarea soseşte în timpul nopţii!

Ananda luă cuvântul:

– Magule, aceşti străini susţin că îl cunosc pe proscrisul care a luat lutul sacru.

– Nu l-a luat proscrisul, zise băiatul. El doar a făcut să fie luat.

– Dar, Magule, zise Yolun, este acelaşi lucru.

– Nu, răspunse băiatul.

– Atunci spune-ne, insistă Ananda. De ce au venit? Ce trebuie să facem cu ei?

Fata oarbă îşi puse mâna pe genunchiul geamănului şi el dădu din cap, ca şi cum ar fi primit un mesaj.

– Îi vom face să ne spună. Apoi schiţă un zâmbet cenuşiu şiret. Împreună cu spiritele, vom fi purtaţi de vocea cufundarului şi a trestiei. Vom ajunge la adevăr. Apoi către Yolun: Fă întuneric.

Acesta desfăcu rogojina rulată de la intrare şi acoperi deschizătura.

Renn se simţi prinsă în capcană. Dacă aceşti copii ciudaţi descoperă că vor să-l ajute pe Torak – dacă ei îi *pot* vedea într-adevăr gândurile...

În semiîntuneric, îl văzu pe băiat luând o pungă făcută din pielea unui somon întreg. Din fălcile acestuia scoase o bucată de trestie, pe care o despică

folosind unghia degetului mare. Încet, suflă prin despicătură şi adăpostul răsună de strigătul vibrant al cufundarului.

Apoi fata scoase un laţ lung din rogoz răsucit şi-l plimbă printre degete. Renn văzu ce formă avea modelul pe care îl crease: plasă de pescuit, barcă, o mică Platformă a Morţii. Gândurile începură să i se limpezească.

Se scutură, trezindu-se.

– Încet, încet, şopti băiatul. *Soseşte.*

Întâi o auziră: clipocind şi gâlgâind în adăpost. Apoi o simţiră: apa le înconjura picioarele.

Renn sări în sus. Bale se răsuci alarmat.

– Nu mişcaţi, îi atenţionă băiatul.

Renn simţi răceala alunecoasă a algelor înlănţuind-o. Privi în jos. Adăpostul era uscat. Şi totuşi – *simţi:* algele i se răsuceau în jurul picioarelor, al pieptului, al braţelor. Încercă să le opună rezistenţă. Dar nici nu putea să se mişte.

Putu doar să o vadă pe fata oarbă întinzându-şi mâinile spre Bale. El încercă să o împingă deoparte, dar algele nevăzute îl ţinură strâns.

Vârful degetelor fetei erau albe şi zbârcite, ca şi cum ar fi stat mult în apă. Ca nişte peştişori licăriră peste faţa lui, urmând linia maxilarului, a muşchilor, a gâtului.

Oarba deschise gura şi vocea ei era asemenea zgomotului valurilor ce se retrăgeau pe pietriş.

– Fratele tău e mai bine acum, murmură ea. Moartea i-a alinat durerea.

Lui Bale i se tăie răsuflarea.

Degetele albe se repeziră spre ceafa lui – iar ea se retrase cu un geamăt.

– Offf! Trebuie să-ţi foloseşti bine timpul!

Apoi îl lăsă în pace – şi Bale îşi înclină capul, respirând cu greutate.

Când oarba se întoarse spre ea, Renn îşi încordă puterile. Închizând ochii, simţi pe faţă o fluturare, moale şi rece, de parcă ar fi fost atinsă de o broască. Încercă să-şi mute gândurile de la Torak, dar degetele subţiri îi pătrunseră în minte şi i le scoaseră la suprafaţă, aşa că Renn nu se putea gândi decât la el.

Nu-l văzu cum îl văzuse ultima oară, ghemuit în desişul de sălcii, îl văzu ca în ziua aceea de primăvară când fuseseră la vânătoare. Stătea într-un genunchi, examinând capătul muşcat al unei rămurele de alun. Părul lui întunecat îi cădea în ochi, iar pe chip avea acea expresie fascinată, pe care o avea întotdeauna atunci când citea urmele. O surprinse privindu-l şi îi adresă unul dintre rarele lui rânjete de lup.

Copila oarbă ajunse şi ea la imagine.

Din toate puterile, Renn alungă amintirea în adâncurile fiinţei sale.

– O, rosti oarba, asta e ceva puternic! Degetele ei trecură repede peste încheieturile de la mâinile lui Renn, stăruind asupra tatuajelor în zigzag. În ea se dă o luptă, mai şopti fata. Trebuie să aibă grijă, altfel îi va sfâşia inima.

Din nou imaginea lui Torak i se ivi lui Renn în minte, dar de data aceasta stătea pe o plajă neagră,

iar figura lui era atât de sălbăticită, încât de-abia îl recunoscu.

Degetele reci bâjbâiră din nou după imagine.

Cu un uriaş efort de voinţă, Renn îl dădu pe Torak deoparte şi-şi fixă mintea asupra Magului Viperă. Suflă peste scânteia de ură ce dormita în inima ei şi aceasta ţâşni la viaţă: o flacără fierbinte, strălucitoare. Îşi fixă gândurile doar asupra ei.

Copila oarbă suspină.

Renn se cutremură şi deschise ochii.

Ananda vorbi cu glas slab:

– Şi ce spui de proscris? Sunt aliaţi cu el?

– Nu, murmură oarba. Dar sunt legaţi de el. El prin sânge, ea prin inimă.

Ananda se încruntă.

– Nu e nici o crimă în asta. Va trebui să-i trimitem înapoi în Codru.

– Nu! strigară amândoi gemenii. Lacul are nevoie de ei! Forţa băiatului, puterea fetei! Trebuie să lupte împotriva terorii ce vine noaptea!

Copila îşi întoarse privirea ceţoasă spre Renn.

– Tu cunoşti această teroare. Ai puterea să lupţi cu ea, dar ţi-e teamă. De ce? De ce ţi-e frică de puterea ta?

Yolun o privi pe Renn.

– Şi tu eşti mag?

Ea clătină din cap.

– Spune. Spune, o îndemnară gemenii.

Pentru a treia oară, Renn o simţi pe fată scrutându-i gândurile, studiindu-le şi mai în profunzime, căutând secretele cele mai bine păzite.

„Nu!“ ţipă ea în minte. Se zbătu, dar algele o ţinură strâns.

Disperată, suflă din nou viaţă peste flacăra aceea mică de ură. Străluci – şi adăpostul fu cuprins de flăcări...

Oarba ţipă.

Băiatul căzu pe spate.

Renn simţi algele plesnind şi alunecând de pe ea. Obosit, băiatul se ridică.

– Trebuie să plece liberi. Daţi-le îmbrăcăminte şi hrană potrivite Lacului şi trimiteţi-i spre est.

Yolun sări în picioare.

– Nu! Nu se poate aşa ceva!

– Dar, magule! ţipă şi Ananda. Eşti sigur?

– Îi vedem călătorind spre est, gâfâi băiatul. La est, spre Fluviul de Gheaţă. Ea îşi va folosi puterea. El o va ajuta. Vor găsi ceea ce caută.

– Nu! protestă Yolun.

– Lăsaţi-i să plece, porunci băiatul. Dacă vor greşi, Lacul îi va lua şi voi le veţi găsi oasele rostogolindu-se în Golful Lucrurilor Pierdute.

Yolun părea gata să izbucnească; Ananda era tulburată.

Tremurând, Renn se târî spre intrarea adăpostului. Deodată, oarba o apucă de încheieturi. Renn încercă să se desprindă, dar degetele osoase erau puternice.

– Fereşte-te de focul rece şi roşu, rosti fata dintr-o suflare. Fereşte-te de Lacul ce ucide!

Renn se eliberă cu o smucitură şi ieşi poticnindu-se din adăpost.

20

– De ce ne-au lăsat să plecăm? întrebă Bale. A fost prea uşor, nu-mi place.

Renn nu răspunse. Întâlnirea cu cei doi gemeni o epuizase şi era terorizată de ceea ce putuseră să vadă în gândurile ei.

Ea şi Bale se aflau din nou în adăpostul principal, unde îi lăsase Ananda. Yolun se uită înăuntru şi făcu un semn cu capul spre Bale.

– Afară, mormăi el. Trebuie să-ţi dau provizii şi îmbrăcăminte potrivită Lacului.

Renn făcu un gest să-i urmeze, dar el o opri.

– Tu nu! De tine se va ocupa o femeie.

În curând, Renn descoperi că Yolun nu era singurul căruia nu-i plăcea să-i vadă liberi. Când Dyrati îi aduse noua îmbrăcăminte, refuză să o privească în ochi şi-i azvârli hainele pe rogojină.

– N-ai nevoie de pantalonii tăi din piele de ţap, rosti ea ursuză. Prea grei când se udă, prea ţepeni

când se usucă. Pune-i pe ăştia. Arătă o pereche de pantaloni lungi până la pulpe, din piele moale de elan, şi un pieptar fără mâneci din împletitură fină de rogoz. Va trebui să-ţi coşi singură pe el penele creaturii de clan.

Într-o linişte neplăcută, Renn îşi schimbă îmbrăcămintea şi tăie penele creaturii de clan, cu intenţia de a le coase mai târziu. Când încercă să-i mulţumească lui Dyrati, fata – mai mare ca ea – se îndreptă către uşă.

– Dyrati? o strigă Renn. Ce am făcut?

Buzele lui Dyrati se strânseră.

– Ca şi cum n-ai şti! Poate că l-ai prostit pe magul nostru, dar pe mine nu poţi să mă prosteşti.

– Ce vrei să spui?

Dyrati se întoarse spre ea şi făcu un semn cu mâna.

– Stai departe! Le-am spus ce eşti! Le-am spus ce obişnuiam să şuşotim pe la spatele tău. Tu, cu ochii tăi aşa de negri şi cu visele care se adeveresc! Porţi ghinion! Toată lumea ştie că cine se apropie de tine e în pericol!

Renn simţi că-i vine rău.

– Nu e adevărat!

– Ştii bine că aşa e! Fratele tău. Tatăl tău. Torak. Cineva ar trebui să-l avertizeze pe băiatul Focă, până nu e prea târziu!

Pe urmă plecă, lăsând-o pe Renn singură.

Era zguduită. Dacă Dyrati avea dreptate?

„O, nu se poate! îşi spuse ea. Dyrati e doar o fată duşmănoasă, care nu m-a plăcut niciodată."

Necazul era că nimeni n-o plăcuse prea mult. O tolerau, deoarece era rudă de sânge cu Fin-Kedinn, dar erau speriaţi de talentul ei în Arta Magiei.

În străfundurile ei amărăciunea creştea şi Torak îi lipsea. Doar Torak fusese prietenul ei.

Pe cărare îl găsi pe Bale, îmbrăcat cu pantaloni noi din piele de elan şi cu un pieptar din piele argintie de peşte.

– Eşti bine? întrebă el când îi văzu faţa.

– Nu, îl repezi ea.

El ridică din sprânceană, dar nu comentă.

Supravegheaţi de Ananda şi de un grup de Vidre tăcute, se îndreptară spre trapă, apoi coborâră în caiac, pe scara de frânghie.

– Echipamentul nostru e pus în ordine, zise Bale în timp ce dezlega parâmele şi împingea barca. Să mergem, înainte ca ei să-şi schimbe hotărârea.

Lacul era înşelător, avea curenţi ascunşi, aşa încât caiacul se zbătea sălbatic. De câteva ori, Renn fu gata să cadă în apă.

– Nu seamănă cu apele curgătoare, zise Bale justificând astfel slaba performanţă a îndrăgitei sale bărci. Nu e vina mea. Nivelul este mult mai coborât decât în Mare, şi nu sunt obişnuit cu asta.

Ghemuită în spatele lui, Renn fu în curând udă leoarcă, în ciuda mantalei din piele de castor pe care o găsise într-unul din pachete. Se simţea o povară. Bale era mai puternic şi mai bun în manevrarea caiacului, şi când ea încercase să-l ajute, sfârşise prin a-şi lovi vâsla de a lui.

La fel de nefolositoare se simţi şi când luă fluierul din os de cocoş-de-munte şi îl chemă pe lup. Nu primi nici un răspuns şi asta înrăutăţi şi mai mult lucrurile.

O cuprinse groaza când se gândi la ceea ce îi aştepta. „Ea îşi va folosi puterea", spusese Magul Vidră. Dar Renn nu voise niciodată să-şi folosească această putere.

Peste noapte, îşi ridicară tabăra într-un golf mai adăpostit. Hrana din Codru se terminase, dar Vidrele îi aprovizionaseră cu piei de somon umplute cu polen copt de trestie, aşa că pregătiră un terci amărât.

Bale părea îngrijorat. În timp ce mâncau, întrebă:

– Ce a înţeles Magul Vidră, când a spus că ţi-e frică de puterea ta?

Renn îşi adună toate resursele.

– Se referea la Arta Magiei, nu-i aşa? Şi când ea nu răspunse, continuă: Dacă nu putem să-l găsim pe Torak, s-ar putea ca asta să fie singura cale. Ai măiestrie. De ce n-o foloseşti?

– Ţie ţi-e uşor să vorbeşti, murmură ea.

– Pentru Torak! N-ai s-o faci pentru Torak?

Ea nu răspunse.

– De ce ţi-e frică?

– Nu mi-e frică!

După aceasta nu mai vorbiră. Bale puse caiacul pe câţiva pari de pe mal şi îl acoperi cu crengi de pin, pentru a întocmi un adăpost, apoi se înfăşură în mantaua lui din blană de castor şi îi întoarse spatele. Trecu mult timp până ce Renn reuşi să adoarmă.

Toată ziua următoare vâsliră spre est, dar nu văzură nici un semn de la Torak. Renn nici nu simţea că s-ar apropia de el – simţea doar că se apropiau de ceva. Groaza din inima ei deveni şi mai mare.

Când soarele începu să apună, îi izbi un vânt puternic dinspre est şi Bale trebui să muncească din greu pentru a reuşi să-şi continue drumul. Apoi, pe când ocoleau o insulă, Renn simţi o pală de frig pe faţă şi iată-l, era acolo: luciul neînduplecat al Fluviului de Gheaţă.

Stomacul i se făcu ghem de groază. Undeva, acolo, tatăl ei îşi aflase moartea.

Bale se întoarse spre ea.

– Nu pare să fie în regulă. De ce trebuie să mergem acolo? Nu există nici pradă, nici altceva!

– Magul Vidră a spus că în est vom găsi ceea ce căutăm.

Dar Renn ştia mai bine decât mulţi alţii că profeţiile magilor erau înşelătoare şi că puteau avea o mulţime de înţelesuri diferite.

Pe când vâsleau mai departe, pala de frig se transformă într-un viscol înghețat, iar gheața deveni albăstruie. Renn ridică ochii spre stâncile strălucitoare ce îi dominau. Auzi scurgându-se apa rezultată din topire, dar nu o putea vedea. Nici vreo cascadă căzând de pe stânci; doar gheața albastră, orbitoare.

– Suntem prea aproape, comentă Bale. Ar fi mai bine să ne întoarcem, să ridicăm tabăra în golful acela prin care am trecut. Ne-am îndreptat spre est cât de mult am putut.

În timpul somnului din noaptea aceea, Renn îl văzu pe Torak.

Era ghemuit pe o plajă cu nisip negru, cu îmbrăcămintea zdrențuită, cu fața sălbăticită și lipsită de speranță, în timp ce agita cu putere un tăciune aprins – *îl agita cu putere spre lup.*

Lui Renn i se tăie răsuflarea și se trezi.

Bale plecase.

Ieșind din adăpost, îl văzu privind două bărci din trestie ce părăseau golful în care se aflau.

– Am avut un vis, începu ea. Torak e și mai rău, nu mai poate rezista mult.

Bale dădu îndârjit din cap.

– Necazul este că se află departe de aici.

– De unde știi?

El arătă spre bărcile care plecau.

– În ultimele cinci zile, s-au învârtit pe aici căutând pește, deci nu știau cine suntem. Dar ne-au

fost de ajutor. Mi-au spus ceea ce ceilalţi au păstrat secret. Cineva a găsit arcul lui Torak în stufăriş.

– În stufăriş?

Renn era înfricoşată.

– Lângă Insula Poporului Ascuns. Magul Vidră ne-a trimis în direcţie greşită. Îşi izbi palma cu pumnul. Vai, Renn, eram atât de aproape! Dacă am fi ştiut, l-am fi putut găsi până acum!

– Dar să ne trimită în direcţie greşită! De ce?

– Ce mai contează? Suntem mai departe de el ca oricând. Iar dacă tu ai dreptate, nu mai dispune de prea multă vreme.

Ea se gândi rapid.

– Cât timp ne va lua să ajungem acolo?

– În zbor de corb, poate o zi. Cu caiacul şi toate insulele astea care ne înconjoară? Două zile, poate trei.

– Să mergem!

– Nu încă.

Arătă spre est. Deasupra Fluviului de Gheaţă se adunau nori purpurii-cenuşii. Spiritul Pământului era neobosit.

– Totuşi putem să încercăm! rosti ea disperată.

– Dacă aş cunoaşte Lacul, da. Dar în larg, cu furtuna care se apropie? Nu. Nu i-am fi de nici un folos lui Torak dacă ne-am îneca.

Ea alergă spre malul apei. Acum îşi dădea seama că totul conspirase ca s-o atragă aici. Poate că de aceea Magul Vidră îi trimisese spre est: să o forţeze să facă ceea ce hotărâse că nu va face niciodată.

Întorcând spatele Fluviului de Gheaţă, privi spre vest. Insule negre cu vârful ascuţit pluteau pe Lacul de chihlimbar. Undeva în spatele lor, Torak murea din cauza bolii-sufletului.

– Nu am de ales. Se întoarse spre Bale. Va trebui să-l ajutăm de aici.

– Ce vrei să spui?

Ea inspiră adânc.

– Va trebui să fac vrăji.

– Renn, dar e o nebunie! ţipă Bale, în timp ce se lupta să menţină caiacul la suprafaţă, în încleştarea furtunii. Trebuie să ne întoarcem la mal!

– Nu încă! strigă Renn. Trebuie să trecem dincolo de ultima insulă! *Trebuie* să am o vizibilitate perfectă spre vest, ori ajutorul meu nu-l va ajunge!

– Dar luăm apă!

– Dacă-ţi pasă de Torak, *continuă să mergi!*

Cerul se înnegrise, vântul îi urla în urechi trăgând de îmbrăcăminte şi împrăştiindu-i părul peste faţă, învolburând Lacul într-o frenezie de spumă albă. Caiacul se clătina şi lua apă, şi doar măiestria lui Bale îl făcu să nu se scufunde definitiv.

Într-un fel, ea reuşise să se aşeze în genunchi pe bara transversală, ţinându-se strâns cu o mână de barcă, în timp ce o ţinea pe cealaltă în punga cu leacuri. Făcuse tot ce putuse pe ţărm. Rămăsese doar vraja finală.

În timp ce scotea ceea ce avea nevoie din pungă, simţi o undă de satisfacţie sumbră. Magul Viperă poate avea piatra-nume a lui Torak, dar ea, Renn, poseda ceva la fel de puternic.

– Ce ai acolo? ţipă Bale.

– Părul lui, răspunse ea. Iarna trecută a trebuit să se deghizeze, aşa că i l-am tăiat şi l-am păstrat!

Ridicându-se nesigură pe picioare, înălţă pumnul şi şuviţele lungi şi negre ale lui Torak fluturară în vânt.

Bale o apucă de cingătoare, pentru a-i păstra echilibrul.

– Îţi spun pentru ultima oară: trebuie să ne întoarcem la ţărm! Va începe să cadă şi grindina! Dacă va găuri barca, ne scufundăm!

– Nu încă!

Aruncându-şi capul pe spate, Renn urlă descântecul către furtună – invocă puterea paznicului tuturor Corbilor, ce zboară peste Gheaţă şi Munte, Codru şi Mare – îl invocă şi-l trimise să-l vindece pe Torak – iar vântul smulse descântecul de pe buzele ei şi-l duse spre vest, peste Lac.

Însă în timpul vrăjii, pe când îşi proptea picioarele de marginea bărcii ce se legăna şi se apuca de umărul lui Bale pentru a-şi păstra echilibrul, simţi o voinţă puternică înfruntând-o pe a ei.

„Îţi cunosc scopul... N-ai să reuşeşti."

Genunchii lui Renn cedară şi aproape căzu în apă.

„N-ai să reuşeşti."

Încercă să-şi scoată asta din minte – dar era ceva prea puternic. Mai puternic decât Magul Vidră, mai puternic şi decât Saeunn – avea puterea teribilă a unui Devorator-de-Suflete – şi nu putea fi depăşită de vraja plăpândă a unei fete neîncercate.

Spiritul Pământului desfăcu băierele cerului şi grindina începu să cadă, lovindu-le feţele cu săgeţi de gheaţă.

Bale răsuci caiacul.

– Stânci! Stânci în faţă!

Renn ridică pumnul pentru ultima oară.

– Zboară! ţipă ea. Zboară în ajutorul celui cu sufletul bolnav!

Vântul smulse părul lui Torak dintre degetele ei şi-l risipi peste Lac, iar Renn fu trântită pe spate când caiacul făcu un salt îngrozitor şi se ridică din apă.

– Ne-am izbit de o stâncă! strigă Bale. Ţine-te bine de barcă! *N-o lăsa să plece!*

Furtuna de grindină se îndrepta bubuind spre vest, ducând cu ea vraja lui Renn. Aceasta mătură Lacul, culcând trestiile şi izbind Insula Poporului Ascuns.

La marginea plajei negre, pinii se zvârcoleau şi sub ei sărmanul adăpost al lui Torak trosnea din toate încheieturile. Conurile şi ramurile de pin plouau peste el. Apoi ceva greu căzu din copaci şi se izbi bubuind pe acoperiş...

... Iar Torak se trezi.

21

Torak se ghemui în culcuşul aspru din ace de pin, ascultând Spiritul Pământului ce pedepsea copacii.

Îi era groază de grindină şi de ceea ce cădea pe acoperiş. Era îngrozit de tot: de Lac, de Poporul Ascuns, dar cel mai mult, de lupi. Îl aşteptau în Codru. Uneori îl zărea pe cel mare şi cenuşiu strecurându-se la doar o aruncătură de băţ, gata să sară.

Din cauza lupilor, nu îndrăznise să intre în Codru. Aşa că trăise de azi pe mâine, cu fructe de pădure zbârcite de ger, ciuperci înnegrite, şi uneori cu câte o făptură săltăreaţă, verde şi vâscoasă, atunci când putea s-o prindă.

Lumea nu mai avea nici un sens. Cerul ţipa la el şi, din copaci, făpturi grăbite, mici şi roşii, îl atacau cu fructe lemnoase. Suliţe de lumini verzi treceau pe alături, râzând de el, şi târâtoare cafenii pluteau la suprafaţa apei, certându-l. În timp ce dormea,

venise un monstru şi îi rosese adăpostul, iar când se trezise văzuse crengi înotând în amonte.

Ceva bubui din nou pe acoperiş. De data aceasta însoţit de un cârâit.

Torak îşi închise strâns ochii.

În sfârşit, furtuna se îndepărtă iar grindina se opri. Tremurând de frică, apucă securea şi se târî afară.

Grindina culcase lăstărişul şi rupsese crengi; acoperise plaja cu pietricele tari şi transparente, ce scrâşneau sub picioarele lui goale. Într-un loc cu tufişuri strivite, se agita ceva.

Ba nu. Erau două făpturi. O pereche de păsări mari şi negre.

Strângând securea în mână, Torak se apropie mai mult.

Cea mare scoase un ţipăt terifiant şi bătu din aripi, pe când cea mică îşi ascunse capul sub aripi, ca şi cum n-ar fi acolo.

Torak observă resturile unui cuib, sus în copac. Păsările trebuie că nimeriseră în tufiş, după ce căzuseră peste adăpostul lui.

Se mai apropie cu un pas – ceea ce le făcu să bată frenetic din aripi şi să ţipe asurzitor.

Torak clipi. Le era frică de el.

Le văzu colţurile ciocurilor roz şi încă purtând caş şi, deşi anvergura aripilor era aproape la fel de largă ca braţele lui întinse, toată bătaia aceea din aripi nu ducea la nimic.

– Nu puteţi zbura, zise el cu voce tare.

Glasul său puse capăt bătăilor din aripi. Se ghemuiră una într-alta şi-l priviră, tremurând îngrozite.

I se strânse stomacul. Atât de multă carne! Şi pentru că nu pot să zboare, ar fi aşa uşor!

Spre dezamăgirea lui, nu putea s-o facă. Îi aminteau de ceva. Sau de cineva. Nu-şi aducea aminte de ce.

Un rapid „cra, cra, cra" spintecă văzduhul şi el căzu în patru labe.

Sus, deasupra capului, se învârtea altă pasăre neagră uriaşă – atâta doar că aceasta putea să zboare. Lăsându-se pe ce mai rămăsese din cuib, privi în jos spre el. Penele de pe cap erau ridicate în sus ca nişte urechi, iar aripile, depărtate.

Furioasă, rupse o crenguţă şi o aruncă spre el. Apoi zvârli jos mai multe fructe lemnoase.

– Cra, cra, cra!

– Lasă-mă în pace! strigă Torak.

Făcându-şi curaj, ridică de jos un fruct lemnos şi-l aruncă în ea.

Pasărea se smuci, se ridică spre cer şi zbură de acolo.

Când fu convins că nu se mai întoarce, Torak le lăsă pe cele tinere de capul lor şi plecă să exploreze plaja. Dacă nu putea să le mănânce, nu-i erau de nici un folos.

Găsi o ciupercă putredă, ce era bună de mâncat, doar că înăuntru ceva se zvârcolea şi scrâşnea, pentru că uitase să scoată din ea larvele de gărgăriţă. Apoi prinse două făpturi săltăreţe, verzi şi vâscoase,

pe care le ucise cu o piatră. Mâncă una crudă, iar pe cealaltă o legă la cingătoare pentru mai târziu.

Întorcându-se la adăpost, găsi cele două păsări tinere unde le lăsase. Când văzură făptura verde atârnată de cingătoare, începură să bată din aripi şi să scoată ţipete rugătoare.

– Nu! zise el. E al meu!

Ţipetele se transformară în proteste furioase. Şi nu se mai opreau.

Poate că dacă le-ar face un adăpost, ar tăcea.

Îngrămădind un braţ de rămurele în creanga bifurcată a unui copac, luă pasărea mai mare şi o aşeză înăuntru.

Ea îl prinse cu ciocul de mânecă şi trase.

– Dă-mi drumul! protestă el.

Ciocul puternic era mai mare decât degetul lui mijlociu şi-i rupse cu uşurinţă mâneca. Cu peticul de piele de ţap în ghearele ei puternice, pasărea se aşeză şi începu să o sfâşie, privindu-l pe Torak, ca şi cum i-ar fi spus: „N-aş fi făcut asta, dacă mi-ai fi dat să mănânc, aşa cum ţi-am cerut."

În tufiş, pasărea mai mică râdea.

Torak o luă şi o azvârli în cuib. Ea îi mulţumi dând din picioare şi împroşcându-l cu excremente albe.

– Hei! Opreşte-te! strigă el.

– Hei ... reş-te-te! croncăni ea.

Torak clipi. Păsările nu vorbesc!

Oare?

Dacă au darul vorbirii, poate că n-ar trebui să le lase să flămânzească.

Răscolind prin lăstăriş, prinse câţiva păianjeni şi îi strivi în pumn. Păsările îi înfulecară şi s-ar fi apucat şi de degetele lui, dacă le-ar fi lăsat.

Le dădu şi un picior al făpturii verzi. Şi pe celălalt. Hotărî apoi că era destul. Pasărea cea mare îl privi cu reproş, apoi îşi ascunse capul între penele de pe spate şi adormi. După care şi cea mică făcu la fel.

Ar fi vrut să doarmă şi el, dar mai întâi tăie o bucată de piele din făptura cea verde şi o puse pe acoperiş. Nu avea idee de ce face asta, dar simţi că e important.

Căscând, mâncă restul făpturii săltăreţe şi verzi, apoi se târî în adăpost şi se ghemui printre acele de pin.

Exact înainte de a adormi, rosti cu voce tare:

– *Broască*. Făptura verde, săltăreaţă şi lipicioasă e o *broască*.

Tinerele păsări negre puseră stăpânire pe zilele lui.

Erau gălăgioase şi flămânde şi, dacă nu le hrănea des, deveneau şi mai zgomotoase. Dar aveau ochi şi urechi agere şi alungaseră monstrul muşcător care venea noaptea, precum şi făpturile roşii ce mişunau prin copaci.

După câteva zile, le scoase din cuib. Ţopăind, se ţineau şovăielnice după el, şi se trezi arătându-le lucrurile despre care începuse să-şi aducă şi el aminte.

– Acesta e un con de pin. Greu de mâncat. Şi acesta e merişor, foarte bun – oho! Şi acestea sunt răscoage. Dacă le cojiţi, puteţi să le desfaceţi în două. Vedeţi?

Păsările îl urmăreau cu privirea lor de un negru intens şi încercau totul cu ciocurile, să vadă dacă se putea mânca.

Cele mai multe lucruri erau de mâncare. Astfel, ar fi mâncat fructe de pădure, greieri, broaşte, excremente de animale şi chiar hainele lui, dacă le-ar fi lăsat. Dar cu toate că erau experte, cu ciocurile lor mari, preferau să fure mâncarea, în loc s-o prindă singure.

Erau bune şi la aşa ceva. Când Torak prinse primul lui peştişor, cu un cârlig din spin de mur agăţat de-o undiţă, era atât de mândru, încât făcu imprudenţa să-l arate şi lor. În ziua următoare, o găsi pe cea mare trăgând cu ciocul de fir, în timp ce pasărea mai mică privea plină de speranţă.

Pentru a le împiedica, Torak îşi înfipse cuţitul lângă undiţă; dar, deşi lăsară în pace undiţa, ciuguliră bandajul din tendoane de pe mâner. Schimbă cuţitul cu securea şi acest lucru avu mai mult efect.

În ziua următoare, în timp ce ieşea din adăpost, pasărea cea mare croncăni din cuib un salut – şi zbură către el.

– Zbori! zise Torak uluit.

Speriată de performanţa ei, pasărea se aşeză tremurând la picioarele lui. Apoi îşi desfăcu aripile şi zbură spre vârful unui copac – unde îşi pierdu

curajul şi imploră cu tristeţe să fie salvată. În cele din urmă, Torak o făcu să coboare, ispitind-o cu bucăţele de broască şi cu ochi de peşte şi, din acel moment, rămase acolo râzând la sora ei, care tot mai dădea furioasă din aripi, în cuib. Era cam pe la mijlocul după-amiezii, când zbură şi ea pentru prima dată.

Pe urmă, învăţară repede şi în curând cerul răsuna de strigătele lor răguşite, în timp ce se roteau şi făceau acrobaţii în aer. Penele lor erau de un negru lucios, cu sclipiri minunate violet şi verzi, ca de curcubeu, şi, când zburau, aripile făceau un zgomot puternic, sec, ca vântul printre trestii. Îl făcură pe Torak să viseze, parcă şi el fusese cândva în stare să zboare, dar nu o va mai face niciodată.

Într-o dimineaţă, se ridicară spre cer şi nu se mai întoarseră.

Torak îşi spuse că nu contează. Puse o capcană – una din noile sale îndemânări redobândite –, apoi mâncă nişte fructe de pădure, având grijă să lase câteva pe un bolovan, ca ofrandă.

Dar corbii îi lipseau. Ajunsese să-i placă. Şi îi aminteau de ceva – nu-şi putea da seama de ce, deşi ştia că memoria lui se îmbunătăţise.

Când se lăsă înserarea, îşi controlă capcanele puse cu o noapte înainte. Avea noroc: o pasăre de apă. Făcu focul şi o fripse, dar nu-l lăsă inima să mănânce prea mult.

Deodată auzi un croncănit familiar, apoi bătăi puternice şi ritmice din aripi – şi iată-i coborând şi aterizând cu o bufnitură, câte unul pe fiecare umăr.

El ţipă – ghearele erau ascuţite – şi-i dădu la o parte. Dar era încântat că se întorseseră.

În noaptea aceea, toţi trei avură parte de un ospăţ. Corbii – pe care-i botează Rip şi Rek – mâncară atât de mult, încât deveniră prea grei pentru a mai zbura şi fu nevoie să-i pună el pe nişte crengi.

După ce adormiră, el se aşează lângă Lac, privind lăstunii tineri ţipând deasupra capului, în timp ce o ciocănitoare trecu în zbor, ca un fulger verde, iar o veveriţă roşcată se balansa în copac numai într-un picior, străduindu-se să ajungă la o alună crudă de pe altă ramură. În timp ce luna se ridica, un castor ieşi legănându-se din Codru, îi aruncă lui Torak o privire prudentă şi se apucă să roadă un lăstar de salcie. Copăcelul se răsturnă, castorul tăie o ramură, apoi înotă în amonte trăgând-o după el.

Pentru prima oară de mai multe zile, Torak aproape că simţi pacea din jur. Rana de la piept părea că în sfârşit se vindecase şi nu-i mai era frică. Ştia că din memorie încă îi mai lipseau multe, dar lumea începuse să aibă sens.

Lacul se linişti şi Codrul se dărui nopţii scurte de vară.

Torak simţi o privire aţintită asupra lui şi privi peste umăr.

Dintre copaci, ochii de chihlimbar îi întâlniră pe ai lui.

Sări în picioare.

O umbră cenuşie se răsuci şi dispăru printre copaci.

22

Un lup nu poate face parte din două haite.

Lupul gustase din plin amărăciunea acestui adevăr. Nu putuse să mănânce, să doarmă sau să se bucure de un urlet pe cinste alături de ceilalţi. De la acel moment îngrozitor, când Marele Făr-de-Coadă îl muşcase de bot cu Bestia-Strălucitoare, amărăciunea îl însoţea pretutindeni.

Iar acum, în timp ce-şi croia drum prin Codru, gelozia alerga şi ea alături de el. *Ce făcea Marele Făr-de-Coadă cu corbii aceia?* Lupii şi corbii se jucau uneori împreună şi se ajutau unul pe altul la vânătoare, dar nu erau fraţi de haită.

Când lupul ajunse la tabără, restul haitei se înapoiase deja de la vânătoare şi hrănise puii, care acum intraseră în bârlog, la culcare. Lupul se duse să-şi atingă nasul de al perechii dominante, urmat de ceilalţi; apoi fiecare se îndreptă spre locurile de dormit, ca să tragă un pui de somn. Labă-Albă,

care stătea în bârlog cu micuţii, ieşi să controleze dacă în Codru nu erau lincşi, urşi sau Neasemuirea ce bântuia prin Marele Torent, aşa că lupul se apucă să-i păzească el pe pui.

Marele Făr-de-Coadă nu-l mai voia frate de haită! Nu mai urlase deloc după el, nici nu venise să-l caute prin Codru.

Şi acum corbii ăştia!

Puii ţâşniră din bârlog şi veniră să ţopăie pe spatele lupului, lătrând cu furie – şi pentru o vreme amărăciunea sa dispăru. Sărind în picioare, rosti un salut zgomotos adresat puilor şi aceştia îl înghiontiră cu boturile lor teşite, iar el dădu din coadă în timp ce scuipa afară carnea de ren pe care o purtase în stomac pentru ei. Puii creşteau repede şi în curând haita se va muta din bârlogul acesta, într-un loc aflat mult mai departe, unde vor învăţa să vâneze.

Gândindu-se la asta, amărăciunea lupului reveni. Părăsirea bârlogului îl va îndepărta şi mai mult de Marele Făr-de-Coadă.

Se întinse pe pământ şi-şi puse botul pe labe.

În timp ce-i supraveghea pe pui, ţinea una dintre urechi ciulită înspre ei, şi în curând deveni conştient că aceştia îl pândeau ca pe o pradă.

Mormăilă, cel mai isteţ, se juca cu un băţ lovindu-l cu labele, dar apropiindu-se din ce în ce mai mult; Muşcătoarea, cea mai mică dar cea mai nestăpânită, era aşezată pe burtă, târându-se spre lup pe la spate; şi Săpătorul, cel mai timid, aştepta să se repeadă, când ceilalţi îl vor lăsa descoperit.

Deodată, Muşcătoarea îşi luă avânt – şi-şi înfipse colţişorii ascuţiţi în coastele lupului. Mormăilă sări la botul lui, iar Săpătorul atacă coada. Binevoitor, lupul se răsturnă pe o parte şi ei se cocoţară deasupra. Îl muşcară de urechi, aşa că şi le acoperi cu labele, după care ei îl muşcară de labe. Şi el le îngădui, pentru că erau pui.

Săpătorul sări în lături şi dezgropă o nouă jucărie: piciorul dinainte al unui cerb tânăr, încă având copita. Muşcătoarea avansă arătându-şi colţii – *„e al meu, eu sunt puiul-dominant!“* – şi în timp ce ea se ocupa de Săpător pentru a-l pedepsi, Mormăilă se furişă între ei şi o luă la sănătoasa cu trofeul în bot.

În timp ce lupul îl privea pe Mormăilă încercând să-şi încleşteze mai bine fălcile în copită, avu senzaţia deodată că e din nou pui, cândva demult, împreună cu Marele Făr-de-Coadă, în timpul primei lor vânători, când rosese o copită pe care i-o dăduse fratele de haită. Amărăciunea îi lăsă un nod în gât. Durerea era atât de puternică, încât scheună.

Blană-Întunecată se trezi şi veni să-i lingă botul, având grijă să ocolească locul muşcat de Bestia-Strălucitoare. Lupul îi fu recunoscător, dar durerea nu dispăru.

Labă-Albă se întoarse şi preluă supravegherea puilor, aşa că lupul plecă şi încercă să doarmă. Dar gândul la corbii aceia care ciuguleau îl ţineau treaz.

Se ridică brusc în picioare. Asta nu era bine deloc. Trebuia să se convingă.

Nu-i luă prea mult timp pentru a ajunge la vizuina Marelui Făr-de-Coadă. Lupul se ascunse în tufiş şi se apropie târându-se pe burtă.

Nu trecu mult şi Marele Făr-de-Coadă ieşi, întinzându-se şi vorbind de unul singur. Vocea lui era mai adâncă şi mai răguşită decât înainte, dar mirosul era acelaşi.

Lupul suferea să fie atât de aproape de el şi să nu-l poată saluta. Iar coada îl durea de atâta mişcare. Îi era dor să-i simtă ghearele boante scărpinându-l pe spinare.

Se întreba dacă să rişte cea mai uşoară scheunare, când primi răspunsul pe nepusă masă.

Corbii coborâră pe pământ şi Marele Făr-de-Coadă îi salută în limba celor făr-de-coadă.

Lupul încremeni.

Marele Făr-de-Coadă se aşeză pe vine şi mângâie aripile corbilor. Blând, atinse ciocul căpeteniei cu laba dinainte şi-l scutură plin de afecţiune, iar corbul bolborosi ceva.

Gelozia îşi înfipse colţii în inima lupului. Marele Făr-de-Coadă obişnuia să-l prindă *pe el* de bot, după care se rostogoleau amândoi, mârâind şi muşcându-se în joacă.

Acum Marele Făr-de-Coadă plecă de-a lungul Marelui Torent pentru a vâna, iar corbii îl urmară rotindu-se în înalt – aşa cum lupul tropăia pe lângă el, mândru şi fericit că e cu fratele de haită.

Rămase în tufiş. Când mirosi că erau într-adevăr plecaţi, se apucă să umble prin vizuină şi să amuşine,

torturându-se cu acest miros îndrăgit, dar care devenise dureros.

Deodată auzi bătăi de aripi – apoi un răguşit „cra, cra, cra!“ În timp ce părăsea vizuina, un con de pin îl lovi peste nas. Corbii se înapoiaseră. Stăteau pe o cracă, *râzând de el!*

Lupul sări la ei – şi ei se ridicară în înalt, apoi se năpustiră iar în jos, dar numai atât cât să nu fie ajunşi din urmă, *bătându-şi joc* de el.

Aşteptă până ce reveniră – sări – şi apucă o pană din coadă, făcând-o mici fărâme. Cu croncăniturі furioase, corbii se avântară din nou spre înalt. Apoi coborâră iar, cu o bătaie furioasă de aripi, plonjând, lovind cu ciocul. Lupul sări, iar şi iar – se răsuci, muşcă –, până ce-i sili să caute refugiu într-un copac, unde se aşezară croncănind şi azvârlind în el cu crenguţe. „Asta e vizuina noastră! Pleacă!“

Lupul mârâi, zburlindu-se de la bot până la coadă. Aşa că ei nu îndrăzniră să mai atace.

Plin de furie, lupul muşcă sălbatic o ramură de salcie şi o făcu mici fărâme. Apoi se întoarse şi o luă la fugă prin Codru. Îl mâna înainte dorinţa de sânge, iar blana i se zburlise de furie.

Aşa. Aşa se termină totul.

„Nu mă părăsi niciodată“, spusese Marele Făr-de-Coadă. Apoi îl alungase pe lup cu Bestia-Strălucitoare-ce-Muşcă-Fierbinte şi îşi formase o nouă haită – *cu nişte corbi*.

Ei bine, să-l lăsăm! Şi lupul avea altă haită.

23

Când Torak se înapoie la adăpost, ştiu imediat că ceva nu e în ordine.

Corbii stăteau în pinul lor, zburliţi şi necăjiţi, iar celui mare îi lipsea o pană din coadă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Dar erau prea supăraţi pentru a coborî.

În adăpost, găsi în culcuşul lui din ace de pin găuri ciudate, de mărimea unui pumn. Simţi că asta trebuie să însemne ceva, dar nu ştia ce. Mintea lui era încă în curs de vindecare, capacitatea de urmărire îi revenea încet; iar în ultimele zile dăduse peste el o febră însoţită de tuse, ceea ce nu-l ajuta defel.

Afară, găsi rămăşiţele unei crengi, ruptă sălbatic în bucăţi. O pană de corb făcută franjuri. O urmă de labă.

Soarele asfinţea în spatele copacilor şi Lacul se transformă într-un cenuşiu întunecat, ca de lup. Lup cenuşiu...

Încet, Torak se ridică în picioare.

– Lupule, rosti el cu voce tare.

Pentru prima oară de zile întregi, imaginea era clară. Îl văzu pe lup venind să-l supravegheze, aşa cum făcuse mereu de când se despărţiseră – şi dând peste corbi. Îl văzu pe lup sărind la ei, apucând o pană spre a-şi arăta furia şi distrugând o ramură.

Adevărul îl izbi pe Torak. Nu lupul era cel care îl abandonase. El îl abandonase pe lup, credinciosul lui frate de haită, care vânase alături de el şi-l apărase de primejdii. Şi el cum îl răsplătise? Îl alungase cu crengi aprinse; îl înlocuise cu corbi!

Vinovăţia era mai mult decât putea să suporte.

– Am să plec să-l găsesc! strigă el. Am să îndrept lucrurile!

Nu mai fusese în Codru de când fusese cuprins de nebunie şi îl simţea descurajant de întunecos şi de liniştit. Se întreba dacă nu cumva, ca şi lupul, era supărat pe el fiindcă îl abandonase.

Dar copacii trăiesc mai mult decât oamenii şi se supără mai greu. Codrul îi întâmpină cu bucurie întoarcerea. Îi dărui căpşuni suculente ce-i alinară gâtul inflamat şi, când musculiţele deveniră sâcâitoare, îi oferi frunze de coada-şoricelului pentru a-şi freca pielea. Îi oferi iască şi, cel mai bun lucru dintre toate, îi arătă urma lupului: păr agăţat de muri, muşchiul rupt de pe un butuc.

Poteca ducea la deal, trecând de micul lac pe care-l descoperise mai înainte, ce acum parcă luase foc din cauza nuferilor aurii scăldaţi în razele de soare ale serii.

Lupii îşi aleseseră bine locul de tabără: pe o colină, la vest de micul lac, păzit de pinii vigilenţi. Bârlogul se afla la baza unui bolovan roşiatic, aproape la fel de înalt ca Torak, iar în jur pământul era bătătorit bine de urme de labe şi acoperit cu resturi de oase.

Lupi însă nu erau. Şi nici pui, deşi descoperi o mulţime de urme de lăbuţe. Apoi îşi dădu seama de greşeala lui. Puii probabil că dorm în bârlog, iar haita e la vânătoare. Se va înapoia înainte de ivirea zorilor. Avea în faţă o aşteptare îndelungată.

În timp ce inspira mirosul intens şi dulce al lupilor, fu copleşit de dor şi de remuşcare. Lupii îl salvaseră când fusese prunc; şi acum, zile întregi îi fusese frică de ei, ca de nişte monştri plini de cruzime.

Cu o repeziciune uluitoare, un lup mare ieşi din spatele bolovanului. Botul i se încreţi mârâind, când se îndreptă spre el.

De-abia îndrăznind să respire, Torak se retrase. Haita lăsase pe cineva să păzească puii. Ar fi trebuit să-şi închipuie.

Supraveghetorul puilor înaintă spre el.

Torak întoarse privirea şi scânci temător:

– *Îmi pare rău! Nu mă ataca!*

Supraveghetorul mârâi:

– *Pleacă!*

Încet, Torak se retrase spre partea cea mai îndepărtată a lacului cu nuferi. Să fie amenințat de un lup! Era încă departe de vindecarea totală.

Cum era de așteptat, se lăsă noaptea cea scurtă de vară. Broaștele își începură concertul între trestii. O vidră ieși la suprafață și-l privi, apoi alunecă sub apă, făcând frunzele de nuferi să se miște ușor.

Începu să moțăie.

Visurile îi fură tulburate de urlete lungi și stranii și se trezi brusc. Avea febră și capul tulbure, iar gâtul îi era atât de inflamat, încât îl durea la înghițit.

Noaptea era neobișnuit de liniștită.

Prea liniștită.

Vag tulburat, hotărî să controleze bârlogul – chiar dacă nu apăruseră încă zorile și haita nu se înapoiase.

Ca și înainte, tabăra părea pustie, dar, cu gândul la supraveghetorul puilor, Torak se apropie cu prudență. În întuneric, deslușI cu greu un mesteacăn a cărui scoarță era cojită rău într-o parte. Prea sus pentru un bursuc, prea jos pentru un urs.

Simți o furnicătură pe șira spinării. Cunoștea acest simțământ; oricine locuiește în Codru îl cunoaște. E senzația că ești supravegheat.

Scoțând cuțitul, se mișcă în tăcere, ținându-și cu greu respirația.

Ceva stătea lungit la picioarele bolovanului.

Supraveghetorul puilor. Șoldul îi era sfâșiat, iar gâtul – mușcat până la os. Trebuie că se luptase cu disperare pentru a salva puii.

Torak îngenunche şi puse mâna pe una dintre labele albe.

– Mergi în pace! Fie să găseşti Primul Arbore şi să vânezi pentru totdeauna pe sub ramurile sale.

Pe pământul din jurul leşului descoperi urme: mai rotunde decât ale unui lup şi cu marginile estompate datorită blănii.

Linx.

Ridicându-se, Torak privi în jur.

Nu putea să vadă nimic. Trebuie că se speriase şi fugise.

Dar era ciudat ca un linx să atace un lup matur. Ei răpesc în principal iepuri şi veveriţe, şi pui de lup – dacă pot să ajungă la ei. Linxul trebuie că venise după pui şi supraveghetorul le sărise în apărare.

Un scheunat din bârlog îi confirmă că îşi făcuse bine treaba. Băgându-şi cuţitul în teacă, Torak se târî înăuntru.

Tunelul era doar atât de mare cât să-i permită să intre. Mireasma de pământ şi de lup pe care o inspiră îl purtă din nou în urmă, în bârlogul unde Pa îl pusese pe când era prunc. Fraţii de haită scânceau căţărându-se pe el şi respiraţia mamei îi încălzea pielea, în timp ce-l înghiontea cu botul pentru a-l face să sugă. Se ghemui în blana ei; laptele avea un gust hrănitor şi fierbinte.

Trecu prin tunel şi ajunse în locul-creşă. În timp ce ochii i se obişnuiau cu întunericul, văzu că era de mărimea unui adăpost de-al Corbilor, dar ca

înălţime doar atât cât să permită unui lup să stea în picioare. Prinse strălucirea unor ochi. O grămăjoară pufoasă se retrase din faţa lui.

Scheună pentru a-i linişti pe pui, dar aceştia erau îngroziţi. El era străin, iar ei tocmai îşi pierduseră unchiul.

Dându-se înapoi, ieşi din bârlog – când văzu o umbră mare sărind de pe lupul sfâşiat.

– Pleacă! ţipă el agitându-şi braţele.

Ţipătul i se transformă în tuse, care-l făcu să se chircească de durere.

Linxul se căţără într-un copac, unde se opri dând nervos din coadă.

Scoţând cuţitul, Torak se aşeză lângă lupul mort de lângă bolovan. Îi va păzi el pe pui, până se va înapoia haita.

Era ciudat totuşi că venirea lui nu-l speriase îndeajuns pe linx, făcându-l să plece. Lincşii arareori atacă oameni, şi când îi vânează, ţinta lor e cineva tânăr şi bolnav.

Îl apucă o tuse şi mai violentă. Când încetă, era transpirat. Respiraţia lui răsuna ca şuieratul frunzelor uscate.

Şi iată-l că vine! Linxul ştia că e bolnav. Simţise asta din vocea lui şi mirosindu-i pielea.

Ca şi puii, Torak nu mai era decât o pradă.

24

Linxul coborî fără zgomot de pe ramură şi începu să adulmece.

Torak încercă să urle după lup, dar nu reuşi să scoată decât un croncănit.

Noaptea era caldă, duhoarea supraveghetorului puilor sfâşiat îl strângea de gât. Stârvul zăcea atât de aproape încât putea să-l atingă.

Prea aproape. Ar trebui să-l tragă mai încolo, ca linxul să poată să se hrănească în linişte. Să-l ia pe cel mort şi să-l lase pe cel viu.

Dar în timp ce ar face asta, linxul ar putea să intre la pui. Îşi închipui sufletele puilor rătăcind, adulmecând cadavrele. Îşi încleştă şi mai tare mâinile pe cuţit.

Un zgomot în spatele lui. Se răsuci. Văzu doar bolovanul. Dar linxul e un căţărător neîntrecut: de sus, sare asupra prăzii.

Dacă ar fi avut securea... De ce a lăsat-o în adăpost? Să rămâi fără mâncare, secure sau iască...

Fără iască.

Focul l-ar fi speriat pe linx, şi acesta ar fi fugit. Ar fi trebuit să ia puţină iască, atunci când a avut ocazia. Vechiul Torak – cel dinainte de nebunie – n-ar fi făcut niciodată această greşeală.

Îl apucă încă un acces de tuse. Când se sfârşi, coastele îl dureau şi pete negre îi jucau în faţa ochilor.

Linxul se ghemuise în umbră, aproape atingându-l. Îi văzu ochii argintii şi lipsiţi de expresie, îi simţi mirosul puternic de felină.

Apoi văzu ceva ce făcu să i se strângă stomacul de teamă. La gura bârlogului, exact în spatele linxului, apăruseră două boturi teşite.

Torak lătră un avertisment:

– *Uff! Pericol!*

Boturile se retraseră înăuntru.

Linxul prinse mişcarea şi întoarse capul.

– Aici! Aici! strigă Torak pentru a-i distrage atenţia.

Ţipând, aruncând cu pietre, îl depărtă de bârlog. Linxul îşi dezveli colţii şi şuieră la el. Dar brusc se răsuci, mârâind spre o săgeată de pene, ce cobora din cer ca o rază neagră. Rip scoase un croncănit asurzitor şi se ridică pentru a nu fi ajuns, în timp ce Rek se aruncă în atac. Şi acum amândoi îl încolţeau pe prădător: rotindu-se şi năpustindu-se pentru a-l izbi cu ciocurile. Linxul sări după ei – şi îşi găsiră refugiu într-un pin, croncănind răguşit.

Dând din coadă, linxul se furişă înapoi spre stârv.

Torak stătea în picioare tremurând din cauza febrei. Cicatricea de pe stern se redeschisese şi ceva cald îi aluneca pe piept.

Nu avea nici un semn de la pui. Dar ştia că în curând vor scoate din nou boticurile afară.

Şi când vor face asta, linxul va tăbărî asupra lor.

Lupul alerga printre copaci. Recunoscuse croncănitul acela! Ce făceau corbii la bârlog?

Vântul se schimbă, aducând cu el miros de linx, de carne de lup şi de Marele Făr-de-Coadă. Grăbi paşii şi haita alergă după cu el.

Femelele erau mai rapide şi ajunseră la bârlog înaintea lui. O văzu pe femela dominantă sărind la linx şi gonindu-l în Codru, cu Blană-Întunecată şi ceilalţi pe urme.

Lupul se opri. Îl văzu pe Labă-Albă zăcând fără suflare lângă bârlog. Îl văzu pe Marele Făr-de-Coadă strângându-şi în laba dinainte gheara cea mare. Şi dintr-odată îşi dădu seama ce s-a întâmplat. Furia, bucuria şi tristeţea se luptau în el.

Corbii croncăneau în copaci, dar lupul îi ignoră. La marginea locului de tabără, văzu o formă vagă de lup. Îi aruncă o privire liniştitoare şi ceea ce mai rămăsese din Labă-Albă – suflarea sa rătăcitoare – mai zăbovi o clipă; apoi, satisfăcut că puii erau în siguranţă, se îndepărtă în Codru.

Ureche-Neagră, Umblăreţul şi lupul dominant se uitau la Marele Făr-de-Coadă cu blana zbârlită.

Lupul tremura de dorinţa de a merge la el; dar era de datoria lupului dominant să hotărască dacă Marele Făr-de-Coadă era prietenul haitei sau nu.

Lupul dominant se duse la stârvul ce fusese Labă-Albă, apoi se îndreptă direct spre Marele Făr-de-Coadă.

Acesta rămase liniştit, ferindu-şi privirea, aşa cum trebuie să facă un străin. Lupul era tulburat să vadă că se clătina.

Tot cu blana zbârlită, lupul dominant îl adulmecă pe Marele Făr-de-Coadă.

Puii apărură la gura bârlogului scheunând, dar nu ieşiră. Aşteptau să vadă ce se va întâmpla.

Lupul dominant se linişti şi se frecă de piciorul Marelui Făr-de-Coadă. Apoi alergă să-i întâmpine pe pui.

Umblăreţul şi Ureche-Neagră trecură de Marele Făr-de-Coadă, pentru a face acelaşi lucru, şi el căzu la pământ – ignorându-i pe corbi, după cum observă lupul fericit.

Lăsându-şi urechile pe spate, lupul dădu din coadă.

– *Frate de haită*, rosti Marele Făr-de-Coadă.

Lupul scheună şi alergă spre el.

25

În siguranţă alături de haită, Torak dormi primul său somn liniştit din ultimele două luni.

Se trezi după-amiază, ghemuit la marginea taberei. Rana de pe piept îl durea, dar tusea aproape îl lăsase şi se simţea mult mai bine.

Lupul dominant începu să urle şi ceilalţi i se alăturară. Torak închise ochii, lăsându-se inundat de urletul lupilor. Desluşi tristeţe pentru fratele de haită mort şi încântarea produsă de pui; recunoştinţă pentru prietenul care i-a salvat. Adăugă şi el bucuria de a fi din nou alături de lup.

Simţind că Torak e treaz, lupul sări pe el şi îşi linseră boturile în joacă, aşa cum făceau pe vremuri, ca şi cum toată amărăciunea trecută nu avusese nicicând loc.

– *Îmi pare rău*, rosti Torak în graiul lupului – deşi era doar o mică parte din ceea ce simţea.

– *Ştiu*, zise lupul.

Şi asta a fost tot.

Urletele se terminară şi o femelă tânără– o frumoasă lupoaică neagră cu ochii verzi de chihlimbar – se îndreptă spre Torak cu un cap de peşte putred în fălci, pe care-l puse în faţa lui ca un dar. El îi mulţumi şi-şi atinseră nasurile. Apoi ea şi lupul plecară să se joace cu puii.

Când fu sigur că lupul era cu totul absorbit într-un joc de-a leapşa, Torak aşează capul de peşte într-o creangă bifurcată de mesteacăn, pentru Rip şi Rek. Fusese foarte grijuliu să nu facă mare caz de ei în faţa fratelui de haită, aşa că ei stăteau îmbufnaţi într-un pin. Mâncarea schimbă situaţia şi în curând începură să se certe pe trofeu.

Era o după-amiază fierbinte şi lupul mort mirosea, aşa că Torak îl trase în Codru, lăsându-l pradă corbilor; dacă linxul se întoarcea după pradă, n-avea decât să se hrănească!

Apoi plecă să găsească mâncare şi pentru el. După ce tăie o suliţă dintr-un alun, făcu un foc şi-i întări vârful, apoi se duse să-şi încerce norocul în apa lacului cu nuferi.

Nu dură mult şi prinse în suliţă o ştiucă. Privit de un grup de lupi curioşi, o fripse şi o mâncă, cu excepţia cozii, pe care o înnodă între trestii, ca ofrandă. Apoi ronţăi câţiva pumni de măcriş de baltă şi nişte mure pitice timpurii, ce pocneau pe limbă, dulci ca mierea.

Simţindu-se sătul pentru prima oară după zile întregi, se aşeză sub un arin pentru a-şi cârpi

îmbrăcămintea. Deşi nu avea ac şi aţă, era destul de uşor. Pur şi simplu tăie pantalonii la nivelul genunchilor şi pentru că pieptarul îi era deja zdrenţuit, îl abandonă şi rămase cu pieptul gol, folosind fâşiile luate din el pentru a-şi face o nouă bentiţă pentru frunte. Când termină, se întinse pe spate şi nu mai făcu nimic.

Pe lac, o raţă sălbatică plutea, curăţindu-şi penele de pe burtă cu ciocul. O pereche de lişiţe se cufundau după mâncare, cu cozile drept în sus. O vidră îşi învăţa puii să înoate şi ei vâsleau cu râvnă, prea pufoşi pentru a se putea scufunda.

Corbii se stropeau cu apa puţin adâncă de la mal, iar puii se jucau de-a vânează-mure. Pe canalele mocirloase ce se scurgeau din lac, lupul şi alţi trei lupi tineri încercau în zadar să prindă peşte.

Torak simţi o undă de fericire pură. Lupi, corbi, vidre, copaci, stânci, lac: se împăcase cu toate acestea. Pentru o clipă simţi că sufletul lui univers era în atingere cu sufletul-univers al fiecărei creaturi vii, ca nişte fire de borangic ce zburau în vânt. Privirea de chihlimbar a lupului o căută pe a lui şi Torak ştiu că şi el simţea la fel: că totul e *în ordine*.

De partea cealaltă a lacului, trestiile se dădură în lături, parcă în faţa unei prezenţe nevăzute şi lupul dominant întoarse capul să se uite. Cuprins de lene, Torak se întrebă ce văzuse.

Conducătorul haitei era un lup mare, cenuşiu ca ardezia şi cu o pată albă pe piept. Torak admira felul în care-şi asuma rolul de conducător, fără a

teroriza, fără a se înjosi implicându-se în certuri şi întotdeauna veghind asupra haitei. Ca Fin-Kedinn, se gândi Torak cuprins de nostalgie.

Lupii tineri se zbenguiau în apa de la mal. Lupul veni ţopăind la Torak şi se aşeză pe labele dinainte, dând din coadă.

Vino să ne jucăm!

Torak îşi scoase cuţitul, cingătoarea şi pantalonii şi sări în apă.

După căldura după-amiezii, apa era delicios de răcoroasă. Înotă la adâncime în apa străpunsă de razele de soare şi printre ierburile verzi unduitoare. O băbuşcă aurie îl atinse în treacăt, la fel şi un lin albastru-negru. Pe partea de dedesubt a unei frunze de nufăr era lipită o bulă ca o perlă şi el o pocni împungând-o cu degetul.

Lupul trecu ca un fulger pe mal şi Torak îl trase de coadă. Lupul scoase un scâncet speriat – Torak ţâşni spre soare într-o ploaie de stropi scânteietori – şi începură să se lupte: lupul mormăia în joacă, Torak striga şi râdea.

Era fericit. Ar fi putut să trăiască aşa o veşnicie.

Lupul făcu un salt ca o piruetă în aer şi căzu plescăind peste Marele Făr-de-Coadă. Fratele de haită alunecă sub apă, apoi ţâşni din nou afară, cu râsul acela, plin de bucurie.

Acest lucru o făcu pe femela dominată să înceapă să urle şi lupul i se alătură. Răul din Marele Făr-de-Coadă fusese alungat, corbii îşi cunoşteau locul, iar el, lupul, putea să fie şi cu Marele Făr-de-Coadă *şi cu* haita!

Urletul încetă. Marele Făr-de-Coadă ieşi afară din apă şi se întinse pe pământ pentru a se usca, iar lupul ieşi la rândul lui, pentru a descoperi mirosuri.

Simţea destule mirosuri bune, dar spre dezamăgirea lui, prinse şi mirosul Neasemuirii. Plutea pe deasupra Torentului Mare, mult mai aproape decât înainte. Devenise mai puternic.

Corbii sesizară şi ei mirosul şi se ridicară spre cer.

Lupul îi urmări cum pleacă – dar hotărî să nu-i urmeze. Dacă va apărea vreun necaz, ei vor alerta haita. Pentru asta erau făcuţi corbii.

Privindu-i pe Rip şi pe Rek zburând spre est, Torak îşi aminti că avea treburi de făcut: avea nevoie să ridice un adăpost şi să pună nişte capcane.

Lupul ştiu că se va duce în Codru, chiar înainte de-a o face. Dând din coadă, pentru a-i demonstra că a înţeles, alergă să se joace cu puii.

Torak îşi trase pantalonii pe el şi se îndreptă spre locul de lângă cursul de apă unde castorii erau foarte ocupaţi. Auzi zgomotul unei lovituri de coadă.

Feriţi-vă! Intrus!

Dar nu erau cu adevărat speriaţi, deoarece ştiau că va lua doar acele lemne pe care ei nu le puteau folosi.

Alese trei puieţi roşi de castori, dar pe care nu putuseră să-i tragă de acolo, pentru că erau înfipţi în pământ până la jumătate. După ce se întoarse în tabără, construi o colibă pe care o acoperi cu crengi şi ferigă. Apoi se întoarse la plaja neagră, pe drumul din Codru pe care venise, şi demontă vechiul adăpost, ştergând toate urmele prezenţei lui.

Rana din piept era dureroasă şi pulsa, aşa că o unse cu fibră de scoarţă de salcie mestecată şi o bandajă cu piele de ţap din pieptar. Când termină, tremura de oboseală. Făcuse prea multe. Trebuie că era mai slab decât îşi închipuise. Ghemuindu-se la poalele copacilor, adormi.

O visă pe Renn. Îi simţea prezenţa, dar nu putea s-o vadă. Totuşi, putea să o audă, la fel de bine ca şi cum ar fi fost în spatele lui.

– Ar fi bine să-ţi îngrijeşti de rana, Torak, spunea ea în felul ei crispat şi şovăitor, sau se va agrava.

– Am pus nişte frunze de salcie pe ea, răspunse el.

– Încă doare, nu-i aşa? Îţi aduci aminte de izvorul tămăduitor de pe plaja de nord? Du-te acolo şi spală-ţi rana, chiar acum.

– Dacă vii şi tu, zise el încercând din răsputeri s-o mai ţină cu el.

– Poate, răspunse ea, iar el îi surprinse zâmbetul din voce.

– Vino înapoi! strigă el. Renn, nu pleca! Îmi lipseşti!

– Adevărat? Părea amuzată. Ei bine, şi tu îmi lipseşti.

Nu voia să plece. Era înnebunit să rămână în vis.

Gemând de amărăciune, se trezi.

Norii acoperiseră soarele şi plaja era pustie. Târându-şi picioarele spre lac, Torak îşi privi sufletul-nume în apă. Văzu simbolul de proscris de pe frunte; pe piept, rana zimţată a tatuajului Devoratoarei-de-Suflete.

Timp de o după-amiază întreagă, fusese fericit pe insulă. Corbi, castori, vidre, lupi: toţi îl acceptaseră. Dar lui îi lipseau Fin-Kedinn şi Renn.

Se întreba dacă îi va mai revedea vreodată.

26

În dimineaţa de după furtuna însoţită de grindină, Renn privea insuliţa stâncoasă pe care fuseseră aruncaţi şi se întreba – pentru numele Spiritului – cum vor reuşi să scape de acolo.

Cu o zi înainte, în timp ce se ghemuia pe stâncă, era încântată că a rămas în viaţă. Acum se gândea la situaţia lor cu groază.

Insula era plină de copaci, aşa că cel puţin vor avea foc şi adăpost; dar putu să-i dea ocol în întregime în mai puţin timp decât îţi trebuia pentru a jupui o veveriţă. Şi fără îndoială numai veveriţe puteau să mănânce, deoarece nu erau condiţii pentru ceva mai mare, iar celelalte insule erau prea departe pentru a înota până la ele.

Îl privi pe Bale ducându-se la malul apei, târându-şi picioarele prin acele de pin ce acopereau stâncile ca un covor. De când se treziseră, de-abia deschiseseră gura.

– Mai avem încă securile şi cuţitele, zise ea. Ca şi tolba şi arcul meu.

– În schimb pe toate celelalte le-am pierdut, spuse el fără să se întoarcă. Hrana. Mantalele din piele de castor. Ambele vâsle. Nu putea să se hotărască să menţioneze şi caiacul, care zăcea între ei. Scheletul din oase de balenă era intact, dar latura stângă era zdrobită şi învelitoarea din piele de focă era sfâşiată rău.

– Nu cred că putem să-l reparăm, zise Renn.

– Va trebui, se repezi el.

– Există copaci. Putem face o pirogă.

El se întoarse spre ea.

– Ştii cât timp ţi-ar lua asta? Să scobeşti un copac? Ai făcut *vreodată* o pirogă?

Nu făcuse. Corbii îşi construiau canoele din piele de cerb şi salcie, legată cu rădăcini de molid.

– Nici eu, mormăi Bale. Fac parte din clanul Focii; noi luăm ceea ce ne dă Marea-Mamă. Aşa că, dacă nu cumva vrei să faci o plută din trestii, vom repara barca mea!

Renn nu mai ripostă. Nu o acuzase pentru necazul în care se aflau şi ar fi putut s-o facă, deoarece totul fusese numai din vina ei.

Cel mai rău era că nu ştia dacă vraja a avut efect. Ştia doar că nu se mai simţise niciodată atât de istovită. Ignorase toate avertismentele, se aruncase împotriva acelei voinţe supraomeneşti – şi ce făcuse? Binele pe care-l făcuse nu trecea de genunchiul broaştei.

Vântul şuşotea prin acele de pin şi ei i se păru că prinde freamătul unui râs ironic. Cum îşi mai bătea Seshru joc de ea!

Bale îngenunche lângă caiac mângâindu-i marginile, ca şi cum ar fi fost un câine bătrân şi credincios ce avea nevoie de mângâiere.

– Bale, rosti ea, îmi pare rău!

El ridică din umeri.

– Totul a fost pentru a-l ajuta pe Torak. A meritat. „Aşa sper", se gândi Renn. Bale se ridică şi dădu din umeri. Bine! Încep reparaţia, mai rosti el.

Ea dădu din cap a încuviinţare.

– Eu voi construi un adăpost. Şi voi găsi ceva de mâncare.

Le luă patru zile încheiate pentru a repara barca.

Bale trebui să doboare un frasin, pentru a fixa alte coaste la scheletul ei. Să le cioplească cu securea ar fi fost imposibil, aşa că a trebuit să-şi facă o teslă şi, pentru că nu exista cremene, a trebuit să fasoneze una dintr-o bucată de granit, aşchiind-o şi ciocănind-o cu o piatră. Când coastele fură în sfârşit gata, trebui să le ţină în aburi şi să le îndoaie, pentru a se potrivi carcasei bărcii, apoi netezi toate muchiile aspre, ce ar fi putut să perforeze pielea de focă.

Pentru a petici pielea, el şi Renn unită toate rămăşiţele de care putură să se dispenseze: pieptarul lui din piele de peşte, punga ei pentru iască din piele de somon, şi – cu regret – chiar tolba arcului ei din piele de focă. De abia ajungeau, dar când

Bale încercă să pună la bătaie peştele prins în capcane, ceea ce scoase din apă era prea înfiorător pentru a fi folosit.

Din fericire, mai avea trusa lui de reparat formată din ace de os şi fire din intestine de focă, dar cusutul pieii ţepene era înnebunitor de încet.

– Nu, nu, fă *două* cusături! o dojeni el. Şi nu perfora partea din afară, va intra apă.

El era mult mai priceput la asta, aşa că ea îl lăsă să continue. Dar, chiar cu degetarul de os, când termină, degetele lui erau tot o rană.

În timp ce el lucra la barcă, Renn ridică un adăpost, legând snopi de trestii cu corzi din rogoz răsucit, pe care le prinse strâns de o sălcie răsucită. Adună brustur, midii şi rădăcini de nuferi pentru masă – după ce făcuse greşeala să sape după stânjenei, ce aveau un gust dezgustător.

De asemenea îşi îndreptă săgeţile şi trase într-o raţă cu ochii aurii, în timp ce aceasta zbura pe deasupra uscatului. Pasărea le oferi carnea de care aveau atâta nevoie, pielea fu folosită pentru a-şi face Renn o nouă pungă pentru iască, iar penele pentru împodobit săgeţi. Fata luă pe ascuns o bucată de grăsime pentru a-şi unge arcul, ceea ce o făcu să se simtă vinovată, deoarece Bale avea nevoie de fiecare bucăţică pentru a face barca impermeabilă.

În acest scop încălziră un clei – format din răşină de pin, tăciune şi grăsime de raţă – într-o găleată din scoarţă de mesteacăn şi unseră carcasa

bărcii cu ajutorul unor beţe înfăşurate în scoarţă. Lui Renn îi plăcea mirosul de pin, dar Bale strâmbă din nas.

– Dacă am fi avut grăsime de focă! bombăni el.

– Acum chiar că e gata, zise ea la sfârşit.

Nu-l visase pe Torak de când cu furtuna, dar amintirea lui o însoţea tot timpul.

– Mâine, zise Bale.

Îi sări inima din piept.

– Încă o zi?

– Dacă nu o lăsăm să se usuce bine, ne vom scufunda.

– Dar...

– Renn, ştiu ce vorbesc. Plecăm de dimineaţă.

Ea oftă.

– A durat atât de mult! I se putea întâmpla orice lui Torak.

– Ştiu, zise Bale. Ştiu.

Pentru a-şi alunga frustrarea, Renn plecă la vânătoare.

Poate că au fost ofrandele pe care i le făcuse Lacului, sau poate că era perechea aceea de corbi pe care o vedea deasupra capului, dar avu noroc. Încă o raţă, de data aceasta un cufundar. Îl găti în felul în care o învăţase tatăl ei cu mult timp în urmă: învelindu-l în lut şi cocându-l pe jăratec, deschizându-l apoi pentru a ajunge la carnea suculentă.

După ce au mâncat, Bale s-a aşezat pe acele de pin, frecând una din noile vâsle de frasin cu tulpină de pipirig, în timp ce Renn puse pe lama celeilalte

vâsle intestinele cufundarului şi le dădu drumul în Lac drept ofrandă. Era o seară caldă, liniştită şi broaştele concertau printre trestii.

Dinspre vest, le ajunse la urechi urletul lupilor.

Bale ridică capul.

– Iată-i din nou!

Îi auzeau şi acum ca înainte, dar – deşi Renn avea impresia că recunoaşte urletul lupului – nu putu să-l desluşească pe cel al lui Torak. Simţi un fior de îngrijorare. Se putea oare ca Torak să nu fie împreună cu lupul?

Corbii se înapoiaseră, zburând la înălţime şi întorcându-şi capetele dintr-o parte în alta, ca s-o privească. Se întrebă dacă era un semn bun care să ţină piept celor rele.

– Eşti foarte tăcută, zise Bale. Ea se întoarse pentru a-i vorbi – şi îngheţă. Ce e? mai întrebă Bale.

– În prima dimineaţă de după furtună, ai plecat de pe acele de pin unde eşti acum, până jos la malul apei.

– Şi?

– Nu era departe. Ţi-au trebuit doar trei paşi pentru a ajunge la apă. Încearcă din nou.

Nedumerit, el făcu ce i-a cerut. Apoi repetă, pentru a fi sigur. O privi.

– Cinci paşi. Lacul! Seacă, aşa cum au spus Vidrele. Chipul i se întunecă. Seshru!

Renn dădu din cap.

– Devine din ce în ce mai puternică.

27

– Ham! lătră lupul atenţionându-l pe Torak să nu meargă mai departe.

Dar el nu putea să se mai întoarcă, şi nici lupul nu putea să vină cu el.

Torak îi aruncă o privire liniştitoare şi continuă să se strecoare prin stufăriş, sărind dintr-un loc în altul. Soarele era la amurg, dar cu puţin noroc, vor ajunge la izvorul tămăduitor înainte de asfinţit.

Nu putea să aştepte până dimineaţă. Rana de la piept îl ardea şi începuse să facă febră. Devoratorii-de-Suflete îşi reafirmau puterea.

– Ham! lătră lupul de la liziera copacilor.

– *Înapoi!* rosti Torak pe limba lupului.

Printre trestii îl văzu alergând în cerc şi scheunând.

Suprafaţa stâncii era aşa cum şi-o amintea: abruptă, având totuşi un farmec ciudat, cu o cascadă ce învăluia ferigile în ceaţă. Era surprinzător de uşor

să urci, cu locuri de pus piciorul şi cu tufe; dar în curând fu înmuiat până la piele de ploaia de stropi.

– Hammmm!

Privind în jos, Torak văzu cu durere că lupul venea după el. Dar stânca era prea mult pentru el. Sări – încercă să se agaţe cu ghearele de granit – şi căzu înapoi cu un scâncet. Şi nu-i era de ajutor nici faptul că Rip şi Rek coborâseră pe o margine de stâncă şi râdeau de el.

– *Du-te înapoi!* i se adresă Torak. *Mă întorc la vizuină când va fi Lumină!*

Detesta faptul că nu putea să explice că va fi în curând înapoi; dar în graiul lupilor nu exista timpul viitor.

Când se uită din nou, lupul plecase.

Obosit, Torak îşi continuă urcuşul. Trecu de creaturile pe care le văzuse înainte, sculptate în stâncă. Era prea aproape, pentru a zări altceva decât fragmente – un bot aplecat de elan, o limbă bifurcată de şarpe –, dar prinse mirosul lor de lut ud şi se asigură că nu le atinge.

În sfârşit, ajunse cu greu în vârf.

De fapt nu era un vârf, ci o gaură în stâncă, de unde se desprinsese o parte din faleză.

Înaintea lui se întindea un iaz de un verde luminos, tot atât de strălucitor ca frunzele de fag luminate de soare. În jurul lui, orhidee purpurii şi vuietoare negre înfloreau în lutul verde; acelaşi lut pe care-l văzuse pe feţele Vidrelor. În ce priveşte stânca, paznicii de piatră erau nenumăraţi pe bolovanii din jur. Un elan de piatră îşi înălţa capul împodobit de

coarne; păsări de apă din piatră zburau pe ceruri de piatră, sau se scufundau după ştiuci de piatră, ce înotau fără a putea fi prinse vreodată.

Torak nu putea să vadă izvorul, dar îi auzea ecoul şi îi simţea puterea. Nu se simţea nici bun, nici rău; exista acolo cu mult înainte de orice.

Îşi dădea perfect seama că nu cunoaşte ritualurile potrivite şi simţi că Poporul Ascuns îl priveşte. Aplecându-se deasupra iazului, îi oferi ceea ce adusese cu el: aripa unui cocoş-de-munte înfăşurată în frunze de brusture, pe care o îngropă sub o piatră, în caz că Rip şi Rek s-ar întoarce.

Apoi îngenunche, luă apă în pumni şi îşi udă pieptul, rugând izvorul să-l vindece. Apa era rece ca gheaţa. Primi cu bucurie muşcătura ei ascuţită pe carnea lui care ardea.

Într-o doară, bău. Apa avea un gust sălciu. Acelaşi ca şi la vuietoare, ale căror flori erau de un cenuşiu straniu.

Se gândi să-şi ungă pieptul cu puţin lut verde, dar hotărî să nu rişte. Nu văzuse lutul acela decât pe Vidre şi pe stâlpii dintre trestii. Aparţinea Lacului. El era din Codru. N-ar fi fost corect.

Rip ateriză lângă el cu un croncănit puternic – şi el sări în sus. „Cra, cra, cra" – croncăni şi Rek coborând lângă Rip cu o bubuitură şi înfoindu-şi alarmat penele. În razele asfinţitului de soare, stropii de pe aripile lor străluceau stacojii, ca nişte picături de sânge.

– Care e problema? întrebă Torak. Vreţi nişte fructe de pădure?

Spre mirarea lui, refuzară să mănânce şi ciuguliră tufele de boabele-ciorii cu furie, împrăştiind rămurele în jur. Torak îi goni, înainte ca ei să poată face mai multe stricăciuni.

În lumea de mai la vale, un elan mugi şi lupii îşi începură urletele de seară.

Torak căscă. Pieptul îi amorţi şi o linişte irezistibilă îl cotropi. Se culcuşi în ferigi şi închise ochii.

Luna şi stelele se roteau deasupra lui, trasând dâre argintii pe cerul albastru-închis. Se simţea ameţit şi obosit, atât de obosit...

Auzi şuieratul şi trosnetul tăciunilor; izvorul gâlgâind un cântec fără sfârşit. Apoi o altă voce li se alătură murmurând cuvinte pe care nu le putea înţelege. Semăna cu vocea lui Renn.

Era chiar Renn.

Stătea cu spatele la el, veghind focul. În întuneric observă braţele ei palide şi părul lung, desfăcut.

Pentru a se convinge că e aievea, întinse o mână stângace şi o apucă de încheietură.

Da, era aievea. Oasele ei erau uşoare şi mici.

Ştiam că ai să mă găseşti, zise el.

Nu reuşi să exprime ce simţea.

Pielea ei era caldă şi netedă, n-ar fi vrut să-i dea drumul.

Netedă.

Fără tatuajul în zigzag.

– Şi eu ştiam că am să te găsesc, rosti Seshru, Magul Viperă.

28

– Ce mult ai crescut de la ultima noastră întâlnire! zise Magul Viperă cu zâmbetul ei strâmb şi batjocoritor.

Părul îi era ca un văl de întuneric, iar tatuajul de viperă părea că pulsează pe fruntea ei înaltă şi albă; însă buzele ei frumoase erau negre.

Torak încercă să se mişte, dar nu putu. Nu era legat; totuşi membrele lui pur şi simplu refuzau să-l asculte.

– Fructele de vuietoare. Le-ai otrăvit, zise el.

Ochii ei sclipiră.

– Dar n-am de gând să-ţi fac rău.

– Şi de ce aş crede asta?

– Pentru că aş fi putut s-o fac până acum. Aş fi putut să-ţi smulg inima şi să ţi-o mănânc. Nici măcar lupii tăi n-ar fi putut să ajungă până aici, la tine. Se aplecă şi îi şopti la ureche: Dar te-am vrut viu!

Inima îi bubuia atât de tare în piept, încât şi ea era în stare s-o audă.

– De ce? mai întrebă el.

Dar femeia nu făcu altceva decât să râdă şi-şi linse buzele, cu mica ei limbă ascuţită şi neagră.

Când se întoarse pentru a se ocupa de foc, tunica ei suplă din piele de căprioară îi căzu de pe umeri, ca apa. Era tivită cu piele de şarpe ce-i mângâia braţele şi călcâiele goale, licărind la fiecare mişcare. Torak nu-şi putea lua ochii de la ea. Frica şi repulsia ardeau în el – această femeie era plină de răutate, ajutase la uciderea tatălui său – dar nu putea să se uite în altă parte.

O urmări trecându-şi mâna peste capacul unui coş, stârnind un foşnet de la ceea ce era înăuntru. O urmări împletind o ghirlandă din ierburi şi punându-şi-o pe frunte, apoi pictând linii lungi şi vălurite pe braţe: şerpi verzi ce se încolăceau ca şi cum ar fi vii pe pielea ei palidă. O privea fascinat şi dezgustat – iar ea zâmbea cu zâmbetul ei atotştiutor, încântată de puterea ei.

Cu un băţ bifurcat, aruncă o piatră scoasă din foc într-un vas din piele crudă, eliberând aburul şuierător.

– Ce e asta? întrebă el.

Buza ei se răsfrânse.

Apă fierbinte. Am fost tămăduitoare, îţi aminteşti?

Scoţând o bucată de piele de căprioară, îi spălă pieptul, apoi îl unse cu o alifie răcoritoare. Se simţea bine. Durerea dispăruse.

– Nu va mai supura, continuă ea. Nu mai am nevoie de semn pentru a te atrage la mine. Pentru că e ca şi cum te-aş fi supus, atunci când am făcut-o.

„Te-am supus." Vocea pe care o auzise în somn nu fusese a lui Renn, ci a lui Seshru.

– Ce vrei? întrebă el din nou printre dinţi.

Ridicându-se în picioare, ea se duse până la marginea stâncii şi privi în jos.

– Toate creaturile astea mici, murmură ea. Lupii, micul popor Vidră îngrozit. Acum îmi aparţin. Trebuie să se supună – sau voi seca Lacul.

Torak se gândi la acele de pin de pe plaja neagră. Lacul seca. Încercă să se mişte, dar nu reuşi decât să-şi înalţe puţin capul.

Magul Viperă atinse lutul verde de pe braţul ei.

– Acesta – acesta are putere! Când îl am pe mine, cei pe care-i întâlnesc văd în mine doar o femeie cu mască verde: bolnavă, îngrozită, ca şi ei. Nici măcar lupul tău nu-mi cunoaşte mirosul.

Ca şi cum l-ar fi chemat pe lup, de jos veni un urlet.

– *Coboară!*

Seshru zâmbi.

– Acum mă cunoaşte! Mi-am dat jos masca. Ştie cine l-a învins!

Torak văzu că ghirlanda pe care o purta era buruiană de dalac, care numai pe o singură tulpină avea flori roşii, bobiţe verzi şi unele de un stacojiu putred: cea mai puternică buruiană, la care fiecare părticică era mortală, ca şi Magul Viperă însăşi. Era prea puternică. Pentru o clipă, îl cuprinse disperarea.

Auzi bătăi din aripi. Rip şi Rek se lăsară pe un bolovan în spatele ei.

– A, dar eşti puternic! rosti Seshru limpede. Îngenunchind în spatele lui, îşi ridică puţin bentiţa de pe frunte şi îşi dădu blând la o parte părul de pe frunte. Să fii Spirit Călător! Îşi lovi tâmpla. Şi curajos, totodată. Să-ţi tai semnul de Devorator-de-Suflete! Cine te-a învăţat ritualul? Trebuie să fi fost un mag cu mare putere.

Încerca să-l flateze. Dar nu reuşi. Şi totuşi – atingerea ei era blândă. El lupta să-şi menţină gândurile laolaltă.

– Tu... i-ai furat coarnele lui Aki, zise el. Tu ai otrăvit băutura, când am îndeplinit ritualul. Tu m-ai făcut să fiu Spirit Călător în elan.

Ea schiţă frumosul ei zâmbet înnebunitor.

– Aşa de puternic! Şi să izgoneşti boala-sufletului!

Gândurile lui se întunecară când degetele ei îi pătrunseră în minte.

– Nordul În-îndepărtat, se bâlbâi el. Cum ai reuşit să pleci? Unde e Magul Stejar, unde e Magul Bufniţă-Vultur?

Ea râse.

O, semănăm atât de mult, noi doi! Amândoi proscrişi, amândoi neînchipuit de puternici. De aceea ne vânează clanurile. Slăbiciunea se va teme întotdeauna de putere.

Rip şi Rek plecară în zbor. Torak de-abia observă.

– Atât de asemănători, continuă Seshru gâfâind. De ce te împotriveşti? De ce nu accepţi asta?

– Nu, răspunse el cu efort. Nu semănăm. Tu omori oameni. Ai încălcat legea clanurilor.

Dar asta e tot, se împotrivi ea, doar legea clanurilor. Legea Spiritului Pământului o cunosc numai Devoratorii-de-Suflete. De aceea mi-a dat mie Spiritul tău Călător. Făcu o pauză. Dar de ce n-am ştiut imediat pentru ce eşti făcut? Cum te-ai ascuns de mine? Răspunsul trebuie să fie pe undeva pe aici.

Cu o mişcare suplă, întinse mâna după lucrurile lui.

Vraja atingerii ei se risipi. Torak ura să o vadă umblându-i prin lucruri.

– Cuţitul tatălui tău, zise ea dezgustată. Cuţitul unui trădător. Ardezie, corn, tendon. Aici, nimic. Securea, deci. Cred că nu e a ta. Luându-i mâna, o măsură pe coada securii. Ce deşteaptă era! Dacă securea ar fi fost făcută pentru el, capul ei s-ar fi întins de la podul palmei lui până la vârful degetului mijlociu. Dar era puţin mai lung. Poartă semnul Corbilor pe mâner, cugetă ea, dar capul este din rocă verzuie... Se spune că Fin-Kedinn a locuit o vreme cu mâncătorii de broaşte. Citi adevărul pe figura lui. Deci a lui *este!* Ai furat securea lui Fin-Kedinn! Ai încălcat legea clanului! Apoi apucă punga cu leacuri şi scoase afară cornul. Buzele i se subţiară. Al mamei tale! Îl puse jos. Nimic. Răspunsul se află în altă parte.

Cu un fior de uşurare, Torak îşi aminti că şuviţa din părul lui Renn era în pungă. Seshru n-o găsise. Deci nu era atotputernică. Putea să facă greşeli.

Seshru simţi schimbarea petrecută în el şi trăsăturile ei deveniră mai reci ca gheaţa bătută de vânt.

Să nu-ţi închipui că poţi să te ascunzi de mine.

Torak îi întâlni privirea şi o susţinu. Cu viteza unui şarpe în atac, îşi apropie faţa de a lui.

Nu mă poţi sfida! Nu, atâta timp cât am asta!

Între degete ţinea un mic obiect, prins în spiralele unui şarpe din lut verde. Stomacul lui Torak se întoarse pe dos. Piatra făcută de el pentru Renn!

– Ai idee ce puteri îmi dă asta? şuieră ea. Cu asta ţi-am distrus sufletele! Nu mai ai voinţă proprie. Îmi aparţii!

Pumnul ei se închise peste piatră – şi inima lui Torak se strânse cât un purice.

Deschise pumnul – şi el respiră din nou.

Ea râse şi respiraţia ei duhnea a stârv, de la rădăcina care-i înnegrise gura. Cum de putuse să-şi închipuie că e frumoasă? Spiritul ei era găunos şi, acolo unde trebuia să-i fie inima se afla doar o umbră, ca pata neagră de pe locul unde zăcuse odată o mortăciune.

Acum dădu deoparte capacul coşului şi o viperă se târî afară, peste margine. Încet, încet i se strecură în poală. Petele ei în zigzag se reliefau pe suprafaţa argintie a cozii sale, iar ochii roşii fără pleoape erau fixaţi asupra stăpânei.

Seshru o ridică şi o răsuci pe braţ, iar limba neagră a viperei licări atingând-o pe a ei.

– Rămâi nemişcat, i se adresă lui Torak. Muşcătura lor e mai rea decât a oricui întâlnit de tine în Codru. Muşcătura lor poate ucide...

O a doua viperă, neagră ca o noapte fără lună, se scurse afară din coş şi Seshru îi arătă piatra. În timp ce limba ei bifurcată se întinse ca s-o guste, lui Torak i se tăie răsuflarea. Îi simţea limba chiar pe pielea lui.

– Tu ai vrut asta, Spirit Călător, gâfâi Magul Viperă. Tu însuţi te-ai lăsat în puterea mea şi m-ai lăsat să găsesc eu piatra.

– Nu, şopti el.

Ochii ei îi străpunseră sufletele.

– Atunci de ce ai făcut-o?

– Un... un dar, gângăvi el.

– Pentru cine?

– O fată.

– De ce l-ai luat înapoi?

Pentru a-i da de înţeles că am plecat.

Încercă să-şi scoată imaginea lui Renn din minte, dar Magul Viperă fu mai rapidă.

– Numele ei e Renn, zise Seshru. Cine e?

Cu un efort uriaş îşi smulse privirea dintr-a femeii – şi şi-o îndreptă spre securea din rocă verzuie.

Într-o clipită, Seshru fu şi ea acolo.

– Fin-Kedinn! E fiica lui Fin-Kedinn!

– A fratelui său.

Urmă un moment de tăcere. Pe urmă Magul Viperă îi întoarse spatele şi se aşeză, privind ţintă către Lac, în timp ce şerpii din poala ei îşi încolăceau cozile lucioase.

– Copila fratelui său, spuse ea fără intonaţie. Desigur. I-ar fi păsat de copila fratelui său.

Torak nu putea suporta s-o audă pomenind-o pe Renn.

Dar Renn era departe, îşi spuse lui însuşi. „Renn era în siguranţă."

– Nu. Seshru se răsuci din nou. E aici, pe Lac. Am văzut-o într-o barcă împreună cu un băiat, un băiat înalt şi blond. Dar acum nu te mai pot ajuta.

Spunea adevărul? Oare Renn şi Bale îl căutau, sau era încă una dintre minciunile ei?

– De ce m-ai vrut viu? întrebă el. Ce *vrei?*

– Ştii ce vreau.

– Puterea mea. Vrei să fii Spirit Călător.

– Asta o am deja. Pot să-ţi fac spiritul să călătorească oricând vreau eu. Doresc ceva mai mult. Vreau... opalul de foc.

S-o audă numindu-l... Vocea ei dădu viaţă imaginii din mintea lui. Putea să-i vadă bătând inima roşie.

– A... a fost pierdut în gheaţă, zise el.

– Nu minţi, spuse Seshru. Sunt mag, crezi că n-am cum să ştiu? Când tatăl tău l-a spart, au rezultat trei bucăţi – *trei!* Una deţinută de Magul Focă, una luată de gheaţa neagră. A mai rămas una. Trebuie că tatăl tău ţi-a spus asta, înainte de a muri.

– Nu.

– A ascuns-o. A ascuns-o şi ţi-a spus unde, în timp ce trăgea să moară...

– Nu.

– În timp ce zăcea în agonie, cu viaţa scurgându-i-se prin vine, cu măruntaiele sfâşiate de ursul demon.

– Nu! ţipă el.

Smulgându-şi buruienile de dalac de pe frunte, Magul Viperă le aruncă în foc. Fumul albastru o înconjură, înţepător şi ameţitor.

Lipsit de putere, Torak o văzu deschizând o pungă de la piept şi vârându-şi în ea un deget. Încercă să reziste, dar ea îl strânse de fălci şi-i unse buzele cu un mâl negru şi urât mirositor. Apucând vipera neagră într-o mână şi pe cea argintie în cealaltă, le apropie de gura ei şi şopti un descântec. Apoi puse ambele reptile pe pieptul lui.

Nu îndrăznea nici să respire. Le simţea moliciunea rece alunecându-i pe trup. Le simţea limbile pe piele. Seshru îi observa groaza cu privirea nepăsătoare a unui şarpe ce-şi urmăreşte prada.

– Trupul tău nu se poate mişca, dar sufletele pot. Şi vor merge unde le poruncesc eu. Sufletele tale vor face ceea ce vreau eu.

În gură, mâlul negru era amar. În faţa ochilor lui licăreau lumini.

Văzu părul întunecat al Magului Viperă fluturându-i ca nişte şerpi peste faţa ei albă. Îşi simţi sufletele smulse din adâncul fiinţei. Ţipă...

...În tăcere, limba lui neagră gusta aerul.

Ultimul lucru pe care-l auzi înainte de a deveni şarpe fu vocea Magului Viperă, care-i poruncea să o găsească pe Renn.

29

Mai iute ca gândul, şarpele alunecă în jos pe suprafaţa stâncii.

Gustă mirosuri de greier şi de ferigă. Simţi goana unei furnici şi a unui şoarece-de-câmp. Aer, frunză, apă, pradă, lumină – le ignoră pe toate. Stăpâna lui îl trimisese după un vânat mai bogat.

Stânca ardea de la căldura soarelui dispărut şi şarpele o strânse în el trecând mai departe. Fără zgomot, alunecă de pe stâncă; apa îl învălui şi-l trase în răcoarea Lacului.

Vipera simţi schimbarea, dar asta era *tot* ce simţea. Nici plăcere, nici greutate, nici dorinţă, nici frică. Aceste senzaţii le cunoştea totuşi, pentru că le gustase pe prada ce se zbătea şi pe munţii de carne fierbinte ce zguduiau pământul – dar nu erau sentimente de şarpe.

Şi asta făcea ca sufletele reptilei să fie foarte puternice: voinţă pură, fără urmă de emoţii. Torak

n-ar fi crezut că poate exista o astfel de forţă, într-un trup atât de subţire. Sufletele sale erau slabe din cauza otrăvii; nu puteau să devieze vipera de la scopul ei. Putea doar să tremure în creierul ei mic şi rece, pe când înainta grăbită prin Lac, mortală ca o săgeată.

Simţi răcoarea plantelor acvatice şi apa alunecându-i pe trup. Ochii fără pleoape recunoşteau carnea şi licărirea peştilor. Apoi fu din nou afară în căldură, unde simţi mirosul pinului pe limbă. Nisipul era aspru; îl strânse sub el cu solzii. Ridicând capul şărpesc, simţi miros de corbi.

Pasărea se năpusti, ţipetele ei umplând văzduhul, şi căzu cu o bufnitură la pământ. Şarpele se strecură într-o gaură şi se pregăti să lovească.

Îl simţi pe corb ţopăind spre gaură. Acesta îl mirosise, dar nu putu ajunge până la el. Frustrat, izbi cu ciocul rădăcina de copac sub care se adăpostea. Pământul se cutremură când îşi luă zborul.

După ce primejdia trecu, şarpele ieşi afară. Traversă dealul acoperit de muşchi al unui buştean şi se strecură sub tufişurile mai înalte decât copacii. În sfârşit prinse mirosul unui mascul somnoros şi, în spatele lui, mirosul mai dulce de femelă.

Sufletele lui Torak se luptau să se elibereze – să întoarcă vipera de la scopul ei –, dar aceasta continua să alunece mai departe, fără să încetinească. Şi iată, în timp ce se furişa pe sub o frunză şi trecea peste o piatră, simţi valuri de căldură ce se răspândeau din carnea adormită.

– *Muşcă, muşcă.*

Vocea stăpânei intra şi ieşea în valuri din mintea lui de şarpe.

Încă o dată partea care era Torak încercă să întoarcă creatura din drum, dar muşchii nu-l ascultau.

– *Muşcă, muşcă.*

Şarpele alunecă pe un picior gol, urcă pe o pulpă palidă; peste pielea moale de elan şi plasa aspră din iarbă, spre o fâşie din pene calde de corb ce se mişcau în somn. Capul de şarpe evită semnele de la încheieturi – deşi semănau cu ale sale, erau totuşi diferite –, dar trecând de ele, limba lui despicată gustă carne neprotejată.

– *Nu!* strigă Torak în creierul rece al viperei. *Nu! Aceasta e Renn!*

Reptila deschise larg fălcile – cu colţii ascuţiţi de pe cerul gurii plini cu venin, gata să atace...

Muşcă, muşcă.

Torak se trezi.

Deasupra lui, norii se roteau, ameţindu-l ca un vârtej. Încet, încet deveni conştient de susurul izvorului. Alături de el, Magul Viperă stătea nemişcată, cu faţa albă ca varul. Viperele plecaseră.

– S-a făcut? întrebă ea.

El încuviinţă din cap.

Ea respiră profund. Ridicându-se în picioare, privi dincolo de Lac. Apoi se întoarse şi Torak fu

convins că nici nu-l vedea; privea prin el, spre puterea pe care era capabil să i-o dea.

– Până acum, zise femeia, nici chiar eu n-am înţeles ce putere are un Spirit Călător. Întorcându-se, îngenunche şi părul ei lung îi atinse pieptul, în timp ce îşi apropie mult faţa de a lui. Gândeşte-te ce pot să fac eu cu o astfel de putere! Pot să aflu cele mai întunecate secrete. Pot să-i supun voinţei mele pe toţi, pe toţi!

Torak închise ochii. Acest lucru îl făcu să simtă vârtejul cu şi mai multă putere. Încercă să se aşeze – dar, deşi mişcarea îi revenise în membre, era foarte slăbit.

Seshru îşi dădu de pe frunte părul ud de sudoare.

– *Aceasta* e voia Spiritului Pământului! *De aceea* mi-a făcut un astfel de dar! Cu Spiritul Călător şi cu opalul de foc voi putea să conduc! Tuturor creaturilor, tuturor demonilor le va fi frică de mine şi mi se vor supune!

Greaţa îl înhăţă din nou pe Torak. Se ridică stângaci într-un cot şi vomită.

Cu mâna ei de gheaţă, Magul Viperă îl strânse la piept.

O mare putere e dobândită cu suferinţă, ştiu. Dar acum ai înţeles. Îmi aparţii.

Istovit, se prăbuşi peste ea.

– Spune, mai şopti ea şi îi simţi respiraţia fierbinte şi fetidă pe piele. Spune că-mi aparţii!

El ridică privirea spre ea. Era atât de frumoasă! Chiar şi zâmbetul ei negru era frumos.

– Îţi aparţin! rosti el.

30

Renn era zguduită de visul ei despre viperă.

– Ce înseamnă? o întrebă Bale în timp ce-şi încărcau caiacul.

– Nu sunt sigură. Dar era în culori, aşa că trebuie să fi fost adevărat. Cred...

– Da?

– Cred că înseamnă că acum îl are în puterea ei.

Bale se opri cu vâsla în mână.

– Ai spus că vraja a avut efect.

– Am spus că aşa *cred*. Niciodată nu poţi fi sigur.

El reflectă asupra acestei afirmaţii.

– Ei bine, eu am mai multă încredere în tine. Şi în Torak.

Renn nu răspunse. Nu-i spuse nici de vipera adevărată, pe care o zărise în momentul în care se trezise. Ce s-ar fi întâmplat, dacă n-ar fi alungat-o corbii?

Aha! Seshru e şireată! Îl îndepărtase pe Torak de clanuri, de prieteni, chiar şi de lup – şi acum îl avea doar pentru ea, pe acest Lac pe care-l luase în stăpânire. Undeva, râdea de toţi.

Ziua se anunţa fierbinte încă din zori şi, cu vântul din spate, prinseră o viteză bună. Insuliţa lor se dovedi că era mult mai spre vest decât crezuseră şi, pe la mijlocul după-amiezii, apăru în zare Insula Poporului Ascuns.

Când se apropiară clătinându-se de ţărm, Renn făcu o ofrandă, rugându-se să li se permită să coboare pe uscat; apoi traseră caiacul pe o plajă neagră, având în spate liziera unui Codru atent la orice mişcare. Nu de multă vreme căzuse ploaia şi o ceaţă ca un abur se ridica din copaci. Un miros de putred se răspândea dintr-un strat roşcat de ace de pin, ce-i amintea lui Renn de un şarpe.

– Nici un semn de la Torak, zise Bale, înapoindu-se dintr-o cercetare rapidă a plajei. Dar am găsit alte urme.

Când le văzu şi Renn, inima ei începu să bată mai repede.

Un lup.

Suflă în fluierul din os de cocoş-de-munte, dar nici un răspuns. Neliniştea ei se adânci.

Imediat ce intrară în Codru, vântul încetă şi căldura li se depuse pe piele. Nori de musculiţe le zumzăiau în urechi. Ţârâitul greierilor era puternic, dar nu se auzea nici un cântec de pasăre, cu excepţia unui scurt tril de privighetoare.

Înaintând cu greu printre arbuştii de merişor primăvăratic, urmară cursul unui pârâiaş. Trecură pe lângă cuiburi de un stat de om, făcute de furnicile de pădure, şi pe lângă bolovani rotunzi căptuşiţi cu muşchi din care ieşeau aburi. Peste umăr, Renn zări luciul Lacului printre copaci; apoi pinii se închiseră şi nu-l mai zări. Prezenţa Poporului Ascuns era puternică. Îl văzu pe Bale atingându-şi amuleta din coastă de focă.

Ajunseră la un luminiş, unde cursul de apă era zăgăzuit de crengi. Iazuri cu apă cafenie erau presărate printre butuci căzuţi şi printre grămezi de surcele din lemn. Aerul era proaspăt, purtând mireasma sevei de copac.

– Castori, rostiră amândoi deodată.

Bale schiţă un zâmbet strâmb şi neliniştea lui Renn scăzu. Dacă Poporul Ascuns le permisese castorilor să stea pe insula lor, atunci poate că şi Torak...

Din nou privighetoarea!

Renn rămase locului.

– Torak? chemă ea uşor. Tu eşti?

Bale ridică din sprâncene şi ea îl lămuri că era un semnal pe care îl foloseau uneori.

Chemă din nou. Codrul fremătă, iar inima îi bătea mai să-i spargă pieptul.

– Poate pentru că suntem înarmaţi, zise Bale cu voce scăzută. O fi cu ochii-n patru.

Renn îl privi.

– Nu faţă de noi!

– Renn, e proscris de multă vreme! Hai să ne lăsăm armele deoparte şi să mergem prin Codru. Dacă e el, nu va ieşi la lumină.

Rezemându-şi armele de un butuc, părăsiră luminişul şi intrară în Codru.

– Torak! şopti Renn spre pinii atenţi.

– Am venit să te ajutăm, spuse Bale.

Nu ajunseră prea departe când, ocolind un bolovan, îşi găsiră armele aşezate lângă o tufă de merişor – cu excepţia arcului lui Renn, ce atârna într-un mesteacăn.

– Nu trebuie să le lăsăm să se ude, zise Torak.

Nu era timp pentru urări de bun venit.

Torak le făcu semn din cap să-l urmeze şi se îndepărtă printre copaci.

– Trebuie să pătrundem mai adânc în Codru, altfel ne va vedea.

– E *aici?* strigară Renn şi Bale într-un glas.

– Sus pe stânca din nord, murmură Torak. Acolo e fortăreaţa ei. Nu cred că va îndrăzni să umble prin insulă, din cauza lupilor.

Renn fu străbătută de fiori.

– Ai văzut-o cu-adevărat?

– M-a ademenit într-acolo. Credea că am s-o ajut. Eu... eu am fugit.

– Cum? întrebă Bale.

Faţa lui Torak se întunecă.

– Chiar şi Magul Viperă trebuie să doarmă.

– Nu pentru multă vreme, spuse Renn.

Torak nu răspunse. Expresia îi era încordată şi serioasă, şi se tot întorcea, ascultând zgomotele unei eventuale urmăriri. Ochii îi erau încercănaţi, dând mărturie despre nopţile pierdute şi despre lipsa hranei. Şi Renn observă cu o tresărire că nu mai purta brăţara din boabe de scoruş.

Nu putea să spună dacă e încântat că-i vede. Nu putea să spună nici *ce* simte. Încercă să depăşească senzaţia îngrozitoare că devenise un străin.

Şi arăta atât de diferit! Când îi părăsise, era un băiat costeliv, acum era la fel de înalt ca Bale, iar venele de pe braţe ieşeau în evidenţă ca nişte sfori. Avea o coajă pe piept, acolo unde fusese simbolul de Devorator-de-Suflete, şi câteva zgârieturi ciudate pe umeri; şi, deşi purta bentiţa pe frunte, asta nu făcea decât să-i amintească de tatuajul de proscris de dedesubt şi de toate pericolele cărora le supravieţuise de unul singur. Fără ea.

Găsiră un pin căzut şi se pitiră după el, iar Bale le împărţi carne uscată de raţă scoasă din punga lui cu merinde. Torak mâncă repede, ca un lup. Nu vorbi prea mult despre ultimele două luni, dar le spuse pe scurt cum lupul se alăturase unei haite. Bale îi povesti cum se întâlniseră cu Clanul Vidrei şi cum nenorociseră barca, dar, spre uşurarea lui Renn, nu suflă o vorbă despre încercarea ei de vrăjitorie. Se adresase în permanenţă mai mult rudei sale, evitând să se uite la ea.

Se lăsă liniştea şi Renn îşi luă inima în dinţi:

– Ai scăpat de simbolul de Devorator-de-Suflete.

El dădu afirmativ din cap.

– Am respectat ritualul, dar nu sunt sigur că a avut efect. M-am îmbolnăvit. Un fel de nebunie.

– Boala-sufletului, zise Bale.

– Asta a fost? întrebă Torak. Ei bine, acum mă simt mai bine.

– Cum? întrebă Renn.

– Nu ştiu. Dar aşa e.

Se auzi zgomotul unor aripi şi un corb coborî pe umărul lui Torak. Tresărind, îl alungă.

– Ţi-am spus să nu faci asta!

Renn şi Bale schimbară priviri surprinse.

Alt corb se lăsă pe un tufiş de ienupăr. Torak dădu păsările la o parte şi acestea zburară în cel mai apropiat copac, de unde îi priveau pe nou-veniţi cu suspiciune.

Renn era uimită. Corbii sunt cele mai prudente păsări, dar cu Torak păreau a se simţi în largul lor.

– De unde au venit? întrebă Bale.

– A fost o furtună cu grindină, răspunse Torak. Au căzut din cuib şi eu... eu a trebuit să am grijă de ei. E ciudat, dar după aceea mi-a fost mai bine.

Bale prinse privirea lui Renn şi zâmbi.

Ea nu-i răspunse la zâmbet. Nu *voise* să fie chiar aşa de bună în Arta Magiei! Şi mai era şi puţin invidioasă pe corbi.

– I-am spus celui mare Rip, reluă Torak. Cea mică e Rek. Aveţi grijă de echipament, deoarece le

place să fure; şi ceea ce nu pot fura, sfâşie. Şi când lupul e pe aproape, *nu* faceţi prea mult caz de ei. Devine gelos.

Simţind că aşa se cuvine, Renn făcu o plecăciune corbilor.

– Bine v-am găsit, bunicuţilor, şi mulţumesc.

Rek bătu din aripi şi croncăni.

– Bun sosit, bun sosit!

Iar Rip îşi ridică coada şi pătă ferigile.

Torak o privi pe Renn surprins, dar ea nu mai spuse nimic. „Lasă-l să creadă că aceşti corbi au venit la el din întâmplare!“

Bale se ridică şi le spuse că se duce să-şi ascundă caiacul, aşa că deodată Torak şi Renn se treziră singuri, iar stânjeneala dintre ei spori.

Torak se încruntă.

– Renn...

– Ce e?

– Elanul acela. Cel care te-a atacat...

– Ştiu, interveni ea repede.

– Adevărat? Încruntarea lui se accentuă. Am fost atât de îngrijorat! De aceea m-am întors în tabără, să văd dacă eşti bine.

– Ştiu, Torak...

– Ea m-a obligat să fac asta! izbucni el. M-a obligat să fac lucruri îngrozitoare! Să te atac pe tine, apoi pe Aki...

– Aki? spuse Renn răsuflând anevoie. E bine!

El o privi fix.

– Adevărat?

– Are braţul rupt, dar se va face bine.

– *Trăieşte!*

– Da, deşi aş fi vrut să-i fie ceva mai rău. Bale spune că atunci când a plecat, Aki încerca să-şi convingă clanul să vină după tine.

Torak nu mai asculta. Îşi dusese mâinile la tâmple şi acum arăta mai mic şi mai vulnerabil.

– Poate că nu te-ai schimbat chiar atât de mult pe cât mi-am închipuit, zise Renn.

El clipi.

– Tu eşti cea care s-a schimbat.

– Eu?

El îşi atinse obrazul, pentru a-i arăta că observase tatuajul pentru sângerare lunară.

– Pari mai în vârstă.

Ea se simţi prost.

– *Urăsc* faptul că trebuie să stau cu Saeunn. Scrâşneşte din gingii în somn. Prima dată când am auzit, am crezut că cineva îşi ascute cuţitul. Dar a continuat *toată noaptea.*

El strânse din buze.

– Miroase urât?

– Ca un hoit vechi de trei zile.

El rânji. Şi, deodată, nu i se mai păru deloc un străin.

Bale se întoarse, arătând îngrijorat.

– Ar fi trebuit să-mi ascund caiacul mai devreme, probabil l-a descoperit.

– Indiferent ce ai fi făcut, zise Torak, în curând ar fi ştiut că eşti aici. Ea ştie tot.

Renn simţi un fior de gheaţă pe şira spinării.

– Dar ce *vrea?* întrebă Bale.

– Vrea să supună Lacul, răspunse Torak. Vrea să o ajut să găsească ultima bucată din opalul de foc. Vrea să conducă.

– Cum a reuşit să te facă să o ajuţi? întrebă Renn simţindu-se parcă lipsită de suflare.

Torak ezită.

– Piatra aceea, pe care am făcut-o pentru tine! E în posesia ei.

Renn închise ochii. De asta îi fusese teamă!

– Dar... am reuşit să scap, afirmă el nesigur. Şi am luptat împotriva bolii-sufletului. Şi, când m-a făcut Spirit Călător în viperă, m-am împotrivit şi m-am întors.

„Nu, nu tu ai făcut-o, se gândi Renn. Corbii m-au trezit la timp.“ Dar cu voce tare zise:

– Te va obliga s-o faci din nou, Torak. Sau se va gândi la altceva. E ca un şarpe. Dacă întâlneşte un obstacol, alunecă mai departe, ocolindu-l.

Torak se ridică.

– Atunci va trebui să găsim opalul de foc înaintea ei. Haideţi! Vom fi mai în siguranţă alături de lupi.

Totul se întâmplase atât de repede, încât Torak aproape că nu-şi dăduse seama.

Mai întâi fuga lui de lângă Seshru: coborând pe stâncă, afundându-se în stufăriş, dând piept cu

Codrul. Temându-se în fiecare moment că va simţi colţii viperei înfigându-i-se în pulpă; că se va trezi faţă în faţă cu privirea aceea atotputernică, căreia nu-i scapă nimic.

Şi acum, dintr-odată, Renn şi Bale.

Ar fi trebuit ca asta să-i dea curaj, dar era prea tulburat. Renn arăta atât de schimbată! Aluniţa ca o sămânţă de mesteacăn era tot acolo, în colţul gurii, dar dunga roşie de pe tatuajul de clan o făcea să pară mai mare, mai mult sau mai puţin ca prietenul său. Asta îi amintea în mod clar că viaţa clanurilor continuase fără el; că fusese lăsat în urmă.

De asemenea, era uluit să o vadă alături de Bale. Îi văzu cât de bine se simţeau împreună, pe când mergeau prin Codru. Îl văzu pe Bale dând la o parte o creangă din calea arcului ei şi simţi o împunsătură de gelozie. Băiatul Focă îi luase locul.

Totuşi, Renn părea că nu observă. Voia să ştie tot ce spusese şi făcuse Seshru, în răstimpul în care Torak fusese cu ea la izvor, şi asculta cu aceeaşi intensă concentrare pe care o arăta în timp ce vâna.

– Va găsi ea un mijloc de a te prinde din nou, zise Renn. Dacă am şti ce face acum!

Bale îl privi pe Rip cum coboară în zbor pe un pin.

– Torak, ai putea să te întrupezi Spirit Călător într-un corb şi să afli.

– M-am gândit şi eu la asta, zise Torak, dar nu pot. În Nordul Îndepărtat i-am promis vântului că nu voi mai zbura niciodată.

– Ce-ar mai râde ea dacă ar şti, rosti Renn cu amărăciune.

Lumina scăzuse mult când ajunseră la lacul cu nuferi. Locul de tabără era liniştit.

Torak lătră de două ori.

– *Sunt aici!*

Nici un răspuns.

Alergă să controleze bârlogul.

Nu era nici supraveghetorul puilor, nu erau nici puii.

– Au plecat, zise el dezamăgit. Haita a plecat.

Renn stătea cu mâinile în şolduri, privind în jurul ei.

– Unde să-i fi dus pe pui?

Torak căzu o clipă pe gânduri.

– Când sunt destul de mari, haita îi duce în alt loc, unde îi învaţă să vâneze. Oftă adânc. Asta trebuie să fie!

– E departe? întrebă Bale cu voce schimbată.

– Un drum de o zi, poate mai mult.

– Aşa că... e în afara insulei? întrebă Renn.

– Da, răspunse Torak. Dar lupul se va întoarce după mine, sau ne vom găsi unul pe altul prin urlete...

– Torak, îl întrerupse Bale, nu-ţi dai seama ce înseamnă asta? Dacă lupii au părăsit insula, înseamnă că...

– Da, zise Magul Viperă, asta înseamnă.

31

Stătea cu picioarele încrucişate pe bolovanul de deasupra bârlogului, privind în jos la ei, cu zâmbetul ei strâmb şi batjocoritor.

– Lupii au plecat, i se adresă ea lui Torak. I-am trimis pe toţi departe.

– N-o asculta, zise Renn.

– De ce, ce rău pot să fac? întrebă Magul Viperă fără să-şi ia ochii de la Torak. Sunteţi trei împotriva unuia singur, şi n-am nici arme. Vocea ei era tot atât de blândă ca o apă ce mângâie piatra şi îl făcea pe Torak să se simtă ca şi cum i-ar fi vorbit doar lui: ca şi cum se aflau singuri aici, în amurgul fierbinte, lipsit de aer. Fără arme, murmură ea, nici măcar un cuţit.

Torak simţea cum sudoarea începe să i se scurgă între omoplaţi. Îndrăzni să arunce o privire spre prietenii lui. Bale stătea încremenit, cu securea uitată în mână. Renn apucase arcul şi săgeata, dar nu ochea.

– Nici măcar un cuţit, repetă Magul Viperă, atrăgându-i din nou privirea spre ea. Pe piept, punga cu leacuri se ridica şi cobora încet. În lumina ce scădea, ochii ei negri nu clipeau, ca ai unui şarpe. M-ai minţit, i se adresă din nou. M-ai înşelat şi ai fugit. Am crezut că eşti mai curajos.

Torak se clătină.

– Nu poţi să mă faci să merg cu tine, zise el cu greutate.

– O, ba pot. Atinse punga. *Ştii că pot. Am piatra ta, prinsă strâns în coada încolăcită a şarpelui din lut verde. Nu mi te poţi împotrivi!*

– N-o asculta, mârâi Renn din nou.

– Deci, asta e Renn, zise Seshru sprijinindu-se pe mâini şi privind-o amuzată. Ce vulpiţă! Tu ai fost cea care l-a ajutat să-mi ţină piept, nu-i aşa? Se pare că ai ceva talent în Arta Magiei. Făcu o pauză. Sigur că ai! Şi amândouă ştim de ce!

Zguduită, Renn puse o săgeată în arc.

Torak o apucă de braţ.

– Renn, nu!

– Nu poţi, nu e înarmată! strigă şi Bale.

Seshru râse dezgolindu-şi gâtul alb.

– O, nu va trage! Nu poate. Poţi, Renn?

Tremurând din cap până în picioare, Renn lăsă arcul în jos.

– Ştiam că n-o va face, continuă Magul Viperă cu dispreţ. Îşi întoarse privirea spre Bale. Să ucizi o femeie neînarmată... Cine ar putea face aşa ceva? Tu ai putea? Frumuseţea ei îl prinsese în mreje şi

securea îi alunecă din mână. Nici nu mi-am închipuit, mai zise ea. Numai un bărbat slab ar face asta, şi tu nu eşti slab. Eşti un vânător din Clanul Focii. Şi eşti puternic.

Bale se scutură şi inspiră profund, ca şi cum ar fi avut nevoie de aer. Dar braţele îi atârnau inerte de-a lungul trupului.

Magul Viperă îşi întoarse privirea de la el şi Torak îi simţi din nou puterea. Era ca şi cum ai privi la soare.

– Nu te uita la ea, zise Renn. N-o asculta!

Torak îşi încleştă pumnul pe mânerul cuţitului, până ce încheieturile i se albiră. Cuţitul acesta îi aparţinuse lui Pa. Pa avusese puterea să ţină piept Devoratorilor-de-Suflete. Aşa că şi el trebuie s-o facă.

– Nu... nu voi merge cu tine, zise el în sfârşit. Şi n-am să te ajut să găseşti opalul de foc.

– O, ba da, aşa vei face, spuse Seshru şi buzele i se destinseră într-un hohot de râs fără zgomot. Când vei şti adevărul, o vei face!

– Nu.

– Vezi, continuă ea ca şi cum el n-ar fi scos nici o vorbă, pot să te fac să-ţi părăseşti prietenii... pot să te despart de mica ta turmă sigură, tot aşa de uşor cum aş pocni din degete.

– Nu, şopti Torak.

– Minte, zise Renn cu un ton ciudat, rugător. Asta e metoda ei, Torak, minte! Trage foloase din lucruri pe care nu le face; neagă crimele pe care le-a făcut. Nu poţi să crezi nimic din ce spune!

– Unele lucruri le poţi crede, i se adresă Seshru lui Renn cu o voce plină de venin. Noi două ştim asta, nu-i aşa, Renn? Deşi trebuie să spun că sunt surprinsă că nu i-ai spus până acum. Dacă e prietenul tău – dacă eşti îngrijorată pentru el, tot atât de mult cât este el pentru tine... şi el e într-adevăr îngrijorat, chiar este... Să nu-i fi spus! *A fost o mare* greşeală! Dar, adăugă ea cu viclenie, ştii şi tu deja că a fost o greşeală. Nu-i aşa, Renn?

Torak văzu că faţa lui Renn devenise albă ca varul.

– Renn? strigă el. Ce s-a întâmplat?

Ochii lui Renn erau două găuri de umbră, iar pe chip avea o expresie de nedescifrat.

– Aveam de gând să-ţi spun, rosti cu voce gâtuită. Dar niciodată n-am putut... Niciodată n-a fost momentul potrivit.

El începu să simtă cum îi îngheaţă sângele în vine.

– Ce să-mi spui?

– N-ai ghicit? întrebă Seshru aplecându-se mai mult şi privindu-l cu acea fixitate cu care un şarpe îşi imobilizează prada.

– Ce să ghicesc? întrebă Torak. Renn, ce este?

Seshru zâmbi cu zâmbetul ei de prădător.

– Spune-i, Renn. Spune-i!

Renn deschise gura, dar nu ieşi nici un sunet.

– *Ce?* strigă Torak.

Magul Viperă îşi linse buzele negre şi şuieră:

– *Renn e fiica mea!*

32

Renn ar fi vrut ca Torak să spună ceva – orice –, el însă stătea doar acolo, privind-o. Aşa era şi mai rău!

– Am vrut să-ţi spun, zise ea. N-a fost niciodată timpul potrivit.

El arăta ca şi cum cineva i-ar fi dat un pumn în piept. Arăta ca şi cum n-ar fi ştiut cine e ea.

– N-am putut să-ţi spun de la început, continuă Renn. Pentru că nu mi-ai fi devenit niciodată prieten.

– Două veri, rosti el calm. Ai ascuns asta de mine timp de două veri întregi.

Ea simţi că i se face frig: un frig interior, profund, mult mai mult decât un fior.

– Am crezut că poate ai ghicit. Atunci când spiritul tău a călătorit în elan. Şi în viperă. Am crezut că eşti furios.

– Nu. Ai ascuns totul de mine mult prea bine.

Ea tresări de amărăciune.

– Tu... şi tu ascunzi de mine unele lucruri. Se clătină. Nu mi-ai spus de tatuajul de Devorator-de-Suflete. Dar am trecut peste asta. Am înţeles.

– Asta timp de două luni. Nu de două veri. Se depărtă cu câţiva paşi, apoi se întoarse şi o înfruntă. Faţa i se golise de sânge. Buzele aveau o nuanţă vineţie. Prima dată când te-am întâlnit, continuă încet, am simţit că era... ceva. N-am avut încredere în tine. Făcu o pauză. Se pare că am avut dreptate.

– Cum poţi să spui asta? izbucni ea. Sigur că poţi să ai încredere în mine!

El scutură din cap neîncrezător.

– Două luni întregi. Am fost prietenul tău şi tu mă minţeai, zi de zi.

– Eşti încă prietenul meu! strigă ea. Eu sunt tot Renn! Aceeaşi fiinţă!

Bale făcu un pas între ei.

– Torak! N-a vrut să te rănească.

– Ce ştii tu? îl repezi Torak. Stai departe de toate astea, nu au nimic de-a face cu tine!

– Torak, *te rog*, zise Renn. *Ştiu* că ar fi trebuit să-ţi spun...

– Pleacă de lângă mine! Faţa lui spunea totul. Nu vreau să te mai văd niciodată! Doar... Pleacă!

Ea se întoarse şi o luă la goană.

– Renn, întoarce-te! strigă Bale. Nu... Torak... Nu pleca şi tu! *Renn!* Trebuie să rămânem împreună! Asta e tocmai ceea ce ea doreşte!

Renn alerga printre tufişuri, nepăsându-i încotro merge. În timp ce fugea, văzu că Magul Viperă dispăruse de pe bolovan. Îi risipise, exact aşa cum spusese că o va face: la fel de uşor ca şi cum ar pocni din degete.

Singurul gând al lui Torak era să rămână singur. Putea să-l audă pe Bale alergând zgomotos în spatele lui, dar băiatul Focă nu putea să ţină pasul cu el în Codrul întunecat şi curând rămase în urmă.

În sfârşit, Torak ajunse pe ţărm şi trebui să se oprească. Între trestii era o linişte de moarte, păreau un desiş de suliţe. De-abia le văzu. Era o noapte fierbinte şi calmă şi – deşi transpirase – tremura de frig.

Dinaintea ochilor îi fulgerau imagini din trecut. Talentul lui Renn pentru magie. Şovăiala ei de a o practica. Refuzul de-a explica de ce.

Ea şi Magul Viperă semănau atât de bine! Aceeaşi piele albă, aceleaşi trăsături regulate, cu pometii înalţi. De ce nu văzuse asta până acum?

Dar ceea ce-l lovise cel mai tare şi-l durea cel mai mult era că păstrase atâta timp secretul faţă de el. Că fusese în stare de-o astfel de înşelătorie. Ceea ce o transforma în altcineva, cineva pe care nu-l cunoştea. Şi asta era cel mai rău, deoarece însemna că în felul acesta o pierduse. Era din nou singur, exact ca atunci când Pa fusese ucis.

„Nu, se gândi el, nu singur. Niciodată singur, atâta timp cât îl am pe lup."

Lupul nu-l minţise niciodată. Lupul n-ar şti cum.

Ridicând capul, Torak urlă.

– *Vino la mine, frate de haită! Am nevoie de tine!*

Nepăsându-i de Magul Viperă, închise ochii şi îşi puse toată durerea şi singurătatea în urlete.

La început, nu auzi nimic. Apoi, foarte slab, veni un urlet de răspuns.

Cel puţin, Torak *crezu* că e lupul, dar era prea departe pentru a fi sigur. Poate că nu era lupul, ci unul dintre ceilalţi. Poate că urletul nu avea nimic de-a face cu el.

Pierdut, hoinări de-a lungul ţărmului.

Mult mai târziu, se trezi stând în partea de sud a insulei, privind Lacul. N-avea idee cum ajunsese acolo. Ştia doar că era foarte, foarte obosit.

Departe, spre sud, se vedeau luminile taberei Vidrelor; mai aproape spre vest, strălucirea unor focuri de tabără. Confuz, se întrebă ce înseamnă asta. Poate că toate clanurile porniseră după el. Nu putea să se îngrijoreze.

Pe Lac, o umbră alunecă spre el.

Nu fu în stare să-şi adune puterile pentru a se ascunde. Cu securea într-o mână, se ridică în picioare.

Indiferent cine era, se deplasa cu îndemânare, îndreptându-se spre el în tăcere, precum o ştiucă.

– Torak, urcă! rosti Bale calm din întuneric. Torak nu se mişcă. Torak! Vino! Magul Viperă poate fi oriunde! Şi judecând după focurile astea de

tabără, jumătate din clanuri vin după tine! Când Torak tot nu se mişcă, Bale oftă: Ştiu că e greu, dar nu mai e timp! Ne vom îndrepta spre ţărmul de nord, acolo nu vor îndrăzni să ne urmărească; apoi o vom căuta pe Renn.

– Nu, răspunse Torak. Tu fă ce vrei. Eu mă duc să-l găsesc pe lup.

– Ne va găsi el pe noi, dar Renn e acolo singură şi aia... creatura aia... poate fi oriunde!

– Nu-mi pasă.

– Ba da, îţi pasă. Dacă i se întâmplă ceva lui Renn, nu ţi-o vei ierta niciodată... şi nici eu. Acum, urcă!

Ochiul Alb Strălucitor sclipea în înalt, şi lupul umbla în sus şi-n jos, pe creastă.

În timpul Luminii, îşi spusese că totul e bine: că odată ce ştia că puii sunt în siguranţă în noul lor loc de odihnă, el va putea să fugă înapoi să-l aducă pe Marele Făr-de-Coadă. Apoi, în depărtare, auzi urletul disperat al fratelui de haită.

Şi ceilalţi lupi îl auziseră, dar, spre groaza lui, de-abia îl băgară în seamă. Puii zăceau istoviţi claie peste grămadă, iar maturii – obosiţi de călătorie – stăteau întinşi răsuflând cu greu în somn. Marele Făr-de-Coadă era prietenul lor, dar nu făcea parte din haită, ca lupul.

Aceasta îl tulbură. Ar fi vrut să fie împreună, aşa cum fuseseră pe insulă.

Trecând pe lângă Blană Întunecată, o adulmecă şi-i linse botul. Somnoroasă, aceasta înălţă capul şi dădu din coadă, apoi se culcă la loc. În curând labele ei tresăreau în somn.

Lupul dominant simţi îngrijorarea lupului şi se trezi.

Lupul îşi lăsă urechile pe spate şi dădu din coadă, scuzându-se că pleacă. Apoi începu să coboare creasta.

Mişcarea îi făcea bine. Voia să se ducă în grabă înapoi la vizuină şi să-l găsească pe Marele Făr-de-Coadă. Apoi îl va conduce la haită şi totul va fi în regulă.

Pentru o vreme se abandonă şoaptelor florilor cenuşii ce-i atingeau blana şi respiraţiei delicate a copacilor somnoroşi; dar acea parte din el ce stătea întotdeauna de veghe observă că mirosurile şi sunetele acestui Întuneric erau mai pătrunzătoare ca de obicei. Blana i se zbârli, labele îl furnicară. Tunetul era neobosit. Venea furtuna!

Ajungând pe un teren mai neted, încetini. Simţi miros de câini. Pe unii îi recunoscu, pe alţii nu. Rămânând în bătaia vântului, se furişă pe lângă vizuinile mari ale celor făr-de-coadă, care se adunaseră lângă Torent, ca o turmă de bizoni. Aşa de mulţi făr-de-coadă! Erau unii care miroseau a mistreţi, a corbi şi chiar a lupi; dar nu putea să se oprească pentru a cerceta.

În spatele vizuinilor grăbi paşii, împletindu-se printre trestii şi urmând vechile poteci cunoscute doar de lupi şi de Cei Ascunşi. În timp ce gonea ca o săgeată, îi zări legănându-se tăcuţi. Îi ignoră, iar ei îl lăsară să treacă.

Până la urmă ajunse la locul de tabără şi brusc totul deveni primejdios. Mirosea a Limbă de Viperă!

Lupul deslusi că Marele Făr-de-Coadă fusese pe aici şi, spre surprinderea lui, prinse şi urma surorii de haită ce mirosea a corbi şi a masculului cu blana gălbuie, care era prietenul lor. *Dar se luptaseră!* Lupul mirosi furie, durere şi o tristeţe mistuitoare. Mirosi şi grozava satisfacţie a Limbii de Viperă.

O adiere trezi mestecenii şi, în depărtare, lupul auzi urlete. Haita dădea glas bucuriei de a fi găsit un loc sigur pentru pui.

Lupul îşi ridică botul, pentru a le spune că se va întoarce – dar brusc se opri.

Îl năpădi acel sentiment teribil de certitudine. Durea mai tare decât nişte dinţi puternici care i-ar fi sfâşiat carnea. *„Un lup nu poate face parte din două haite."*

Îşi dădu seama că Marele Făr-de-Coadă nu putea să fie alături de haită, deoarece nu asta îi era menirea. Să se lupte cu făr-de-coadă cei răi, de asta exista; aşa cum lupul era destinat să vâneze demoni.

Durerea îşi înfipse dinţii în inima lupului. Nu era pentru el să alerge cu haita şi să-i înveţe pe pui

să se joace de-a vânătoarea de lemingi. Marele Făr-de-Coadă îl salvase când era mic; şi mai târziu, înfruntase Marele Frig pentru a-l salva de răii făr-de-coadă. Marele Făr-de-Coadă era fratele lui de haită. Un lup nu poate face parte din două haite.

Ceva îl ciupi de coadă.

– *Trezeşte-te!* croncăniră corbii.

Lupul îi alungă, încercând în joacă să-i înhaţe.

Corbii se aşezară pe o stâncă, apoi se lăsară pe pământ şi se apropiară din nou. Acum că îl găsiseră, nu mai aveau de gând să-l lase în pace.

Şi aveau dreptate.

Înăbuşindu-şi supărarea, lupul încercă să descurce urmele de mirosuri. În curând o găsi pe cea a Marelui Făr-de-Coadă şi o urmă în Codru.

Nu ajunse prea departe, când dădu peste Marele Torent. Mirosea a peşte-câine şi a răşină de pin, ca şi a făr-de-coadă cu blană gălbuie. Se aşează pe ţărm şi scheună. Marele Făr-de-Coadă plecase cu plete-palide în pielea plutitoare. Aceste piei plutitoare erau fără-suflare – lupul ştia, deoarece odată încercase să mestece una – iar acum înotau mai iute decât un peşte negru. N-ar fi fost de nici un folos să înoate după Marele Făr-de-Coadă. Plecase.

Încă o dată, lupul căută mirosuri. Şi-l găsi pe cel al surorii de haită. *Da.* Acum ştia ce trebuie să facă!

Odată ce o va găsi pe sora de haită, îl va găsi şi pe fratele de haită. Nu puteau rămâne departe unul de altul prea multă vreme.

33

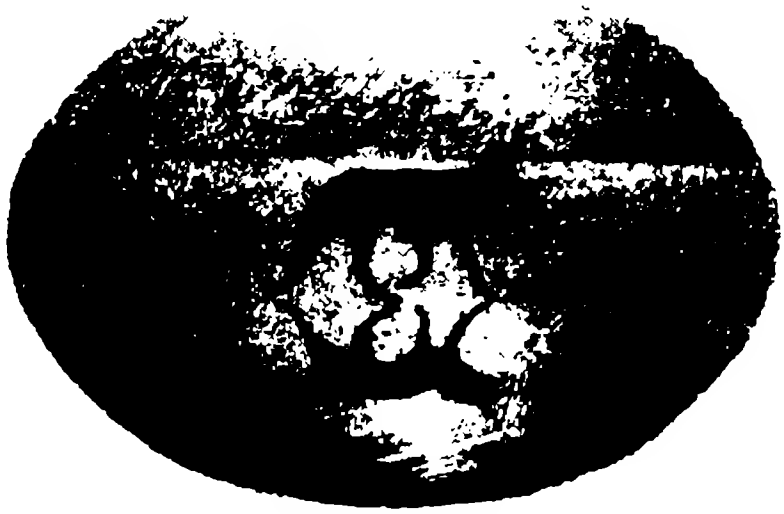

Lui Renn nici nu-i păsa în ce direcţie fuge. Pinii întunecaţi o priveau impasibili, iar ienuperii i se agăţau de haine, spunându-i să încetinească. Continuă să fugă.

Vocea lui Torak îi răsuna în minte. „Pleacă de lângă mine... Nu vreau să te mai văd niciodată!“ Expresia de pe faţa lui... Cufundat în sine însuşi, ca un lup ce-şi linge rănile.

Ea îi făcuse asta. Era vina ei.

Zgomotul unei cascade îi pătrunse în gânduri şi se trezi pe un teren îngust acoperit de trestii şi având în spate peretele unei stânci ce se contura ameninţător.

Încleştă pumnii. Undeva, acolo, se afla femeia care îi distrusese viaţa tatălui ei şi care aruncase o umbră şi asupra ei însăşi; cea care o împovărase cu puteri nedorite şi-i răpise singurul prieten pe care îl avusese vreodată.

Sărind dintr-un loc în altul, îşi croi drum spre piciorul stâncii şi rămase acolo privind în sus. Putea să se caţăre şi să o înfrunte pe Magul Viperă; dar aceasta s-ar putea să fie exact ceea ce dorea ea. Poate că pusese un fel de capcană, pentru a o prinde vie – sau moartă, nu i-ar fi păsat cum.

Cu un ţipăt, se întoarse şi fugi.

Găsi o potecă ce ducea spre ţărmul de nord. Nu ajunse prea departe, când simţi ochi aţintiţi asupra ei şi se întoarse.

– Bale? şopti ea. Torak?

Nimeni. Nimeni nu venea după ea. Se afla din nou acolo unde era înainte de apariţia lui Torak. Fără prieteni.

În sfârşit, ajunse la un golfuleţ ce lucea albastru în noaptea de vară. Lemnul adus de ape zăcea argintiu în grămezi, spălat de vânt şi de ploi. La capătul golfului, trei stâlpi stăteau de strajă. Aveau capete hidoase de lut şi ochii lor albi priveau peste Lac. Renn sesiză scheunatul slab şi ascuţit al puterii lor şi-şi duse mâna la penele creaturii ei de clan. Îi ocoli prin spate, pentru a nu fi văzută.

În capătul de est al golfului, protejată de stâlpi de o perdea de pini, găsi o barcă mică din piele de cerb priponită în apa puţin adâncă. Poate că aparţinea Magului Viperă. Nu-i păsa.

Repede, o dezlegă şi sări în ea. Barca se clătină, dar ea înfipse adânc vâsla în apă şi porni. Nu avea idee unde se duce; simţea doar nevoia să se mişte.

Ceva însă o făcu să arunce o privire în urmă.

Magul Viperă stătea la marginea apei, privind-o.

Teroarea se revărsă peste ea ca un fluviu. Parcă prinsă într-o plasă invizibilă, întoarse barca şi rămaseră faţă în faţă, peste luciul apei.

– Ce vrei? întrebă Renn, urând felul în care îi tremura vocea.

– Nimic din ceea ce ai putea tu să-mi dai, răspunse Magul Viperă, cu faţa lividă în lumina lunii.

– Atunci de ce eşti aici? mai întrebă Renn. N-ai făcut destul rău?

Buzele negre se depărtară.

– Mă dezamăgeşti, fiica mea. Mă aşteptam la mai puţină pasiune din partea ta. La mai mult control.

– L-am rănit. L-am rănit pe cel mai bun prieten al meu.

Seshru clătină din cap dispreţuitoare.

– Ce păcat că ai inima tatălui tău! Deşi – buzele i se strânseră când arătă spre barca furată – ai curajul mamei tale!

– N-am *nimic* de la tine! scuipă cuvintele Renn.

– O, ştim amândouă că nu e adevărat. Ai talentul meu pentru magie. Ai făcut exact ce trebuia, pentru a ajuta Spiritul Călător să-mi reziste. Poate că ar fi cazul să fiu mândră de tine.

Pieptul lui Renn se strânse de ură.

– Îmi aparţine, copilă! o atenţionă Magul Viperă. E răsplata mea pentru nenumăratele ierni de aşteptare.

– Nu aparţine nimănui, doar lui însuşi.

– Nu te lupta cu mine. Ar fi o primejdie de moarte să-ţi asmuţi forţa împotriva mea.

– Poate. Dar nu eşti de neînvins. Puterea lui Saeunn era mai mică decât a ta şi totuşi a reuşit să te învingă o dată.

Afirmaţia îşi atinse ţinta. Renn îi văzu pumnii albi încleştându-se.

– Nu în privinţa magiei, rosti Seshru rar. A fost o hoaţă. Mi te-a furat.

– M-a salvat! îi aruncă Renn. Eram un prunc şi intenţionai să mă sacrifici!

– Asta e ceea ce ţi-a spus ea? Seshru se îndreptă, ca un şarpe care se retrage pentru a ataca. De ce aş fi avut grijă de tine timp de nouă luni întregi, dacă voiam doar să te ucid? Nu, erai destinată unor fapte mai mari. Gura ei neagră se strâmbă. Trebuia să devii cea mai minunată creaţie a mea – trebuia să devii tokorotul meu.

Renn nu mai auzea nici broaştele, nici clipocitul Lacului.

– Aş fi putut s-o fac, continuă Magul Viperă. Opalul de foc ar fi plăsmuit cel mai puternic demon – un adevărat element – iar eu l-aş fi ferecat în copilul meu nou-născut! Plăsmuirea *mea*, creatura *mea!* Cu o astfel de putere, ce n-am fi putut să realizăm amândouă! Pentru o clipă, privi dincolo de Renn, spre viziunea acelei glorii imposibile. Apoi se adună şi-şi privi dispreţuitor fiica. În loc de asta, cotoroanţa aia te-a „salvat". Şi iată-te

acum: slabă, fără putere, întrebându-te dacă ai curajul să mă ucizi.

– Aş putea, rosti Renn printre dinţi. Aş putea să trag chiar acum în tine cu arcul.

Seshru râse.

– Niciodată să nu ameninţi, atunci când nu poţi să-ţi duci la bun sfârşit ameninţarea, copila mea! Împotriva mea nu ai nici o putere. Nu poţi să mă înfrângi şi nu poţi să mă ucizi! Adu-ţi aminte de asta.

Întinzându-şi braţele spre barcă, îşi răsuci în jos palma, din încheietură. Renn sări înapoi, parcă ar fi fost lovită, şi aproape îşi pierdu echilibrul.

Când privi din nou, Magul Viperă plecase.

Duhoarea Limbii de Viperă îl lovi pe lup în timp ce gonea pe malul Marelui Torent. Dar făr-de-coadă cea rea nu putea fi ajunsă din urmă, era pe stâncă, aşa că el continuă să alerge urmărind mirosul surorii de haită.

Trecu de golful unde Cei Ascunşi se adunau pentru a scoate lucruri din Torent. Trecu în fugă printr-un pâlc de pini vigilenţi, apoi ieşi la lumină, de cealaltă parte. Şi în timp ce alerga prinse mirosul depărtat al Marelui Frig Alb. Îl simţea neobosit. Auzi tunetul agitându-se în înalt.

După mai multe salturi, o găsi pe sora de haită. Era chircită lângă Torent, alături de o piele plutitoare ce mirosea a Limbă de Viperă – dar, spre uimirea

lupului, părea că nu-i pasă. Îşi ţinea capul între labele dinainte şi se clătina urlând prelung, aşa cum fac cei făr-de-coadă când sunt foarte, foarte trişti.

Prudent, lupul se apropie de ea. Apoi se aşează jos şi-i linse genunchiul.

Ea înalţă capul şi clipi. Apoi spuse ceva trist în vorbirea celor făr-de-coadă şi-şi aruncă labele dinainte în jurul gâtului lui, îngropându-şi faţa în blană. Lupului nu-i prea plăcea asta, dar o lăsă în pace, pentru că simţea cât de distrusă e pe dinăuntru.

Până la urmă urletele ei se preschimbară în fornăieli, apoi în sughiţuri. Spre uşurarea lupului, îi dădu drumul din braţe. Rezemaţi unul de altul, rămaseră privind peste Torent. De data aceasta, când lupul îi linse degetele de la picioare, ea îl împinse blând deoparte şi el îşi dădu seama că se simţea mai bine.

Ridicând botul, adulmecă aerul, dar nu prinse mirosul Marelui Făr-de-Coadă. Era nedumerit. Planul lui de a-l găsi pe fratele de haită dăduse greş.

Renn nu mai plânsese aşa de la moartea tatălui ei. Şi asta o secătui de puteri, lăsând-o pustiită şi fragilă ca o găoace de ou.

Lupul o ajutase mult. Dar plecase tot atât de brusc precum venise; putea totuşi să-i simtă mirosul puternic şi dulce pe haine şi pe piele şi asta era cât se poate de liniştitor. Nu era total lipsită de prieteni, dacă îl avea pe lup.

După ce se spălă pe faţă în Lac, se gândi ce să facă în continuare.

Torak nu o mai voia ca prietenă, dar poate că avea să găsească totuşi un mod de a-l ajuta.

– Aşa că gândeşte-te, rosti ea tare. Ce doreşte Magul Viperă?

Îl voia pe Torak şi opalul de foc. Şi crezuse că-l are, până apăruseră corbii.

Asta o făcu pe Renn să se simtă mai bine. La urma urmei, vrăjile ei avuseseră într-adevăr efect. Ea fusese cea care îi trimisese pe corbi.

Începu să se mişte încoace şi încolo pe pietriş. Noaptea era umedă, lipsită de orice adiere, iar un cerc din jurul lunii îi spunea că Spiritul Pământului era neliniştit. Furtuna se apropia. Pentru moment totuşi Lacul era liniştit, cu excepţia unei perechi de cufundari ce zburau foarte aproape de apă. Gânditoare, le urmări zborul.

Şi deodată, aceştia făcură o mişcare laterală şi se îndreptară direct spre ea.

Uimită, se ghemui cât putu de mult.

Trecură în viteză pe deasupra capului ei, atât de aproape că auzi foşnetul aripilor şi zări luciul unui ochi purpuriu. Cu ţipete ce-ţi spărgeau timpanele, păsările virară şi se pierdură printre trestii.

Renn rămase locului, pe pietriş. Fusese un alt semn, era sigură de asta. Doi cerbi tineri. Un peşte cu două capete. Gemenii Vidră. Două păsări. Totul, perechi. De multă vreme, spiritele încercau să-i spună ceva. Dacă ar putea măcar să descifreze semnele!

Încet, Renn se ridică în picioare.

Pentru a citi semnele, trebuia să-şi deschidă întru totul mintea. Indiferent care era preţul.

Luna dispăruse de pe cer şi Renn tot mai stătea acolo, frecând o piatră albă de una neagră, aşa cum o învăţase Saeunn. Toată noaptea se legănase înainte şi înapoi, frecând pietrele şi cufundându-se din ce în ce mai mult în transă.

I se învârtea capul de la fumul de ienupăr, iar sucul de arin îi înţepa ochii, forţând-o să-i ţină închişi. Asta făcea parte din ritual. Trebuia să se detaşeze de lumea exterioară, pentru a vedea cu ochiul interior. Trebuia să-şi golească mintea, astfel încât să se poată ivi răspunsul.

Muşchii o dureau. Hârşâitul pietrei pe piatră îi umplea gândurile, atrăgând-o în întuneric.

– Spirite ale Lacului şi ale Muntelui, gâfâi ea, spirite ale Codrului şi ale Gheţii, vă cer călăuzire. Mi-aţi trimis semne şi vă mulţumesc. Acum, ajutaţi-mă să aflu ce înseamnă.

Deodată simţi o voinţă puternică lovindu-se de a ei. Îngrozită, era gata să deschidă ochii.

Seshru.

Strângând din dinţi, Renn continuă să frece pietrele, retrăgându-se în spatele acestei cochilii de zgomot.

„Te văd...“ Mintea lui Seshru pătrunse în a ei. „Îţi cunosc limitele puterii...“

Piatra din palma ei era grea ca un bolovan, de-abia putea s-o ţină în mână. Se străduí să continue ceea ce făcea, alungând Magul Viperă.

„Sunt trestie şi furtună, tunet şi vânt... Nu poţi reuşi...“

Muşchii o ardeau şi avea ameţeli. Simţi voinţa lui Seshru venind peste ea; mai puternică decât furtuna ce doboară stejarul cel mai puternic.

Scrâşnetul pietrelor se intensifică. Şi acum semăna cu un bâzâit de albine, multe albine, iar ea plutea pe undele sunetului şi cobora în adânc, în adâncul Lacului. Departe, în lumea de deasupra, un urlet de furie se pierdu, în timp ce ea se scufunda din ce în ce mai adânc.

Ghemuită pe fundul Lacului, îi simţi durerea fremătând în ea, îi simţi vârsta de neimaginat.

Acum domina izvorul tămăduitor, privind mâinile Magului Viperă încleştate pe lutul sacru!

Acum plutea pe apă la marginea Fluviului de Gheaţă, ridicând capul spre peretele de gheaţă ce sclipea în soare: de un albastru atât de fioros, de puternic, de crud. Atât de *albastru...*

Cu un strigăt, Renn se trezi.

Muşchii încordaţi îl săgetară dureros în timp ce se clătină pe picioare bălăbănindu-se spre marginea apei.

– Am înţeles greşit, şopti ea. Nu Seshru. *Lacul* e cel care ucide!

34

Luna se dusese la culcare când Torak şi Bale ajunseră într-un golf de pe ţărmul nordic al Lacului.

Trei stâlpi de veghe îi avertizară să se întoarcă, dar speranţa de a găsi urma lui Renn îi făcu să rişte şi să debarce pe ţărm – după ce Bale lăsase ca ofrandă o bucăţică de carne uscată de raţă pe vâslă.

Cercetarea insulei noaptea se dovedi a fi o treabă grea, chiar şi pentru Torak, şi singurele semne pe care le descoperiră fură una dintre urmele lui Renn lângă trestii şi alta pe ţărmul nordic al Lacului. Dar în capătul estic al golfului găsiră mai multe.

Erau într-adevăr ale lui Renn; i-ar fi recunoscut oriunde urma paşilor, însă nu fusese singură. Peste urmele ei se suprapunea o alta: mai îngustă, mai boltită, aceeaşi formă ca a lui Renn – dar mai lungă. Seshru.

Torak îşi trecu mâna peste faţă. Renn se confruntase cu Magul Viperă singură, noaptea, în acest loc bântuit.

– Ce i s-a întâmplat? întrebă Bale cu voce scăzută. Oare Seshru...

– Nu ştiu, îl repezi Torak. Lasă-mă să mă gândesc!

De-abia scoseseră două vorbe toată noaptea, cu excepţia schimbului de păreri pentru a hotărî unde să mai caute, dar Torak simţea că Bale îl acuză. Se străduí să se concentreze asupra urmelor.

Poteca Magului Viperă conducea înapoi în Codru, apoi dispărea. Mai încurajator, partea de sus a ţărmului era străbătută de urme de labe. După cum arătau, lupul căutase mirosuri.

– Lupul era cu ea, zise Bale. Ăsta trebuie să fie un semn bun.

– Poate, mormăi Torak.

Scrută ţărmul.

„O, lupule, unde eşti?“

Nu îndrăznea să urle, de frică să n-o atragă pe Seshru. Prezenţa ei plutea în aer, ca mirosul fumului ce supravieţuia focului.

– Dar dacă Renn a fost aici, mai zise Bale, unde s-a dus?

Cu capul plecat, Torak urmărea poteca pe care o urmase şi ea, de la copaci până la capătul de est al golfului, unde se termina. Apoi o luă de la început. Acelaşi rezultat. La capătul potecii se afla Lacul.

Dând la o parte din minte ce era mai rău, continuă cercetările.

Acolo, ceva fusese târât prin noroiul din apele puţin adânci. Alături dădu peste un vlăstar de arin, cu scoarţa marcată de urma unei benzi înguste, ca o funie.

– O barcă. A găsit o barcă legată de copacul ăsta.

Bale respiră adânc.

– Asta înseamnă că poate fi oriunde. Îşi trase umerii înapoi. Avem nevoie de odihnă. Să reluăm cercetările, când se va lumina. Altfel, vom face greşeli.

„Am început să greşesc deja, de câtva timp", se gândi Torak.

Pentru a se depărta de stâlpii de pază, cărară caiacul ocolind un pinten cu pini, îl lăsară la apă în golful următor, apoi îl cărară din nou o bună bucată de drum în sus, pe o colină împădurită din spatele ţărmului. Pe urmă, Bale împărţi între ei câteva felii de carne uscată de raţă şi mâncară într-o linişte încordată.

Zorii nu erau departe, dar în Codru domnea o tăcere stranie. Nici broaşte, nici greieri. „Şi nici păsări", se gândi Torak neliniştit. Numai Rip şi Rek, îngrozitor de enervanţi pentru că tot timpul îi ciuguleau echipamentul.

Din locul unde stătea, văzu pâlpâitul focurilor de tabără de pe ţărmul vestic. Bănuia că şi Clanul Corbului se afla printre ei. Fin-Kedinn trebuie că venise în căutarea lui Renn.

– Torak, îi întrerupse Bale gândurile.

– Ce este? răspunse el.

Ştiu că ar fi trebuit să-ţi spună mai demult!

Torak strânse din dinţi. Bale, menţionând-o pe Renn, era ca şi cum zgândărea o rană.

– Dar pentru că mama ei e... vreau să spun că asta nu schimbă cu nimic faptul că e prietena ta.

– Ceea ce a schimbat totul, răspunse Torak, este că nu mi-a spus.

Dar în sinea lui, începea să i se pară că e din ce în ce mai greu de crezut.

– Să păstreze un astfel de secret! Bale clătină din cap. Ce povară!

Torak ridică o piatră de jos şi o aruncă spre trunchiul unui copac şi ratã ţinta. Corbii îşi ridicară capetele şi-i aruncară priviri pline de reproş.

– Dar, continuă Bale necruţător, e puternică. Şi curajoasă!

Torak se întoarse spre el.

– Foarte bine! Ai spus ce aveai de spus, acum lasă-mă în pace!

Luându-şi lucrurile, se mută câţiva paşi mai departe şi se aruncă pe pământ cu spatele la Bale.

Înţelept, băiatul Focă îl lăsă singur.

Lui Torak nu-i mai era foame şi, deşi epuizat, ştia că n-o să doarmă. Pentru a înrăutăţi şi mai mult lucrurile, Rip şi Rek erau deosebit de sâcâitori. Rek continua să dea din aripi, prefăcându-se că încearcă să zboare disperat după mâncare, iar Rip îi ciugulea mânerul cuţitului.

– Încetaţi, li se adresă Torak.

Desigur, fără nici un efect. Îi aruncă lui Rip o bucăţică de carne. Corbul o ignoră şi atacă din nou cuţitul.

– *Încetează!* repetă Torak cu o şoaptă răguşită.

– Ce se întâmplă? întrebă Bale încet.

Torak nu răspunse.

Rip se uita la el: nu cerea de mâncare, îl privea doar. Ochii lui erau negri ca Începuturile şi sufletele lui de corb ajunseră la ale lui Torak.

Acesta se uită de la Rip la legăturile din tendoane de pe mânerul cuţitului, apoi înapoi la Rip. Întoarse capul şi-l privi pe Bale. Încercă să vorbească, dar nu scoase nici un sunet.

Băiatul Focă îi văzu expresia şi veni spre el.

Tot fără să vorbească, Torak scoase cuţitul din teacă şi încercă febril să desfacă legăturile. Erau strâns înfăşurate – Pa le refăcuse în vara dinainte de a fi ucis – şi nici măcar ciocul corbului nu reuşise mare lucru.

Fără să ceară vreo explicaţie, Bale îi întinse cuţitul său.

– Taie-le, zise el.

Odată ce tendoanele fură tăiate, era mai uşor să le desfăşoare. Inima lui Torak bătea nebuneşte, în timp ce scotea ultima legătură.

Copacii se liniştiră.

Lacul îşi ţinu respiraţia.

Sudoarea şiroi pe spinarea lui Torak, când văzu obiectul ce stătea ascuns de atât de multe veri în plăselele cuţitului tatălui său. Lăsă în jos cuţitul şi obiectul îi căzu în palmă, ieşind din gaura făcută de Pa pentru a-l ascunde. Şi în timp ce Torak se uita la el – la obiectul ce nu era mai mare decât un ou de prigorie, dar care avea puterea de a subjuga demonii din Lumea de Dincolo –, dincolo de crestele Fluviului de Gheaţă apăru soarele şi o săgeată de lumină arzătoare izbi adânc inima rece şi roşie a opalului de foc.

Bale trase aer în piept şuierând.

– Tot timpul acesta!

Torak nu răspunse. Avea iar douăsprezece primăveri şi era îngenuncheat lângă Pa.

– *Torak, gâfâia Pa. Mor. Până la răsăritul soarelui voi fi mort.*

Torak văzuse faţa prelungă şi bronzată a tatălui său schimonosindu-se de durere. Văzuse vinişoa-

rele roşii din ochii săi cenuşii şi luminoşi, iar în mijlocul lor, întunecimea aceea de nepătruns.

– *Să schimbăm cuţitele, îi spusese Pa.*

Torak fusese îngrozit.

– *Nu cuţitul tău! O să ai nevoie de el!*

– *Tu o să ai o nevoie şi mai mare.*

Torak nu voise să facă schimb de cuţite. Asta ar fi însemnat sfârşitul. Dar tatăl lui îl privise cu o intensitate ce nu admitea refuz...

– O, Pa! şopti Torak.

Simţea opalul de foc arzându-i palma cu răceala lui mistuitoare. Privi în inima lui incandescentă, care pulsa.

Mâna bronzată a lui Bale acoperi piatra, spulberând vraja.

– Torak! Ascunde-l!

Torak clipi.

– O să-l vadă şi ea! şuieră Bale. *Acoperă-l!*

Trezit din năuceală, Torak reaşeză opalul de foc la locul lui şi înfăşură bentiţa de pe cap în jurul mânerului cuţitului, pentru a-l fixa mai bine. Numai când fu ascuns în siguranţă, reuşiră să respire din nou.

În sfârşit, Bale interveni:

– Cum îl distrugem?

Torak se încruntă. Cum putea să se gândească să distrugă ceva atât de frumos?

– Torak! Cum?

Desigur, Bale avea dreptate!

– Va trebui îngropat, zise Torak cu o voce spartă, în pământ sau sub piatră. Şi...

Se opri brusc.

– Da? rosti Bale.

– E nevoie de o viaţă, care să fie îngropată odată cu el. Altfel nu va muri.

Nu se puteau privi în ochi.

Torak se gândi la Renn, cum în Nordul Îndepărtat fusese gata să-şi dea viaţa pentru ca opalul de foc să fie distrus. Se întreba dacă el ar fi putut găsi vreodată curajul să facă aşa ceva.

Se mai gândi şi de câte ori îşi riscase ea viaţa pentru a-l ajuta.

Deodată, Rek scoase un puternic „cra, cra" şi ambii corbi se ridicară spre cer cu un fâlfâit de aripi.

Torak sări în picioare.

– Ascultă! şopti Bale. E ceva jos, lângă Lac!

Încordându-şi auzul, Torak prinse un clipocit slab. Apoi un zgomot de târâre, ca şi cum o făptură se trăgea afară din Lac – pe urmă un mers lipăit şi poticnit.

Scoţându-şi cuţitele, se furişară printre copaci.

Acolo, cu douăzeci de paşi mai jos de ei, într-un pâlc umbros de arini, ceva se mişca.

Torak îl simţi pe Bale cum îl prinde de braţ, în timp ce făptura se ridică pe toată înălţimea. Buruienile îi cădeau de pe membre şi din părul ud.

Bale se întoarse spre Torak cu buzele lipsite de sânge.

– Ce este?

Torak zări braţele palide atârnând neputincioase de-o parte şi de alta a făpturii şi brăţara din boabe de scoruş de la una din încheieturi. Se ridică în picioare.

– E Renn!

35

Renn îi văzu alergând spre ea, strigând-o pe nume. Genunchii îi cedară şi căzu. Bale o prinse de umeri. Torak îi luă traista şi arcul.

– Vine! gâfâi ea.

O cuprinse un spasm de tuse şi vomită apa mocirloasă a Lacului.

– Unde ai fost? întrebă Bale.

Ea încercă să răspundă, dar tusea o cuprinse din nou. Nu era timp să le spună ce cumplit fusese când îşi dăduse seama de nenorocirea ce-i ameninţa pe toţi; hotărârea ei de-a avertiza clanurile, în timp ce barca făcea tot ce putea pentru a i se împotrivi: răsucindu-se, avântându-se înainte şi până la urmă aruncând-o peste bord. Acum, Bale îngenunchease alături de ea fără să-i pese de pericol, iar Torak îi ştergea arcul cu o mână de iarbă, evitându-i privirea.

– Acum eşti în siguranţă, zise Bale.

– Nimeni nu e în siguranţă! Ea i se agăţă de braţ. Ascultaţi-mă! Vine viitura!

O privire uluiţi.

– Fluviul de Gheaţă, gâfâi ea. Toată primăvara a reţinut apa rezultată din topire! *De aceea* peretele de gheaţă e atât de albastru, *de aceea* Lacul a scăzut atâta! Din nou o zgudui tusea. Am tot văzut gemeni. *Două* lacuri, le vedeţi? Acesta – şi cel *din spatele gheţii!* Seshru a furat lutul sacru, a îmbolnăvit Lacul. Şi acum vine furtuna şi Spiritul Pământului va sfărâma peretele de gheaţă! Viitura ne va lua pe toţi! Se întoarse spre Torak. Indiferent ce părere ai despre mine, ar trebui totuşi să mă crezi! Trebuie să le avertizăm pe Vidre! Să le ducem pe dealuri, sau nu vor mai avea nici o şansă!

Tot fără s-o privească în ochi, Torak puse arcul jos.

– Nu doar pe Vidre.

– Ce vrei să spui? întrebă ea.

– Focurile de tabără de pe ţărmul vestic, spuse Bale. Noi credem că e Clanul Mistreţului, pornit după Torak. Poate că şi alte clanuri.

Renn îşi muşcă degetele.

– Corbii. Fin-Kedinn trebuie că a venit să mă caute. Se vor îneca.

– Luăm caiacul, i se adresă Torak lui Bale. E modul cel mai rapid de a ajunge la ei.

Bale încuviinţă.

– Dar nu toţi; asta ne va încetini; şi apoi, Renn nu mai poate!

– Ba da, pot! strigă Renn.

– Nu, nu poţi, rosti Bale. Apoi către Torak: Colina asta nu e prea abruptă. Pot să o duc pe un teren mai înalt, acolo vom fi în siguranţă. Ia tu barca. Avertizează-i tu.

– Să iau eu barca ta? N-ai lăsat niciodată pe nimeni...

– Torak, i-o reteză Bale, este şansa ta să le arăţi că nu eşti Devorator-de-Suflete!

– Dacă nu-l vor ucide mai întâi, interveni Renn.

Torak o ignoră.

În câteva clipe, Bale lăsă barca la apă şi Torak era gata să pornească, dar deodată sări în picioare şi alergă la Renn. Desprinzându-şi teaca cuţitului, i-o strecură în palmă.

– Păstrează-l în siguranţă, murmură el.

– Dar e al tău, vei avea nevoie de el!

– Nu e timp să-ţi explic. Îţi va spune Bale. Şi peste umăr adăugă: Ea mă urmăreşte pe mine *şi* opalul de foc, nu trebuie să le obţină pe amândouă!

Spiritul Pământului transformă ziua în amurg, în timp ce Torak îşi purta caiacul peste ape mai iute ca fulgerul. Tunetul se făcea auzit. Aerul trosnea încărcat de presimţiri. Viitura putea să se dezlănţuie în orice clipă.

În minte, văzu făpturile Codrului şi ale Lacului alergând spre locuri mai sigure. Elanii, căprioarele şi caii, urcând spre creste; castorii şi vidrele, fugind

cât de repede puteau spre coline; veverițele și jderii căutând refugiu în stejarii cei mai puternici. Chiar și peștii trebuiau să se ascundă pe fundul Lacului.

Dar lupii? Acesta trebuie să fie motivul pentru care plecaseră de pe insulă: simțiseră ceea ce se pregătea. Spera că duseseră puii destul de sus – și că lupul era cu ei.

Spre est, cerul era o masă clocotitoare de nori de furtună. În curând, fulgerul va săgeta Fluviul de Gheață, dezlănțuind furia copleșitoare a apelor aflate dedesubt. Torak își imagină viitura umflând Lacul: devastând insulele, măturând tabăra Vidrelor și totul în calea ei.

Vântul se înteți, dar el continua să vâslească. Era aproape epuizat când ajunse la țărmul vestic și debarcă la sud de râul Coadă-de-Topor. Nici urmă de bărci sau de oameni. Doar trestii bătute de vânt.

Lăsând caiacul pe mal, pătrunse într-un desiș de la picioarele crestei. Copacii gemeau, atenționându-l să se întoarcă. Din câte știa, întreaga colină ar fi trebuit să mișune de vânători aflați în căutarea lui, și tot ce avea la el era securea. Nu prea era de folos împotriva săgeților și a sulițelor.

Istovit, trebui să se oprească în curând pentru a-și trage sufletul. Tocmai se întreba în ce direcție să o ia, când ceva sări dintre ienuperi și-l trânti la pământ.

În sfârșit, lupul îl găsise pe Marele Făr-de-Coadă!

Într-o clipită, tristeţea că-şi părăsise haita fu alungată, iar lupul linse faţa fratelui de haită în semn de bucurie.

– *N-am putut să te părăsesc!* îi spuse el. *M-am întors şi n-am să te părăsesc niciodată, aşa cum ai spus!*

Dar salutul Marelui Făr-de-Coadă fu grăbit şi imperios, astfel că lupul îşi dădu seama în ce dispoziţie se află. Mirosise Limbă de Viperă pe fratele de haită. Simţise îngrijorare mare şi pericol.

– *Ce să fac?* întrebă el.

– *Găseşte-i pe corbi*, răspunse Marele Făr-de-Coadă.

Dar aceasta nu-i făcu plăcere lupului.

– *De ce pe ei?*

– *Nu*, zise Marele Făr-de-Coadă, *nu e vorba de păsări! Pe lupii care miros a corbi. Găseşte-l pe conducătorul haitei!*

Şi lupul înţelese. Înghiontindu-l pe fratele de haită cu botul pentru a-i comunica asta, o luă la goană printre copaci.

Marele loc de tabără al celor făr-de-coadă era doar cu câţiva paşi mai departe şi în curând se pomeni într-un tufiş de la marginea lui. Pe furiş, continuă să înainteze pentru a-l găsi pe conducătorul haitei.

Locul de tabără clocotea de furie şi lupul auzi multe mârâieli în haita Mistreţului, a Lupului şi a Corbilor. Apoi prinse tonurile calme şi puternice ale conducătorului Corb. Acest făr-de-coadă nu urlase niciodată. Nu avea nevoie. Era respectat de toţi.

Păşind cu grijă, lupul se târî mai aproape de el.

Câinii erau neobosiţi, dar venind încoace, lupul se tăvălise într-o grămadă de bălegar de bizon, aşa că nu-l simţiră apropiindu-se. Când se apropie cât de mult putu, se ghemui la pământ şi aşteptă.

În curând, conducătorul Corb îi simţi privirea şi-l privi la rândul său.

O, era aşa de isteţ! Ca un lup adevărat, privirea lui se încrucişă cu a lupului, apoi se uită în lături, pentru ca toţi ceilalţi să nu observe. Puţin mai târziu, părăsi locul de tabără: calm, pentru a nu trezi suspiciuni.

Când lupul fu convins că îl urmează, preluă conducerea pentru a-l găsi pe Marele Făr-de-Coadă.

Deşi Torak îl zări pe Fin-Kedinn păşind printre răscoage, nu se gândi să se ascundă. Se ridică în picioare şi rămase la loc deschis. Căpetenia Corb îl văzu şi faţa i se lumină. Inima lui Torak începu să-i bată cu putere. Fin-Kedinn îi lipsise mai mult decât îşi închipuise.

– Torak! Fin-Kedinn îl apucă de umăr, apoi privi în urma sa. Vino! Suntem prea aproape de tabără şi Aki continuă să adulmece după tine.

Cu lupul mergând după ei, se ascunseră într-un desiş legănat de vânt. Privirea pătrunzătoare a Căpeteniei Corb cercetă faţa lui Torak şi-i observă cicatricea de pe piept.

– Unde e Renn?

– În siguranţă, împreună cu Bale pe ţărmul nordic. Fin-Kedinn, trebuie să mă asculţi!

Şi pe cât putu de scurt, îi relată Căpeteniei Corb despre viitură. Fin-Kedinn îl ascultă fără să pună întrebări şi fără să-l întrerupă.

– Trebuie să duci clanurile într-o zonă mai înaltă, continuă Torak. Chiar acum! Viitura se poate dezlănţui în orice clipă!

Figura Căpeteniei Corb era la fel de misterioasă ca întotdeauna, dar Torak ştia din strălucirea ochilor săi că gândurile i se prindeau iute în minte.

– Toată lumea se află în tabără, zise el, certându-se în legătură cu cel mai bun mod de a te captura. Asta îi va face să se mişte mai repede.

– Am un caiac, zise Torak. Voi găsi tabăra Vidrelor şi îi voi anunţa şi pe ei.

– Nu. Te vor ucide, înainte de a avea şansa s-o faci.

– Dar cineva trebuie să-i avertizeze.

– Am să mă ocup eu de asta.

– Şi clanurile?

– Le duc sus, pe Spinarea-Mistreţului. Arătă cu capul spre creasta din spatele lor. Trebuie să te duci şi tu acolo, cât de repede poţi. Încearcă să ajungi în partea de sud, acolo vor fi mai puţini oameni.

Torak dădu aprobator din cap. Dar când fu gata să plece, Fin-Kedinn îl trase înapoi.

– Unde e Magul Viperă?

– Nu ştiu. Pe stânca de nord, aşa cred.

Fin-Kedinn arăta neînduplecat.

– Încă n-a terminat cu tine. O cunosc, Torak. Niciodată să nu o subestimezi. Să nu uiţi că s-ar putea să fie mai aproape decât îţi închipui!

Torak nu-i spuse despre opalul de foc, aşa că nu ştia şi de asta, dar când Căpetenia Corb se întoarse, i se adresă:

– Fin-Kedinn. Nu ai fi fost aici – în pericol – dacă n-aş fi fost eu. Îmi pare rău.

O umbră trecu peste faţa Căpeteniei Corb.

– Eu te-am proscris. Nu eşti singurul căruia îi pare rău. Îi atinse lui Torak braţul. Du-te cât poţi de sus. Du-te!

Vântul şuiera în urechile lui Torak în timp ce urca colina, iar lupul alerga înaintea lui. Codrul era întunecat ca noaptea; copacii se zvârcoleau şi gemeau.

Ajunsese cam la jumătatea drumului până sus pe culme, când trebui să se oprească. Se chirci, cu pieptul ridicându-se. Apoi, prăbuşit lângă un pin, îi porunci lupului să meargă mai departe fără el.

Lupul şovăia.

Fulgerul se aprinse. Tunetul izbi chiar deasupra capului. Ploaia se lovea de frunze – şi imediat deveni torenţială.

Torak îi văzu pe Rip şi pe Rek adăpostindu-se într-un stejar. Da. Să se urce într-un copac. Nu mai era timp de nimic altceva. Poate că va fi ocrotit de Codru.

– *Du-te!* îi spuse din nou lupului şi acesta – simţind ce intenţie avea – se întoarse şi alergă spre locuri mai sigure.

În depărtare, Torak percepu o reverberaţie adâncă, alta decât a tunetului; şi un bubuit însoţit de ecou, aşa cum mai auzise odată, în Nordul Îndepărtat. Bubuitul gheţii ce se sparge.

Se îndreptă spre stejar poticnindu-se – aproape ajunse –, dar se prăbuşi în noroi cât era de lung. Fulgerul căzu la o distanţă de câţiva zeci de centimetri de mâna lui. În spate, o ramură trosni. Se întoarse pe o parte exact când securea lui Aki izbi rădăcina copacului, acolo unde-i fusese capul înainte.

– În sfârşit, te-am prins! mugi băiatul din Clanul Mistreţului.

Cu braţul teafăr trăgea de securea înfiptă în rădăcină.

– Aki, ai înnebunit? strigă Torak pentru a acoperi vuietul vântului. Vine viitura! Trebuie să ne urcăm în copaci!

– Am spus că am să te prind şi aşa voi face! ţipă Aki.

Alte fulgere, alte tunete. Bubuitul Fluviului de Gheaţă traversa Lacul.

În timp ce se lupta să se ridice în picioare, Torak văzu că pe Aki nu-l mâna ura, ci frica de a-şi dezamăgi tatăl – şi împotriva acesteia nu există raţiune. Lăsându-l să-şi scoată securea, Torak fugi spre stejar şi sări spre ramura cea mai de jos. Disperarea îi dădu putere şi în curând se afla cu zece paşi mai sus.

– Aki! strigă el. Lasă securea! Urcă!

Încă un bubuit dinspre Fluviul de Gheaţă – şi deodată Aki dădu drumul mânerului securii

şi alergă spre stejar. Dar era mai greu decât Torak şi nu putu să ajungă la creanga de jos.

– Apucă-te de mâna mea!

Torak se aplecă cât putu de mult.

Dar nu destul. Şi Aki nu izbutea să urce, având un singur braţ teafăr.

Prin perdeaua ploii, Torak zări braţul drept al băiatului din Clanul Mistreţului imobilizat la piept: braţul pe care el, Torak, i-l rupsese atunci când îl trimisese în vâltoare.

Mârâind, Torak coborî din copac şi îşi împreună mâinile, pentru a forma o treaptă.

– Repede, urcă!

Aki era înspăimântat. Puse un picior în palmele unite ale lui Torak şi acesta îl ajută să se urce în copac, cu ultimele puteri.

Bubuitul se auzi din nou, dar de data aceasta nu mai era gheaţa, îşi dădu seama Torak, era viitura. În depărtare chiar o văzu: un perete gigantic de apă prăvălindu-se peste Lac – ştergând orice urmă de insulă, scoţând copacii din rădăcini, venind după el.

Aki strigă şi se aplecă întinzându-i mâna, dar acum Torak era cel care nu putea să-l ajungă. Nu va reuşi niciodată s-o facă.

Cu o fracţiune de secundă înainte ca viitura să-l lovească, îl văzu pe lup alergând spre el. Torak se clătină pentru a-i ieşi în întâmpinare – îşi petrecu braţele în jurul gâtului fratelui de haită...

... şi valul îi luă pe amândoi.

36

Torak îşi veni în simţiri întins pe spate, cu ploaia răpăindu-i peste faţă.

Un peşte mort atârna în mesteacănul de deasupra lui. Furtuna trecuse. Viitura îl aruncase pe o coastă stâncoasă de deal, presărată cu puieţi distruşi. Nu era nici urmă de lup. Torak se rugă să-şi fi găsit drumul în siguranţă.

Se ridică într-un cot. Era lovit şi zgâriat, însă fără alte răni.

Dar era înconjurat.

În spatele unei păduri de suliţe – toate aţintite spre el – văzu o gloată de Mistreţi, de Lupi şi de Corbi, cam optzeci la număr. Pe unii dintre ei îi cunoştea – Thull, Raut, Maheegun –, dar ei îl priveau ca pe un străin. Toţi ca unul, erau murdari, speriaţi şi gata să ucidă.

O săgeată se înfipse în noroi alături de coapsa lui. Se ridică în picioare. Era singur şi dezarmat. Viitura îi luase şi securea.

Apoi îl zări pe lup pe colina din spatele lor, pregătindu-se să sară în ajutorul lui.

– *Pleacă!* lătră Torak. *Sunt prea mulţi!*

Lupul nu se mişcă.

Murmure agitate. Nu le plăcea să-l audă vorbind în limba lupilor.

O piatră îl izbi în tâmplă. Reuşi să rămână în picioare. Dacă va cădea, va fi sfârşitul.

– Fără pietre, rosti o voce familiară şi suliţele se depărtară pentru a-l lăsa pe Fin-Kedinn să treacă.

Sprijinindu-se greoi în baston, se îndreptă spre Torak, apoi se întoarse spre mulţime, făcând scut în faţa lui cu trupul.

– Dă-te la o parte, Fin-Kedinn, strigă căpetenia Clanului Mistreţului. Eu l-am găsit pe proscris! Mie îmi revine onoarea de a-l ucide!

– Nu! Aki ieşi în faţă. Nu poţi face asta! Mi-a salvat viaţa!

Căpetenia Clanului Mistreţului se întoarse spre fiul său şi Aki se cutremură – dar rămase dârz.

– Ar fi putut să se salveze pe el, în loc de asta m-a ajutat pe mine! Tată, nu poţi să-l ucizi, nu e drept!

– Nu e drept? Cu pumnul, căpetenia Clanului Mistreţului îi dădu o lovitură fiului său ce-l făcu să zboare cât colo. E proscris! Asta e legea!

– Cum poţi spune aşa ceva? strigă Bale, croindu-şi drum prin mulţime. Torak v-a salvat pe toţi!

– V-a avertizat de viitură! gâfâi Renn în spatele lui. Era udă leoarcă şi furioasă. Dacă n-ar fi fost Torak, v-aţi fi înecat până la ultimul!

– N-o ascultaţi! ţipă un om Vidră, singurul pe care îl putea vedea Torak. Toate astea sunt din cauza lui! Proscrisul a înfuriat Lacul, *el* a cauzat viitura!

– Nu, Yolun, zise Fin-Kedinn. Nu Torak! A fost Magul Viperă.

– Magul Viperă! rânji dispreţuitor căpetenia Clanului Mistreţului. Asta spui tu, dar unde e? Aici e doar un Devorator-de-Suflete!

Îşi îndreptă sulița spre Torak.

– Nu e Devorator-de-Suflete, interveni Fin-Kedinn. Şi-a scos simbolul, puteţi să vedeţi cu toţii cicatricea.

Dar căpetenia Clanului Mistreţului avea sprijinul mulţimii şi asta îi dădu curaj.

– E proscris! Legea spune că un proscris trebuie să moară!

– Atunci legea trebuie schimbată! răspunse Căpetenia Corb.

– De ce? Pentru că spui tu?

– Pentru că aşa e drept.

– E Devorator-de-Suflete şi proscris...

– E fiul meu adoptiv! răcni Fin-Kedinn.

Corbii îşi luară zborul din copaci. Oamenii se dădură înapoi.

Căpetenia Clanului Mistreţului îşi umezi buzele.

– De când?

– De acum, îl repezi Căpetenia Corb.

– Fin-Kedinn! strigă Renn. Prinde!

Îi azvârli cuţitul lui Torak şi Fin-Kedinn îl prinse, apoi îşi trecu lama peste antebraţ, făcând să apară câteva picături de sânge. Pe urmă, apucând încheietura lui Torak, îi făcu acelaşi lucru, şi se prinseră de mâini, în timp ce Căpetenia Corb rostea cuvintele de înfiere. Se întoarse apoi spre mulţime şi ochii lui albaştri străluciră.

– Dacă va fi proscris în continuare, atunci şi eu sunt! Ucideţi-l – şi va trebui să mă ucideţi şi pe mine!

Căpetenia Clanului Mistreţului strânse în mână sulița, dar nu făcu nici o mişcare.

Nimeni nu se clinti.

Torak însă îşi dădu seama că nici măcar Căpetenia Corb nu va putea să-i ţină prea mult în frâu. Văzu violenţa de pe chipurile lor murdare; disperarea cu care îşi strângeau în mâini securile şi sulițele. Tocmai supravieţuiseră unui dezastru şi aveau nevoie să dea vina pe cineva. Şi dacă Fin-Kedinn li se împotrivea – sau Bale, sau Renn –, îi vor ucide şi pe ei.

Luându-şi cuţitul de la Căpetenia Corb, Torak rosti calm:

– Nu vreau sângele vostru pe mâinile mele.

Căpetenia Clanului Mistreţului îl luă peste picior:

– Te ascunzi în spatele tatălui tău adoptiv?

– Fin-Kedinn, interveni Torak, trebuie să le fac faţă de unul singur.

În silă, Căpetenia Corb se dădu la o parte.

– Unde îţi este curajul, proscrisule? îşi bătu joc de el Căpetenia Mistreţ.

– Chiar aici, răspunse Torak. Simţea o uşurare ciudată pentru că se confrunta în sfârşit cu ei. Nu mă mai ascund, m-am săturat de asta! strigă el în timp ce dădea ocol cercului de suliţe, cu braţele larg deschise. Iată-mă! Puteţi să mă omorâţi dacă vreţi! Cui *îi pasă* că sunt o ţintă greşită? Cui *îi pasă* că aceasta este ceea ce vor de fapt Devoratorii-de-Suflete? Magul Stejar, Magul Bufniţă-Vultur, Magul Viperă – ei sunt tot pe aici! Ucideţi-mă şi nu veţi rezolva *nimic!*

– E o înşelătorie, scuipă vorbele căpetenia Clanului Mistreţului. Nu-l ascultaţi. *El* este Devoratorul-de-Suflete!

– *Am fost* Devorator-de-Suflete, i-o trânti Torak. M-au făcut împotriva voinţei mele. Îşi lovi cicatricea cu pumnul. Le-am scos simbolul – cu ăsta! Agitându-şi cuţitul prin aer, îi aruncă o privire lui Renn şi buzele ei se întredeschiseră, ghicind ce avea de gând să facă. Tatăl meu mi-a dat cuţitul acesta când era pe moarte, continuă Torak, şi iată cum hotărăsc eu să-l folosesc: să vă dovedesc – o dată pentru totdeauna – că nu sunt Devorator-de-Suflete!

Urechile îi vâjâiau când desfăcu bentiţa ce fusese pe fruntea lui şi acum era înfăşurată pe mâner. Şi când apăru ultimul strat, lăsă să cadă pielea de căprioară şi înclină cuţitul pentru ca în palmă să-i pice povara lui înspăimântătoare. Lumina roşie şi rece a opalului de foc străluci.

Căpeteniei Clanului Mistreţului i se tăie răsuflarea.

Mâna lui Fin-Kedinn se încleştă pe toiag.

Teroarea şi respectul amestecat cu teamă se aşternură pe chipurile tuturor.

– Opalul de foc, zise Torak ridicându-l pentru a fi văzut de toţi. Esenţa puterii unui Devorator-de-Suflete. E ultimul fragment din întregul pe care l-a sfărâmat tatăl meu. *Tatăl meu*, îi aruncă o privire lui Maheegun, care i-a înfruntat pe Devoratorii-de-Suflete şi care le-a zdrobit puterea! Şi acum este *al meu!*

– Dă-mi-l mie, se auzi o voce şuierătoare.

Torak se întoarse.

Magul Viperă stătea pe creasta de deasupra lui, la douăzeci de paşi în spatele cercului de suliţe. Faţa şi membrele ei erau mânjite cu lutul sacru al Clanului Vidrei şi privea calmă în jos la ei: inumană, de neînvins.

Un fior străbătu mulţimea.

– *Devoratoarea-de-Suflete... A venit Magul Viperă...*

– Înapoi, avertiză Seshru întinzând mâna verde şi îndreptându-şi degetul arătător asupra tuturor. Moartea va lovi pe oricine va încerca să-mi facă rău. Asta era puterea Devoratorilor-de-Suflete – o astfel de teroare inspira Magul Viperă, încât nici unul nu mişcă. Dă-mi-l mie, repetă ea şi vorbele îi erau un fel de mângâiere adresată doar lui.

Făcu efortul de a-şi lua ochii de la faţa aceea verde, desăvârşită.

O mişcare îi atrase privirea. La o oarecare distanţă în spatele Magului Viperă, lupul stătea privind. În

liniște, Torak îl avertiză să se retragă. Chiar și pentru lup, Devoratoarea-de-Suflete era prea puternică.

– Dă-mi-l mie, repetă Seshru.

Incapabil să reziste, Torak îi întâlni privirea. Uită de suliţe, de Bale, de Renn, de Fin-Kedinn, de lup. Nu mai exista nimic pe această coastă de deal distrusă, cu excepţia Magului Viperă și a opalului de foc, fierbinte și greu în mâna lui.

– Am să ţi-l dau, zise el în sfârșit. Ţi-l dau ţie.

Toţi își pierdură răsuflarea.

Aplecându-se, Torak puse opalul de foc pe un bolovan între el și Magul Viperă.

– Ia-l, zise el. E al tău.

Buzele negre ale lui Seshru se depărtară într-un zâmbet triumfător.

Tot aplecat, Torak luă în mână o piatră de granit. Apoi o ridică și ochii Magului Viperă se deschiseră, măriţi de groază. Rotindu-și cuţitul, sări la el, în timp ce Torak striga:

– Ia-l! Ia opalul de foc!

O văzuse pe Renn încordându-și o săgeată în arc, cu care o ochi pe mama ei; dar Bale îi apucă arma din mână și ţinti la rândul lui. O văzu apoi pe Seshru scoţând un strigăt înfricoșător și prăbușindu-se cu o săgeată înfiptă în piept, exact când el coborî mâna și sparse opalul de foc în mici fărâme cu piatra de granit.

O tăcere deplină se așternu pe dealuri.

Apoi Torak dădu drumul granitului din mână şi-l privi pe Bale. Băiatul Focă stătea gâfâind, cu arcul lui Renn în mână.

Încă vii, fărâmele purpurii ale opalului de foc sclipeau în noroi.

Încă vie, Magul Viperă se întinse după ele: zvârcolindu-se ca un şarpe tăiat în două.

Renn ţâşni prin mulţime. Apucând fragmentele opalului de foc în mână, odată cu noroiul din jur, le vârî în palma lui Seshru şi strânse pumnul verde în jurul lor, apoi îl legă strâns cu bentiţa scoasă de pe fruntea lui Torak.

– Iată, gâfâi ea. Ai ceea ce ai vrut! Opalul de foc moare odată cu tine!

Seshru privi lumina purpurie sângerând printre degetele ei şi-şi dezveli dinţii.

– Acesta... nu este sfârşitul, şuieră ea.

Din gură îi picura sânge. Ochii îi luceau. În timp ce sufletele îi părăseau trupul, strălucirea roşie dintre degete păli şi muri.

Neîndurător, Fin-Kedinn ridică toiagul.

– Devoratoarea-de-Suflete a murit, decretă el. Să ne purtăm cu înţelepciune: proscrisul *nu va mai fi* proscris!

După o clipă de ezitare, Maheegun se înclină, dându-şi consimţământul.

Apoi căpetenia Clanului Mistreţului.

Apoi Yolun, în numele Vidrelor.

Apoi toţi ceilalţi.

Renn stătea în genunchi lângă Magul Viperă, privind cum ploaia îi spăla sângele, în şiroaie noroioase.

„E prea aproape de trupul acela, se gândi Torak. Sufletele Magului Viperă trebuie că sunt primejdios de aproape.“ Repede, luă cornul de leacuri al lui Renn şi vărsă în palmă sângele pământului, apoi o apucă de mână şi, asigurându-se că încă mai purta apărătoarea pentru degete, îi înmuie degetul arătător în ocru şi o ajută să deseneze Însemnele Morţii pe fruntea, pe inima şi pe călcâiele mamei ei. Apoi o trase blând departe de cadavru.

Mulţimea se dădu la o parte pentru a lăsa pe cineva să treacă.

Blana de pe ceafa lupului era zbârlită, buzele ridicate îi dezveleau colţii, în timp ce se îndrepta ţeapăn spre cadavru, pândind ceva ce nimeni nu putea să vadă.

Apoi, în timp ce ploaia continua să cadă, Torak îl văzu pe fratele de haită sărind – muşcând aerul – şi fugind în Codru, pentru a alunga sufletele Magului Viperă departe de cei vii.

37

Haita pleca fără el. Lupul ştia că aşa trebuie – şi totuşi îl durea.

Lupii maturi călcau exact pe urmele lăsate de labele conducătorului, dar puii se împingeau unul pe altul, repezindu-se după vreo bucată mai ciudată de muşchi.

Săpătorul şi Muşcătorul văzură că lupul nu-i urma şi fugiră cât îi ţinură picioarele să-l aducă înapoi.

– *Haide! Nu rămâne în urmă!*

Lupul dădu mâhnit din coadă.

Femela dominantă îşi chemă puii şi ei porniră repejor după ea, privind înapoi nedumeriţi.

Blană-Întunecată fu ultima care plecă. O privire plină de înţelepciune peste umăr, apoi dispăru şi ea.

Lupul se trezi tresărind. Lungit în noroi, simţea tristeţea coborând asupra lui. Haita plecase!

Printre copaci venea zgomotul celor făr-de-coadă, care începuseră să se mişte. Lupul merse de-a lungul izvorului pentru a adulmeca mirosurile.

De când Apa Mare venise vuind, totul se schimbase. Tunetul plecase, iar Apa Mare era calmă, deşi crescuse, iar în copaci se vedeau peşti, ceea ce era ciudat. Cei Ascunşi erau liniştiţi, acum când insula lor era doar a lor; iar cei făr-de-coadă nu-l mai vânau pe Marele Făr-de-Coadă, ci îl primise înapoi. Lupul nu înţelegea de ce.

Şi Marele Făr-de-Coadă se schimbase. În ultimele Luminări şi Întunecimi, mirosul lui nu mai era acelaşi, iar urletele lui deveniseră mai profunde. Lupul *ştia* motivul. Spre deosebire de puii de lup, puii celor făr-de-coadă aveau nevoie de un timp extrem de lung pentru a creşte, dar până la urmă reuşeau. Marele Făr-de-Coadă era aproape matur.

Chiar acum se afla în vizuină cu ceilalţi făr-de-coadă, cufundat într-unul din acele somnuri fără de sfârşit ale sale. Lupul ar fi vrut să se trezească şi să simtă că fratele lui de haită are nevoie de el.

Dar nu apăru.

– E timpul să ne întoarcem, rosti Fin-Kedinn, şi Renn, care stătea pe o piatră deasupra izvorului tămăduitor, dădu din cap, dar nu se mişcă.

Alături, un grup de Vidre înapoiau lutul sacru Lacului spălându-şi-l de pe feţe. Bale stătea pe

marginea falezei, pierdut în gânduri, iar Torak cerceta ferigile căutându-şi piatra-nume.

Renn ar fi vrut să-l ajute, dar nu-şi putea aduna curajul. În realitate nu mai vorbise cu ea de când aflase de mama ei. Nu mai era sigură dacă relaţia dintre ei era din nou bună – sau dacă totul se schimbase.

În zori, Vidrele sosiseră în bărcile lor din trestii. Se dovedi că nu avuseseră nevoie să fie anunţaţi de viitură, deoarece Magul lor citise semnele şi le condusese în siguranţă. De aceea fusese trimis Yolun în tabăra Clanurilor Codrului: să le atenţioneze şi pe *ele*.

Cei din Clanul Vidrelor nu părură surprinşi nici când Fin-Kedinn le vorbi despre Magul Viperă. Acceptară aceasta, aşa cum acceptaseră şi viitura ce le distrusese tabăra – apoi se apucară în linişte de ritualul funerar.

După ce duseră cadavrul într-un golf îndepărtat de pe ţărmul de nord, spălară trupul şi îl depuseră pe Platforma Morţii, acoperindu-l cu ramuri de ienupăr, ca să nu bântuie. Apoi merseră cu toţii la izvor, pentru a se purifica. Insistară cu blândeţe ca Renn să stea deoparte, deoarece când pusese Însemnele Morţii pe cadavru devenise impură pentru următoarele trei zile. Ei însă nu-i păsa. Era o uşurare. Aşa îşi spunea ei însăşi.

– N-a lăsat nici o urmă, zise Torak făcând-o să sară în sus.

Stătea pe un bolovan în spatele ei. Nu putea să-i vadă faţa din cauza soarelui.

– N-ai găsit piatra-nume? întrebă ea.

El clătină din cap a tăgadă.

– Ce-ar trebui să fac eu în legătură cu asta?

Ea observă că se referise la el, nu la amândoi, şi se întrebă dacă asta însemna ceva. Cu glas tare răspunse:

– O vom întreba pe Saeunn. Ea va şti.

Magul Corb rămăsese în noua tabără de pe Spinarea-Mistreţului şi, deşi Renn n-ar fi recunoscut niciodată, era foarte reconfortant să ştie că e acolo. Dacă va fi nevoie de vrăji, Saeunn le va face.

Torak privi peste Lac.

– Singurul obiect pe care l-am găsit e coşul ei pentru şerpi. Gol. Făcu o pauză. N-au simţit ce s-a întâmplat, şerpii ăştia. Poate că le place să fie liberi.

Renn rupse o ramură de ferigă şi o făcu bucăţi.

„De ce nu poţi să-i spui, se gândi ea, Torak, îmi pare rău că nu ţi-am zis? Dar asta nu schimbă nimic între noi, nu-i aşa? Nu-i aşa?“

Însă Torak tocmai murmura ceva despre faptul că trebuie să-l ajute pe Bale să se ocupe de stricăciunile provocate caiacului, pe urmă plecă, aşa că ea pierdu ocazia.

Fin-Kedinn veni şi se aşeză lângă ea.

– Ştie de Seshru. Vreau să spun: de mine, i se adresă Renn.

– Da, mi-a spus.

– Adevărat? Ce ţi-a spus?

– Doar atât, că ştie.

Ea mestecă feriga, apoi o aruncă.

Fin-Kedinn o întrebă cine mai ştia, iar ea îi spuse că numai Bale. Fin-Kedinn comentă că totuşi unii dintre Corbii mai bătrâni o recunoscuseră pe Magul Viperă, în ciuda lutului verde, şi că Renn va trebui să le spună totul când lucrurile se vor mai linişti, iar ea îi promise că aşa va face.

– Îţi pare rău că a murit? o întrebă Fin-Kedinn.

– Nu... nu ştiu. Se încruntă. Am urât-o atâta vreme, şi acum a plecat. Într-un fel, e un sentiment neplăcut.

El încuviinţă din cap.

Arăta obosit. Renn zări fire cenuşii ce-i înspicau barba roşcovană şi cutele de la colţurile ochilor. Cu o tresărire de groază, îşi dădu seama că îmbătrânise. Oamenii mor chiar mai tineri decât el. Dar el era Fin-Kedinn, nu putea să moară!

– De ce lucrurile nu pot rămâne la fel? strigă ea.

Fin-Kedinn urmărea o libelulă ce atingea apa în zbor.

– Pentru că asta e realitatea. Totul se schimbă, în permanenţă. În cea mai mare parte, nu observi. Se întoarse spre ea. Un lucru trebuie reţinut, Renn, că nu orice schimbare e spre rău.

Ea trase adânc aer în piept, ce se sfârşi cu un nod în gât.

– Torak a fost proscris, reluă Fin-Kedinn. Acum nu mai este. Aceasta e o schimbare bună. Dar îi va

lua ceva timp, pentru a se obişnui. Ajutându-se de toiag, se ridică în picioare. Acum trebuie să ne întoarcem. Eşti istovită.

– Nu, nu sunt, minţi ea.

El răsuflă cu zgomot.

– Când a fost ultima oară când ai mâncat cum trebuie?

În noaptea aceea, clanurile făcură un ospăţ, pentru a aduce mulţumiri că supravieţuiseră viiturii.

În mod misterios, peştii reveniseră în Lac şi, deşi Vidrele nu îndrăzniră să spună nimic cu voce tare de frică să nu alunge norocul, li se ghicea buna dispoziţie în timp ce zoreau cu pregătirile.

Torak şi Bale trebuiră să ajute şi ei, ca toţi ceilalţi, dar Renn, fiind impură, nu avea voie. Rătăcea în jurul taberei, încercând să nu pară că e de prisos, apoi plecă să-l găsească pe lup. Dar nu reuşi, îl auzi doar urlând. Părea trist. Ghici că îi lipsea haita şi se hotărî să se ocupe de el, pentru a-l înveseli.

Înainte ca petrecerea să înceapă, o barcă din trestii fu umplută cu bunătăţi, ca ofrandă pentru Lac; apoi toată lumea să aşeză să mănânce. Era o noapte răcoroasă şi liniştită şi stăteau cu toţii în jurul focului de tabără: Clanul Vidrei şi cel al Mistreţului, cel al Lupului şi cel al Corbilor. Toţi, cu excepţia lui Renn, căreia i se făcuse un foc mic, la marginea taberei.

Mâncarea era mai bună decât se aşteptase ea, şi Fin-Kedinn avea dreptate, era lihnită de foame. Era elan fript şi plătică suculentă, friptă la foc din lemn de arin; capete de păstrăvi rumenite şi plăcinte crocante şi aurii din polen de trestii, cu bucăţele dulci şi lipicioase din clei de trestii; şi cea mai groasă şi mai bine mirositoare untură de ghidrin pe care Vidrele o luaseră cu ei când îşi abandonaseră tabăra. De aceasta Renn se feri, dar îl văzu pe Torak – care nu ştia de ea – făcând efortul de a-şi controla grimasele, după prima îmbucătură.

Stătea pe locul de onoare, alături de căpeteniile de clan, arătând stânjenit de atenţia ce i se acorda. Renn îl văzu atingându-şi conştient tatuajul de proscris de pe frunte; dar el ori n-o văzu, ori se feri s-o arate. Ea îşi spuse să nu se îngrijoreze.

Nu departe de Torak stătea Bale. Acesta prinse privirea lui Renn şi era gata să-i zâmbească, dar se controlă. Încă nu vorbiseră despre ceea ce făcuse şi ea ghici că nici el nu era sigur de felul cum se simţea ea. Îi adresă un zâmbet scurt şi el păru uşurat.

Când masa fu gata, Vidrele adunară toate oasele de peşte prea mici pentru a fi folosite şi le aruncară în Lac, pentru a putea renaşte în peşti noi. Apoi cei doi gemeni Magi Vidră se ridicară şi începură să cânte.

Ca o cascadă de argint curgând într-un iaz cu apă limpede, vocile lor umplură liniştea ce stătea la pândă. Astfel, în minte, Renn văzu întunericul Începuturilor, când toată lumea era doar apă. Apoi

un cufundar plonjă până pe fund, luă o fărâmă de noroi în cioc, ieşi la suprafaţă – şi făcu pământul.

După aceasta, cântară un nou cântec. De astă dată, Renn văzu vipera ce furase lutul sacru şi îmbolnăvise Lacul. Acesta imploră ajutorul Spiritului Pământului, pentru a elibera apele din spatele gheţii şi pentru a curăţa tot răul; oamenii Codrului erau gata să fie şi ei măturaţi de ape, dacă n-ar fi fost anunţaţi de Pribeagul-fără-Clan. Apoi băiatul de la Mare ucise vipera şi pacea reveni.

Când cântecul se termină, fiecare îi făcu lui Torak o plecăciune şi el roşi. Plecăciunea căpeteniei Clanului Mistreţului fu duşmănoasă, dar a lui Aki fu făcută din toată inima. Stătea în picioare lângă tatăl lui, având un nou respect pentru el însuşi, ceea ce-l făcea să se simtă bine. Maheegun şi Clanul Lupului se aplecară mai adânc decât toţi.

Aproape se iviseră zorii. Desigur, se gândi Renn, ospăţul se va termina curând. Mâncarea o făcuse să se simtă mai plină de curaj. Va trebui pur şi simplu să se ducă la Torak şi să-i spună ceea ce trebuia spus.

Dar iată, Căpetenia Vidră începuse să împartă daruri, aşa că trebui să mai aştepte.

Lui Bale i se dădu o gheară de cufundar ca amuletă – astfel încât, asemenea celor mai multe creaturi cu mare îndemânare în apă, va rămâne întotdeauna la suprafaţă.

Torak primi o brăţară făcută din falca de jos a unei ştiuci, învelită în piele de elan, astfel încât va fi un vânător la fel de îndemânatic ca o ştiucă. Şi

cuţitul lui fusese reparat; în gaura lăsată de opalul de foc se afla o bucată de rocă verzuie, tăiată cu precizie pentru a se potrivi.

Exact când Renn se simţi mai părăsită, Yolun veni la ea şi-i puse ceva la picioare. Apoi se înclină, murmurând mulţumiri pentru rolul pe care îl jucase ea în salvarea Lacului său drag. Darul era un cuţitaş minunat dintr-un dinte de castor, cu plăselele sculptate în coadă de peşte.

Sosiră zorile şi până la urmă lumea plecă la culcare. Deodată, iată-l pe Torak venind spre ea.

Renn se ridică, scăpând jos bolul şi lingura, pe care le uitase în poală.

Torak o ajută să le adune şi îi făcu un semn stângaci.

– Renn...

– Da? întrebă ea cu o voce mai ascuţită decât intenţionase.

– A, Torak, zise Fin-Kedinn venind spre ei.

Pentru prima oară în viaţă, Renn *nu* fu încântată să-şi vadă unchiul.

– Vino cu mine, continuă netulburat Căpetenia Corb. Avem ceva de făcut.

Torak deschise gura, apoi tăcu.

– Unde ne ducem? întrebă Renn.

Fin-Kedinn îi făcu semn să se întoarcă.

– Nu, Renn, zise el blând, doar Torak. Nu e pentru tine.

Torak îi aruncă o privire ce putea să nu însemne nimic. Apoi urmă Căpetenia Corb în Codru.

38

Torak îşi înăbuşea nerăbdarea, în timp ce păşea în urma lui Fin-Kedinn.

Acum că nu mai era proscris, spera ca el, Renn şi lupul să poată fi din nou împreună, dar poate că greşea. De la viitură, lupul nu se mai întorsese în tabără, iar faţă de Renn era foarte stânjenit, din cauza lucrurilor nespuse încă.

Şi acum, Fin-Kedinn îl conducea pe un drum al elanilor, fără măcar să-i spună de ce. Se mişca repede, sprijinit în toiag, şi avea o pungă de piele netăbăcită atârnată de umăr.

Nu ajunseră prea departe, când Fin-Kedinn se opri. Lăsând punga jos sub un alun, îi ceru lui Torak să se întindă pe pământ.

Se întreba de ce.

– Trebuie să-ţi pun un tatuaj pe frunte. Nu poţi trăi tot restul vieţii cu semnul de proscris.

Se gândise şi el la asta, dar acum îi era teamă.

– Ai de gând să-l tai?

– Nu, răspunse Fin-Kedinn. Întinde-te.

Torak se întinse pe spate şi urmări cum Căpetenia Corb scoase din pungă un ac de os, un ciocănel de corn pentru tatuaj, o piatră de gresie şi un sul din piele de căprioară. Pe acesta îl desfăşură şi scoase din el câteva bucăţi de sângele pământului, ipsos alb şi tuf vulcanic verde.

– L-am trimis pe Bale să caute cardamă, zise el, ca şi cum asta explica totul. Acum stai liniştit.

Fixând un ac în ciocănaş, întinse pielea de pe fruntea lui Torak între degetul arătător şi cel mare şi începu acele perforaţii rapide de care ai nevoie pentru un tatuaj bun, oprindu-se doar din când în când, pentru a şterge sângele.

La început îl duru tare. Apoi îl duru pur şi simplu. Ţinându-şi mintea departe de durere, Torak îşi fixă ochii pe alun. Fructele erau încă verzi, dar o veveriţă era deja foarte ocupată cu căutarea hranei, oprindu-se doar arareori pentru a chiţăi spre intruşii de dedesubt.

După o vreme, Torak îşi întoarse privirea spre Fin-Kedinn.

Tatăl lui adoptiv!

Se simţea onorat şi încântat, dar şi uimit.

– E ceva ce nu înţeleg, i se adresă el.

Fin-Kedinn nu zise nimic.

– Când te-am întâlnit prima oară – şi când ai aflat cine a fost tatăl meu – ai fost furios. De atunci, uneori am crezut că mă placi. Alteori, nu. Punând sângele pământului pe piatra de gresie, Fin-Kedinn îl sfărâmă cu o bucată de granit. Ştiu că erai supărat

pe tatăl meu, continuă Torak cu grijă. Dar mama... Ai urât-o şi pe ea?

Fin-Kedinn continua să ciocănească.

– Nu, spuse el în sfârşit. De ea eram îndrăgostit.

Codrul răsuna de cântecele păsărilor. Albinele bâzâiau printre creţuşte.

– Ea însă m-a iubit ca pe un frate, vorbi mai departe Căpetenia Corb. Pe tatăl tău l-a iubit aşa cum o femeie îşi iubeşte sufletul-pereche.

Torak înghiţi în sec.

– De aceea... de aceea l-ai urât?

Fin-Kedinn oftă.

– Să creşti poate fi uneori un fel de boală a sufletului, Torak. Sufletul-nume vrea să devii mai puternic, aşa că se luptă cu sufletul-clan spunându-i ce să facă. Tu trebuie să găseşti echilibrul dintre ele, ca un cuţit bun. Mie mi-a trebuit multă vreme pentru a reuşi. Înmuind un colţ de piele de căprioară în sângele pământului, o frecă de fruntea lui Torak. De mult am încetat să mai fiu gelos pe tatăl tău. Dar am continuat să-l fac vinovat de moartea mamei tale. Chiar şi acum.

– De ce?

– S-a alăturat Devoratorilor-de-Suflete. Când ea te-a născut pe tine, el se ascundea departe de clanul ei. Dacă n-ar fi pus-o astfel în pericol, poate că ar mai fi fost încă în viaţă.

– N-a avut de gând s-o pună în pericol.

– Nu-mi cere să-l iert, îl atenţionă Fin-Kedinn. De dragul ei, te-am luat. De dragul ei şi al tău, te-am făcut fiu adoptiv. Nu cere mai mult.

Curăţind gresia cu o mână de muşchi, zdrobi şi tuful vulcanic.

Torak studie trăsăturile omului pe care ajunsese să-l iubească.

– Nu ţi-ai găsit niciodată o parteneră?

Buzele lui Fin-Kedinn se strânseră.

– O, ba da. Era o fată din Clanul Lupului. Dar după o vreme mi-a spus că trebuie să ne despărţim, deoarece eu tot la mama ta mă gândesc. Şi avea dreptate.

Linişte. Apoi Torak întrebă:

– Cum era mama mea?

Faţa lui Fin-Kedinn se încordă.

– Tatăl tău trebuie că ţi-a vorbit despre ea.

– Nu. Îl întrista prea mult!

Căpetenia Corb rămase tăcută multă vreme. Apoi zise:

– Cunoştea Codrul ca nimeni altcineva. Îl iubea. Şi Codrul o iubea pe ea. Întâlni privirea lui Torak, şi ochii lui albaştri străluciră. Semeni foarte mult cu ea.

Torak nu se aşteptase la asta. Până acum, mama lui nu fusese aievea pentru el: doar umbra unei femei din Clanul Cerbului Roşu, care îi lăsase cornul de medicamente... şi-l declarase fără-clan.

Fin-Kedinn privea ţintă alunul, fără să-l vadă. Apoi îşi îndreptă umerii şi termină treaba.

– Într-un fel, datorită mamei tale ai supravieţuit ca proscris. Toate creaturile care te-au ajutat! Castor, corb, lup. Codrul însuşi. Poate că au văzut în tine spiritul ei.

– Dar de ce m-a făcut fără-clan? De ce a făcut asta?

Fin-Kedinn oftă.

– Nu ştiu, Torak. Dar te iubea, asta...

– De unde ştii? Nici măcar nu ştiai că a avut un fiu!

– Dar am cunoscut-o pe ea, zise calm Fin-Kedinn. Te-a iubit. Aşadar, trebuie că a făcut-o pentru a-ţi fi de ajutor.

Torak nu putea să-şi dea seama cum îi era de ajutor faptul că e fără-clan.

– Poate, adăugă Fin-Kedinn, răspunsul se află în locul de unde venea ea. Şi unde te-ai născut tu.

– Codrul Adânc!

O adiere mişcă arborii şi aceştia încuviinţară.

– Când trebuie să mă duc acolo? întrebă Torak.

– O vreme nu, răspunse Căpetenia Corb sfărâmând ipsosul. Există o vrajbă între Clanurile Codrului Adânc şi nu le vor permite străinilor să intre. Ar fi o nebunie să te aventurezi până acolo, când Thiazzi şi Eostra pot fi oriunde.

Bale venea printre tufişuri. Avea o înfăţişare gravă când îi întinse lui Fin-Kedinn o cupă mică din corn conţinând cardama.

– V-am auzit vorbind despre Devoratorii-de-Suflete. Nu cred că îi veţi găsi în Codrul Adânc. Eu cred că se află pe insule.

Torak se ridică.

– *Cum?!?*

– E un lucru pe care l-a spus Renn cu câtva timp în urmă. A spus că Magul Focă a avut un fragment din opalul de foc şi l-a dus cu el în Mare. Clătină din cap. Eu nu cred că a făcut aşa ceva. Întotdeauna ţinea cele trebuincioase pentru vrăji într-o pungă din piele de focă. Nu o avea cu el când a fost ucis. Mai târziu, când am dat foc adăpostului, nici acolo nu era.

– Asta poate însemna orice, zise Torak neliniştit.

– Înainte de a veni tu în insule, continuă Bale, când nu era decât magul nostru, puteam uneori să zărim pe pisc o strălucire roşie. Nu ştiam ce e. Acum ştiu.

– Opalul de foc, confirmă Torak.

– Şi înainte ca eu să plec pentru a veni în Codru, mai adăugă Bale, au existat tulburări – în pădure şi în jurul taberei noastre. Ca şi cum cineva căuta ceva.

Torak se gândi la ultimele cuvinte ale Magului Viperă. Apoi observă că Fin-Kedinn nu părea surprins.

– Gândeşte-te la asta, Torak, zise el în timp ce-l dădea cu cardamă. Dacă fragmentul din cuţitul tatălui tău a fost ultimul, de ce numai Magul Viperă umbla după el? De ce nu şi Thiazzi şi Eostra?

– Deci n-am reuşit să fac nimic! ţipă Torak. Totul trebuie luat de la capăt!

– Nici chiar aşa, zise Fin-Kedinn. Pas cu pas. Îţi aminteşti?

Torak se pregătea să-i răspundă, dar Căpetenia Corb îşi adunase lucrurile.

– E timpul să ne întoarcem, zise el hotărât. Şi, Torak, încă nu-i vom spune lui Renn despre opalul de foc. Are destule la care să se gândească.

Când ajunseră în tabără, Renn îi aştepta. Se uită la fruntea lui Torak şi dădu din cap.

– A! Văd. Apoi către Fin-Kedinn: Deşi porţiunea albă nu e chiar albă, nu-i aşa?

Căpetenia Corb ridică din umeri.

– Este el prea oacheş. Dar merge şi aşa!

– Ce e? întrebă Torak. Ce mi-ai făcut?

Fin-Kedinn îl apucă de încheietura mâinii, pe care o ridică în aer, adresându-se celorlalţi care se adunaseră în jur.

– Toţi trebuie să înţelegeţi, zise el cu voce deslușită. Acesta este fiul meu adoptiv: a fost proscris, dar acum nu mai este. A fost fără-clan – dar de acum înainte, datorită semnului pe care-l poartă, e al *tuturor* clanurilor!

Se zăriră zâmbete, se auziră murmure de aprobare, iar Torak putu să vadă că – indiferent ce făcuse Căpetenia Corb – îşi îndeplinise menirea.

Bale îi explică:

– Ţi-a împărţit cercul de proscris în patru: o zonă pentru fiecare dintre cele patru încrengături ale clanurilor, apoi le-a umplut. Cu alb pentru Clanurile Gheţii, roşu pentru Munţi, verde pentru Codru şi albastru pentru Mare. Arată bine. Rânji: Oricum, mai bine ca înainte!

Torak încă medita la cele auzite, când Rip şi Rek ţâşniră de nicăieri. Rek scotea un zgomot de parcă lătra, ceea ce-i făcea pe câinii taberei să turbeze, iar Rip, care căra ceva în cioc, îi dădu drumul în noroi, aproape atingându-l pe Bale. Apoi dispărură, luându-se la întrecere în timpul zborului şi cârâind aspru.

Bale luă ceea ce Rip lăsase să cadă şi ridică din sprâncene:

– Ia asta, rosti el dându-i-o lui Torak.

Era piatra lui nume. „Tatuajul de clan“ de pe ea încă se mai vedea, cu toate urmele lăsate de şarpele de lut verde.

Torak şi Bale plecară împreună cu Yolun într-o barcă din trestii şi când ajunseră în locul unde Lacul era mai adânc, Torak aruncă piatra-nume peste bord şi o privi dispărând în apa de un verde întunecat.

Yolun era încântat.

– Lacul o va reţine pentru totdeauna, în siguranţă.

Şi Torak credea la fel. La început îi fusese groază de Lac, dar ajunsese să înţeleagă că nu era nici bun, nici rău; doar foarte, foarte bătrân.

Ajungând din nou pe uscat, Bale şi Yolun începură o discuţie despre bărci, astfel că Torak fu în sfârşit liber să se ducă să o caute pe Renn.

O găsi pe ţărm, ungându-şi arcul. Se aşeză jos lângă ea, dar Renn nu-şi ridică privirea.

După o vreme zise:

– A fost udat de atâtea ori, credeam că s-a deformat.

El o privi.

– Dacă Bale n-ar fi făcut-o – ai fi ucis-o tu?

Ea folosi şi mai multă grăsime pentru a freca lemnul, ce deja strălucea.

– Da, răspunse printre dinţi. Când ai distrus opalul de foc, a cui viaţă trebuia să-l însoţească?

– Nu ştiu, admise Torak. Şi nu ştiu de ce Pa mi l-a dat mie. Presupun că şi-a închipuit că într-o zi s-ar putea să am nevoie de el.

– Totuşi, el de ce l-a ţinut? Nu putea să-l distrugă, odată cu restul?

Şi Torak îşi pusese aceeaşi întrebare. În minte, vedea frumuseţea înspăimântătoare a opalului de foc. Poate că Pa nu putuse să se hotărască s-o facă.

Se întoarse spre Renn.

– Mama ta. Ai ştiut dintotdeauna?

Un val de sânge îi coloră ceafa.

– Nu. Mi-a spus Fin-Kedinn după ce a fost ucis Pa.

– Deci, aveai şapte, opt primăveri.

– Da.

Trebuie că a fost greu.

Ea îl privi, respingându-i mila. El luă un pumn de nisip şi-l strecură dintr-o palmă în alta.

– Cum s-a întâmplat? Vreau să spun, cum a ajuns ea să...

Renn îşi muşcă buzele. Apoi, uitându-se la nisipul de la picioarele ei goale, îi spuse povestea, scuipând-o ca pe o otravă.

– Când l-a părăsit pe tatăl meu pentru Devoratorii-de-Suflete, şi-a schimbat numele. Oamenii au crezut că a murit. Tatăl meu nu. Fin-Kedinn l-a sfătuit s-o uite. N-a putut. Apoi ea s-a întors la el în taină. Clanul n-a ştiut niciodată. Avea nevoie de încă un copil, un prunc. Fratele meu era prea mare pentru... pentru scopul ei. Aşa că a obţinut unul. Apoi l-a părăsit din nou pe tata. I-a sfărâmat inima. Dar nu-i păsa. M-a născut în taină. Însă Saeunn a găsit-o şi m-a luat de la ea, nu ştiu cum. Eram foarte mică. Nici n-aveam nume.

– De ce te-a luat Saeunn? întrebă Torak. Nu cred că din milă.

Renn zâmbi cu melancolie.

– Nu din milă. Trebuia s-o oprească pe Magul Viperă să mă folosească... Inspiră adânc. Oricum, Saeunn a spus tuturor că Pa s-a împrietenit cu o femeie din Codrul Adânc, care a murit, şi a mai

spus că e maică-mea. Ei l-au crezut. Strânse pumnii. Saeunn m-a salvat. Uneori o urăsc. Dar ei îi datorez totul.

Torak păstră tăcerea. Apoi zise:

– De ce avea nevoie Magul Viperă de un prunc?

Renn ezită.

– Pot să-ţi spun altă dată?

El încuviinţă, turnând nisipul dintr-o palmă în alta.

– Cine a mai ştiut?

– Numai Fin-Kedinn şi Saeunn. El mi-a spus că va fi secretul meu, pe care îl voi dezvălui când voi crede de cuviinţă. Punându-şi jos arcul, se întoarse spre el: Ţie aveam de gând să ţi-l spun, jur! Şi-mi pare atât de rău că n-am făcut-o!

– Ştiu, rosti el. Şi eu regret, pentru toate lucrurile pe care le-am spus. Nu credeam în ele. Ştii asta, nu-i aşa?

Faţa lui Renn era răvăşită. Apoi îşi puse coatele pe genunchi şi-şi îngropă capul în palme. Nu făcu nici un zgomot, dar Torak putea să vadă tensiunea din umerii ei.

Stângaci, o cuprinse cu braţul. Pentru o clipă ea rezistă; apoi se destinse şi se rezemă de el. Era mică, şi caldă, şi puternică.

– Nu plâng, murmură ea.

– Ştiu.

După o vreme se ridică şi-şi şterse nasul cu dosul palmei, retrăgându-se de sub braţul lui.

– Ai noroc, se smiorcăi ea. Nu ţi-ai cunoscut niciodată mama.

– Ei bine, mi-o amintesc însă pe mama mea lupoaică.

Un alt smiorcăit.

– Cum era?

– Avea o blană moale şi o limbă fierbinte ca nisipul. Uneori respiraţia ei mirosea a carne stricată.

Renn râse.

Unul lângă altul, priveau Lacul. Torak auzi un şobolan-de-apă bălăcindu-se; şi mai departe, un castor lovind din coadă. O vidră ieşi la suprafaţă şi-i privi, apoi se scufundă sub apă lăsând o dâră de bule în urmă.

Privind-o, Torak simţi cum spiritul lui se înalţă. Dacă şi lupul ar fi cu ei, ar putea să participe la toate astea.

Ca un răspuns, din Codru se ridică un urlet jalnic.

Torak se întoarse şi lătră scurt de două ori.

– *Sunt aici!*

– Bietul lup, rosti Renn.

– Da. Îi lipseşte haita.

– Eu cred că-i lipseşti şi tu.

– Atunci, hai! O ajută să se ridice în picioare. Să mergem să-l înveselim.

Dar nu-l găsiră pe lup; îi găsi el puţin mai târziu, sub un pâlc de pini nu departe de tabără.

Cu indiferenţă, dădea din coadă în timp ce se îndrepta spre Torak pentru a-l saluta. Urechile îi erau pleoştite, iar din ochi îi dispăruse strălucirea.

Ghemuindu-se alături de el, Torak îi scărpină cu blândeţe blana.

Lupul se întinse pe pământ şi-şi puse botul pe labe.

– *Îmi lipseşte haita,* îi spuse el lui Torak.

– *Ştiu,* răspunse acesta în limba lupilor.

Se gândi cât de mult îi plăcea lupului să fie cu puii şi la afecţiunea lui pentru lupoaica neagră. Lupul părăsise totul pentru el.

– *Eu sunt haita ta,* îi spuse Torak.

Lupul dădu din coadă. Apoi se ridică şi-i linse nasul.

Torak îl sărută la rândul lui şi-i suflă uşor în blana de pe ceafă.

– *N-am să te părăsesc niciodată.*

Coada lupului se mişcă dintr-o parte în alta şi deodată ochii îi străluciră.

Renn fugi, spunând că trebuie să aducă ceva din tabără. În curând fu înapoi, cărând un bol mare din lemn de arin, cu vidre sculptate pe margine. Torak o ajută să-l pună în tufiş. Mirosea. Era plin de untură de ghidrin, punctată cu nişte bucăţele ciudate negre.

– Yolun a insistat să folosesc bolul acesta, zise Renn. A spus că lupii sunt deosebiţi, deoarece urletul lor puternic e ca o muzică. Ia, i se adresă lupului, sper să-ţi placă!

Se mutară la o distanţă politicoasă, pentru a-i face lupului loc destul ca să mănânce, şi el se îndreptă spre bol adulmecându-l. Apoi începu să mănânce. Îi plăcea. După un timp nemaipomenit de scurt, îşi lingea botul de petele rămase.

– Ce erau bucăţelele acelea negre? întrebă Torak.

– Merişoare uscate, răspunse Renn.

Pentru o clipă, Torak uită de Devoratorii-de-Suflete – şi râse.

NOTA AUTOAREI

Lumea lui Torak este lumea de acum şase mii de ani: după era glaciară, dar înainte de începerea cultivării pământului în această parte a lumii, când nord-vestul Europei era doar un Codru vast.

Oamenii lumii lui Torak erau exact ca tine şi ca mine, dar modul lor de viaţă era foarte diferit. Nu cunoşteau scrisul, metalele sau roata, dar nici nu aveau nevoie de ele. Erau nişte supravieţuitori desăvârşiţi. Ştiau totul despre animalele, copacii, plantele şi pietrele Codrului. Când aveau nevoie de ceva, ştiau unde să-l găsească, sau cum să-l producă.

Trăiau în clanuri mici şi multe dintre ele erau în continuă mişcare: unele rămâneau în tabără doar câteva zile, precum Clanul Lupului; altele, o lună sau un anotimp, precum Clanul Corbului şi cel al Salciei; pe când altele rămâneau tot anul într-un singur loc, precum Clanul Focii. Totuşi, după întâmplările din *Devoratorul-de-Suflete,* unele clanuri s-au mutat, după cum poţi vedea din harta anexată.

Când am făcut cercetări pentru *Proscrisul,* am petrecut mult timp pe ţărmul lacului Storsjön din nordul Suediei. Acolo am fost destul de norocoasă să aud elanul boncăluind, în timp ce rătăceam prin pădure primăvara, şi să dau peste un sistem perfect de baraje, construit de castori. De asemenea, am dat nas în nas cu un elan dintr-o rezervaţie de elani, inclusiv peste câţiva pui adorabili de elan de numai cinci zile şi peste un tânăr elan trist, ce tocmai fusese abandonat de maică-sa.

Inspiraţia privind sculpturile în piatră de la izvorul tămăduitor mi-a venit de la sculpturile în rocă foarte evocatoare de la Glösa, de lângă Storsjön, ce cred că au fost făcute de oamenii care au trăit în vremea lui Torak. În timp ce eram

acolo, am putut de asemenea să văd unele reproduceri superbe după haine din Epoca de Piatră, instrumente muzicale, arme şi o canoe din piele de elan.

Pentru a mă putea apropia de puii de lup, am fost destul de norocoasă să cunosc câţiva lupi foarte tineri la Societatea pentru Protecţia Lupilor din Marea Britanie, unde i-am hrănit cu biberonul, m-am jucat cu ei şi – mai important – i-am privit jucându-se, şi am urmărit dezvoltarea lor surprinzător de rapidă, doar în câteva luni, de la nişte mici ghemotoace de puf la nişte lupi mari, cât se poate de nestăpâniţi.

Mulţumesc tuturor de la Societatea pentru Protecţia Lupilor din Marea Britanie, pentru că m-au lăsat să mă împrietenesc cu puii, în timp ce creşteau; lui Sune Häggmark din Örrviken, pentru că mi-a împărtăşit din vastele lui cunoştinţe despre elani şi pentru că m-a lăsat să mă apropii de elanul salvat şi de pui; oamenilor prietenoşi şi de mare ajutor de la Centrele de Informare Turistică din Krokom şi Östersund, care au făcut cu putinţă călătoria la Glosa, apoi m-au însoţit acolo pe o zi rece şi ploioasă; domnului Derrick Coyle, care se ocupă de corbii din Turnul Londrei, pentru că mi-a împărtăşit cunoştinţele lui extinse şi experienţa căpătată cu unii dintre corbii mai deosebiţi; şi lui Darren Breasley şi lui Kim Tucker din Longleat, pentru că m-au prezentat unor şerpi fascinanţi şi uimitor de frumoşi.

Ca de obicei, vreau să-i mulţumesc agentului meu, Peter Cox, pentru entuziasmul şi sprijinul lui constant, şi minunatei mele editoare, Fiona Kennedy, pentru imaginaţia, implicarea şi înţelegerea ei.

Michelle Paver
2007

N
E
S
MARE
Întâlnirea
clanurilor
Spre Insula Focilor
Clanul
Focilor
Clanul
Somonului
Clanul
Salciei
Codrul
Deschis
Clanul
Balenei
Clanul
Viperei
Clanul Mistrețului
Apa
Adâncă
Râurile
Gemene
Tabăra
provizorie
Apa-Alb
Creasta
Spartă
Râul
Coadă-de-Topor
Clanul
Vulturului-de-Mare
Apa Roșie
Aici a fost
ucis Pa

Către
Nordul Îndepărtat
Clanul Narvalului,
al Vulpii-Polare,
al Cocoşului-Polar
Trecătoare
Muntele
Spiritului Pământului
Clanul
Corbilor
Stâncile
de
Gheaţă
Fluviul
de Gheaţă
Muntele
Clanul Iepurelui
Povârnis
Clanul Lebedei
Peşteră
Valea
Drumeţului
Fluviul
de Gheaţă
Clanul
Scorușei
Lacul
Lama-de-
Topor
Codrul
Adânc
Clanul Bizonului,
al Râsului, al Liliacului,
al Calului-de-Pădure şi al
Cerbului-Roşu
MUNTII INTUNECATI
Torentul Repede
Stânca Bizonului
Mlaştini

În seria

CRONICI DIN

ȚINUTURI

ÎNTUNECATE

au apărut

FRĂȚIA LUPILOR

SPIRITUL CĂLĂTOR

DEVORATORUL-DE-SUFLETE

Torak a fost proscris și alungat din rândul clanurilor pentru că poartă semnul Devoratorilor-de-Suflete pe piept. El va trebui să se ascundă în Codru, unde are de înfruntat nenumărate primejdii. Dar nici de această dată credincioșii săi prieteni – lupul, Renn și Bale – nu-l vor lăsa la greu, ajutându-l să treacă peste toate obstacolele pe care le întâmpină în încercarea de a-și dovedi nevinovăția.

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-103-641-0

9 789731 036410

www.rao.ro
www.raobooks.com